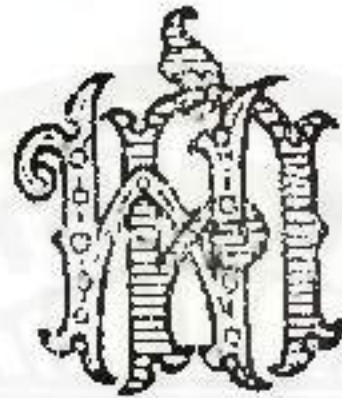


นิระลิก
ของ



๒๔๖๗

เรื่องเชกส์เบียร์

โดย

ชาลส์ ลัมบ์

Charles Lamb

ของ

ไพโรนระแพทช์ และ นาคะประทีป

พิมพ์ที่

05/04/2565

โรงพิมพ์ศรีหงส์

พ. ศ. ๒๔๖๗

คำนำ

กวีนิพนธ์ แห่ง เซกสเบียร์ จอมปราชญ์
เป็นเรื่องราวที่เลื่องลือโด่งดังในคุณสมบัติที่ไพเราะทั้ง
อัตราและถ้อยคำ. แต่การจะขบข้อความและ
ถ้อยคำของเรื่องนั้น ๆ ก็เป็นความยากลำบาก
แก่ชนขอเหมื่อนกัน. แม้แต่ ชาลิส ลัมบี ผู้
แปลลงภาษา เซกสเบียร์เป็นภาษาอังกฤษร้อยแก้ว
ยังต้องออกตัวว่าไม่เป็นของง่ายเลย. เพื่อให้
เป็นเครื่องช่วยปลดเปลื้องความยาก ในภาษา
จอมปราชญ์แก่เพื่อนนักเรียน สำหรับประโยชน์
เป็นสะพาน อันจะได้ ใ้ไปอ่านเอาเรื่องจาก
ภาษาเซกสเบียร์เท่านั้น, จึงถอดเรื่องเหล่านี้
ออกเป็นภาษาไทยเรา. เมื่อผู้อ่านพบเห็นความ
ยากพร้อมประการใด ก็พึงทำในใจเสียว่าเป็น
เพราะความยากลำบากดังกล่าวแล้ว.

๗

อนึ่ง เรื่องเหล่านี้ได้ทำไว้แต่ปี ๒๔๖๕ แล้ว
ส่งลงหนังสือพิมพ์รายเดือน มีในวิทยาคารย
โดยมาก ในเสนาศึกษา และในไทยเกษม
เมื่อได้อนุญาตจากบรรณาธิการ หนังสือสอพิมพ์
นั้นๆ แล้ว จึงนำมารวมไว้ในที่แห่งเดียวกัน.

พรธนะแพทย

นาคะประทีป

มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๗

สารบาฬ

- | | | | |
|-----|--------------------|------|-----|
| (๑) | พายุใหญ่ | หน้า | ๑ |
| (๒) | ฝึนในคณกลางฤดูร้อน | " | ๓๐ |
| (๓) | ปราบพยศ | " | ๕๗ |
| (๔) | ฝึคน้ำขััน | " | ๘๖ |
| (๕) | เหมันตกถา | " | ๑๒๓ |



พินทุ์ใหญ่

ตาเต๋า ฟรอสเปอโร อาศัยอยู่ บนเกาะ
เปลี่ยวในมหาสมุทรกับด้วยลูกสาว ชื่อ มรินดา
พรุ่นสะสวย. นางมาสู่เกาะนั้นในวัยยังเยาว์นัก
ปราศจากความรู สักวาเคยเห็นหนามนุษย์อื่นนอก
จากพ่อ.

พ่อลูกอยู่ในถ้ำ ชงบันตอนเป็นห้องเล็ก
ห้องน้อย. โพรงหนง เต๋า ฟรอสเปอโร เรียก
ว่า ห้องรโหฐาน ทำเป็นที่สาธยายมนตร์
มสมุคตำราเวทมนตร์ต่าง ๆ วางเรียงราย (สมัย
นั้น การเวทมนตร์กำลังศึกษาคึกคัก). ความ
รู้ในวิชามนตร์นั้นเอง เป็นเครื่องช่วยเหลือ
ตาเต๋าให้สำเร็จความประสงค์หลายประการ: นับ
ว่าเป็นโชคคืออย่างประหลาดที่แก่ชราไปอยู่ ณเกาะ
นั้นได้. เดิมที แม่มดชื่อชโคแรกษ์อาศัยอยู่
แต่ตายเสียก่อนหน้า ตาเต๋า ฟรอสเปอโร ไปถึง.

เด้า ฟรอสเปอโร สาธยาย มนตร์ จน เชี่ยวชาญ
 แล้ว, ก็ร้ายเวทปล่อยผิดๆ หลายตนซึ่งถูกแม่มด
 ชโลนเรกซ์ กักขังไว้ในถ้ำต้นไม้ เพราะเหตุที่
 มันเหล่านั้นไม่กระทำตามคำสั่งอันโหดร้าย. แต่
 นานมา พวกผีขาวเกาะกมความจงรักภักดีในเด้า
 ฟรอสเปอโร, มดแอเรียลเป็นหัวหน้า.

แอเรียลน้อย เป็นผีทกะประกะเปร่าร้องไว
 ค มีความเสียวครต้อย ขอเดี่ยว ก็ชอบรังแก
 คนข้ามอากาศขอ สดชื่น อย่างถึง, ด้วยเหตุ
 ของคนข้ามอากาศเป็นลูกแม่มดชโลนเรกซ์ผู้ เป็นที่
 เกลียดชังแห่งผีแอเรียลไม่มีอะไรเท่า. คนข้าม
 อากาศนี้ เด้า ฟรอสเปอโร ไปพบในป่าร้าง
 สดุดเถอะเถ, ทางอากาศอยู่ชาย, เด้า
 ตัวอ่อนโยนซึ่งสูงมากกว่ามนุษย์, เขาพาไป
 เกลียดไวซึ่งศพ และสอนให้พูดภาษาคน; แต่
 มีความกระตือรือร้นมาก เพราะเห็นว่าเป็นลูกเจ้า
 ของตนเดิม, พยายามสั่งสอนความรู้ต่างๆ อบรม

รมนิสสัยให้ดู แต่เหตุที่มันได้มฤตกสันดาน
อันเหยม โหด คอ กะ ตาง ทารุณ จาก แม่ ของ มัน
จงเรียนอะไรที่ตกเป็นประโยชน์ไม่ได้ ฉะนั้น
มันจึงต้องรับใช้อย่างทาสจันทาละ เข้าป่าหา
หิน, ตักน้ำ, ตาข้าว ฯลฯ ทำกิจล้วนแต่เป็น
การหนักหองสน, และต้องอยู่ในความคุมดูแล
ของผีแอเรียลด้วย.

เมื่อคนข้ามหากาย คาลิบัน ขกเยจนอนกถึง
หุดอด หรือทงงาน, ผีแอเรียล, มีกายอันฝ
อันนอกจากเต่า หรือสเปโอโร แต่ไม่เห็น ก็
คอยไปตบข้าง ตงข้าง หรือให้หกกลมหกคะเมน
ตบคืบข้าง, บางทีมันเปลี่ยนร่างเป็นลิงมาแยก
เขยวียงพันหลอกตะลอกขู่ คนบ้าคาลิบัน, แล้ว
ก็รบแปลงตนเป็นผีเสื้อนอนอกุดขวางทางเดิน ให้
คนบ้าคาลิบัน วังพรวกพรวดเหยียบชนตำเจ็บปวด
นั่งลงกรางอ้อยๆ. ผีแอเรียลจะทำโทษคนบ้า
มหากายเช่นนั้นเสมอ เมื่อไม่เอาธุระการงานที่

เจ้าฟรอสเปโร บัญชาให้ทำ

ดาเจ้ามีอำนาจครอบงำวิชาได้ต่าง ๆ เช่นนี้
จึงมฤตฆาตภาพเหมอลม และ คตินในทะเลด้วย.
เพราะฉะนั้นพอ เจ้าฟรอสเปโรสั่งขาดคำ, พวก
ภูตผีกับนาคาให้ เกิด พายุใหญ่ พัดหวนให้ ทะเล
เกิดละลอกกะฉอกฉาน, ลกคลื่นแต่ละตึก
ถ้วนปานภูเขาเตาตกลงได้ซบซอนกันมา ประ
หนึ่งจะละลายฝั่งปฐพีให้ เป็นทะเลไปหมด, เจ้า
ฟรอสเปโร ชี้ให้ลูกสาวเธอซงกลอกกลิ้งโคลง
เคลงอยู่ กลางแถวคตินอัน ชาติ กะทบ กะแทก ราว
กะรุนกันมาฟาด ล้ำให้ แผลก ละเอียด เป็นจวนวิ
จวนลงไปในพริบตา, พลังบอกว่าในเรือนั้น
เต็มไปด้วยมนุษย์เหมือนตัวแกลและลูก, สาว
มีรัศมีใจหายด้วยความสมเพช พัดด้วยเสียงสะ
อน "พ่อชา, เมื่อพ่อบันดาลให้ เกิดคลื่นลมอัน
น่ากลัวเหลือเกินนั้นได้แล้ว, ก็ขอบันดาลให้
พ่อเกิดความกรุณาในมนุษย์ไร ทพงเหล่านี้ด้วย

เถิด. ดชชะ! เรอเกือบจะแตกเหล็กย่อย
ไปหมดแล้ว. นำสงสารจริง, คุณพระเอ๊ย,
ไม่ช้าจะต้องตกทะเลจนยากนสน! ถ้าหากว่า
ฉันมีอุทขเหมือนพ่อ, ฉันจะให้ทะเลจมฝังลง
ไปได้ ดินให้หมด, ตกว่าปล่อยให้คนตาย."

เฒ่าพรอสเปอโร—"อย่าตกใจ, ลูก. ไม่มีอัน
ตรายหรอก. พ่อสั่งแล้วไม่ให้ใครในเรือตก
อันตรายเลย. พ่อทำไปก็เพื่อเจ้า. เจ้าไม่รู้
ว่าตัวเจ้าคือใคร, มาจากไหน, ข้าคือใคร; รู้
แต่ว่าข้าคือพ่อของเจ้า, อยู่ด้วยกันในถ้ำอัน
น่าทระศนเท่านั้น. ก่อนจะมาอยู่ ในถ้ำนี้เจ้าจำ
เรื่องราวได้หรือ? พ่อคิดว่าคงจะไม่ได้, เพราะ
เวลานั้นเจ้ายังมีอายุสามขวบเท่านั้นเอง."

สาวมิลันดา—"ฉันจำได้ชะคะ."

บิดา—"ไหน, ลองเล่าไปซิ."

สาวมิลันดา—"ดูๆ เหมือนฉันฝัน, จริงไหม

เชกสเปียร์

๖

คะ, พ่อ, ฉันเคยมีเพลงเคียงข้างตงสหราชอาณาจักร ?”

บิดา— “จริงซ. มีมากกว่านั้นอีก, เจ้าทำได้
อย่างไรนะ? เออ, กระนั้นก็ทำได้ไหมล่ะว่า มา
ทบทวนอย่างไร?”

สาวมรินดา— “จำไม่ได้แล้วคะ, ฉันทำได้
เพียงเท่านั้น.”

เจ้าพรอสเปอโร เจ้าประวิติ—

“เมื่อสิบสองปีมาแล้ว พ่อเป็นพ่อเมืองมี
แสน, เจ้าเป็นลูกของพ่อ และเป็นรัชชทาย
ชาติด้วย. พ่อมีน้องชายชื่ออันโตนิโย คืออา
ของเจ้า, เป็นที่ไว้วางใจของพ่อในราชการงาน
เมืองทุกอย่าง, พ่อมีหัวหมกมุ่นแต่การศึกษาวิทยา
เวทมนตร์คัมภีร์ต่างๆ, จึงมอบธุระการปกครอง
แคว้นแก่อาเจ้า ซึ่งปรากฏแล้วว่าเป็นอายุคนกบฏ,
พ่อไม่เกี่ยวข้องกับการปกครองเมืองเลย. จึง
อยู่ด้วยแต่ตำราอิทธิฤทธิ์เท่านั้น เพื่อให้ใจ

แน่วแน่มั่งกำลังในอาคม. อาเจ้ารวบอำนาจไว้ใน
กำมือหมด, เริ่มฝันเป็นพ่อเมืองชนแดนนั้น. โอ
การที่พ่อ ปลอຍให้อาเจ้าว่าราชการแทนนั้นแหละ
เปิดช่องให้ เขาเป็นที่พอใจและเกรงขามแก่ราษฎร
เขาเลยพยายามถว้ยอำนาจความเป็นพ่อเมืองเสีย
ทีเดียว. ความคิดนั้น สำเร็จไม่ช้า ด้วยได้ความ
อนุเคราะห์ จากราชาแห่งเนปัลผู้ เป็นปฏิปักษ์
สำคัญต่อพ่อ. "

สาวมรินดา— "ทำไมเขาไม่ฆ่าเราเสียด้วยล่ะ,
พ่อ?"

บิดา— "ไม่กล้าล่ะ. ราษฎรยังมีความรัก
อาลัยพ่อมาก. เจ้าอันโศคนิโยปลอຍให้เราไป
เรือใบใหญ่. พอพ้นฝั่งไปไกล, ก็บังคับให้
เจ้ากับพ่อลงเรือเล็กลอยแพแต่งตั้งไปตามกรรม. เขา
เข้าใจว่าเราทั้งคู่ ปราศจากชีวิตแล้ว. แต่ ก่อน
ชาโปลย ขอสัจต่อพ่อรักพ่อ ลอบเอาผ้า, อาหาร
และเสื้อผ้า กับทั้งสมุดตำราที่พ่อศรัทธาสูงกว่า

แผ่นดิน บรรทุกไปในเรือน้อยด้วย.”

สาวมรินดา—“พ่อขา, ลูกเห็นจะทำความลำบากแก่พ่อไม่น้อยนะ?”

บิดา—“เปล่าเลย, ลูก. เจ้าเป็นเด็กน้อยที่เป็นมิ่งขวัญของพ่อช่วยชะลอชีวิตพ่อให้คงอยู่ ชุ่มชื้นเสวยอก. นายมของเจ้าแหละ ทำให้พ่อสนใจค่อยคลายโศก, กลับมานะ. อาหารที่เขาช้อนมาให้ กรมพอลจนเรามาดึงเกาะร่างน. แต้นนมา พ่อตั้งหน้าสอนเจ้า, และเจ้าก็เล่าเรียนได้อย่างใจพ่อมาก.”

สาวมรินดา—“พระคุณของพ่อเหลือ ถ้าโปรดบอกฉันหน่อยเถอะว่า เหตุไฉนพ่อจึงบันดาลให้เกิดพายุใหญ่บนเขาเล่า?”

บิดา—“เจ้าเดวิดอันแหละ ศัตรูเก่าของพ่อคือราชาแห่งเนปต์ กับอาเจ้า จะถูกคลื่นซัดมาติดฝั่งเกาะน.”

เมื่อนอกเหตุมาเพียงนี้ เฒ่า ฟรอสเปอโร

ก็เอาไม้กายสิทธิ์และตัวลูกสาวแต่เบา ๆ ซึ่งทำให้
นางหลับอย่างสนิท, ด้วยเหตุว่าพี่น้อง แอเรียล
ปรากฏร่างแล้วรายงานเรื่องพายุ แก่แม่ ฟรอส
เปอโร. ถึงแม้ว่า สาวมึนตา จะไม่สามารถ
แลเห็นใบสาจเลย, แม่ฟรอสเปอโรก็ไม่ปรารถนา
จะให้นางได้ ยืนท่าสนทนากับอากาศ (ตามที่นาง
คงจะนึกเห็น).

แม่ฟรอสเปอโร-“โหน, เอ็งเล่าให้ถ้วน
หน่อยซิ. เอ็งได้จัดการไปแล้วอย่างไร?”

พี่แอเรียลพรรณนาถึงเรื่องพายุ, เรื่องความ
สะทกสะท้านใจของกะตาส, เรื่องเฟอคินันด์-โอรส
ของราชา-เป็นคนแรกทักะโตะตงทะเล, เรื่อง
ราชา เขา หฤทัย ว่าโอรส สนิ ขพีใน กระ แส คตณ
แล้ว, “แต่ไม่เล็ดอันตรายหรอก, มัตนยัง
นั่งชมอยู่ ทมมเกาะ, กอดอกกรัญจนถึงบิดา
ด้วยเข้าใจว่าจมน้ำตายแล้วเหมือนกัน, เขาไม่
มอันตรายชอลชาสักเส้นผม, เครื่องนุ่งห่มถูก

นำทะเลเบ้ยกแล้ว กลับยังดูผิดฝั่งมากกว่า
เก่า."

เดาพรอสเปโร—"เออ, อย่างนั้นซิเจ้า,
เอ็งไปพามา, ลกชาติต้องการเห็นหน้าเจ้าชาย
หนุ่มนั้น. ราชายูทไหนดละ, น้องชายชา
ควัย?"

ผีแอเรียล—"ข้ากปล่อยให้ทงศ์ เพียวหาเพื่อ
ดินนี้ค้อย นะซ, เขานักว่าเพื่อดินนี้ค้าย. พวก
กะลาส อช คด้วยกันหมด, แต่ต่างคนต่างคิด
ว่าตัวเองเท่านั้นทรอดชีวิต. ส่วนเรอก้อย ในอ่าว
โดยเรียบร้อย, แต่ไม่มีใครแลเห็นได้."

เดาพรอสเปโร—"เก่งจริง! เอ็งทำหน้าท
เป็นอย่างดี, แต่ยังมีธุระแเองตองทำอีก."

ผีแอเรียล—"เอะ, ยังมีอีกหรือ? ข้าขอ
เตือนว่า ท่านสัญญาจะปล่อยให้ข้าได้รับอิสสร
ภาพ. ขอให้งำไว้ว่าข้าปลุกสัตว์หน้าทมาอย่าง
เรียบร้อย, ไม่เคยหลกเตียงบิดพรว, ไม่เคย

ทำผิดคิดนอกใจ, รับไซ้ตลอดมาโดยมิได้บั่น
ขอร้องว่ากะไรเลย."

เจ้าฟรอสเปอโร—"เอ, เองล้มเสียแล้ว
หรือว่า ข้าช่วยเองให้พ้นจากการอดทรมาน?
เองล้ม อีนางแม่มดชิโคแรกษที่ทาแก้เองแล้วละ
ซ้? อีแม่มดมันเกิดที่ไหน? บอกมา."

ผแอเรเบล—"ในจังหวัดแอตเชียส์."

เจ้าฟรอสเปอโร—"อ้อ, จังหวัดแอตเชียส์.
ข้าต้องบอกเองว่า เรื่องของเองมันเป็นอย่างไร
มา. เพราะดเองออกจะจำอะไรไม่ได้เสียแล้ว.
นางแม่มดชิโคแรกษนั้น ถกเนรเทศจากจังหวัด
แอตเชียส์. พวกกะลาสเอามาปล่อยไว้ทน.
เองเป็นผี คอดันไม่ยอมทำตามคำสั่งร้ายกาจ ของ
มัน, จึงต้องถูกขังในโพรงไม้ ซงขาได้พบเจ้า
โศดกรวยอัย. จำไว้ซ้ว่า ข้าช่วยเองรอดจาก
ทุกขเวทนาเพียงไร."

ผแอเรเบล—"ขอโทษ. ข้าจะยอมปฏิบัติตาม

คำสั่งท่านต่อไป.”

เจ้าฟรอสเปโร—“อย่างนั้นซิ มันจึงจะไม่
เสียหาย;” พุดแล้วคำสั่งให้ผีแอเรียลไปทำ
ตามการขั้ที่กำหนดไว้.

ผีแอเรียลตรงไปยังเจ้าชายเฟอดินันด์ซึ่งนั่ง
ละห้อยอยู่ “ข้าจะพาท่านไปหาแม่สาวสวยมี
รันทา, ตามมาซิ;” บอกแล้วร้องเพลงนำทรง—

“มาเถิดหนา, ขอเชิญพ่อมา

พ่อจะโศกา— ดุรไปทำไม?

บิดาของพ่อ ก็ทรงชว,

อยู่เป็นสขดี, ไม่มีทุกข์ภัย.”

เจ้าชายเฟอดินันด์รู้สึกแต่เพียงความเสียดชัง
เป็นเสียดหน้าหน้าและบอกข่าวบิดา, ก็ถูกชน
เต็มตามดุษฎีกรรม ประหลาดใจอย่างพูดไม่ถูก,
จนถึงที่สาวมีรันทานั่งอยู่ใต้ร่มไม้ใหญ่.

ตามทักแล้วในหนหลัง ว่าสาวมีรันทา
ไม่เคยเห็นพี่ชายหรือมนุษย์อื่นนอกจากบิดา: ใน

เวลาที่นั่งทำหน้าคน, เฒ่าฟรอสเปอโรถาม
 “เจ้ามองอะไรเล็กถึกันนะ?”

สาวมรินดาตอบด้วยเสียงกระเส้า “นั่นฝักมะ
 มัง, พ่อ? แน่ละสิ, มันจ้องอะไรชอบกล. ตัว
 อะไรหนอ, สวขด้วย?”

บิดามองไปเห็น—“อ้อ, ที่เดินมานั้นหรือ? ไม่
 ใช่นิสางหรือ, มันกินมันนอนมันมีความสุข
 เหมือนอย่างเราแหละ. เจ้าคนนออย่างไรถึ
 อยู่ในเรือดำนั้น, ดุฝิดรปไปหน่อย เพราะ
 ความทุกข์โศก. หรือเขาจะชมว่าเขาสวยก็ได,
 เขาต้องทรัดพรากจากพวกพ้อง, ถ้าถึงเที่ยวคน
 หาอยู่.”

สาวมรินดาเคยเห็นแล้วว่า มนุษย์ผู้ชายมหัน
 ตาเหี้ยมหนั 05/04/2565 หมวดเคราะห์วุ่นรังเช่นบิดาตน,
 คนนั้นนอโดยนัยบอกว่าเขาชายคนนั้น ก็ เป็น
 มนุษย์ผู้ชาย, ซึ่งเดิมเขาไปว่าเป็นคนไม้ไซคน,
 ซึ่งรู้สึกวามนุษย์ผู้ชายนั้นสวยสะอาดตา. ส่วน

เจ้าชายเฟอดีนันด์ตรงข้าม แม่เคยเห็นผี หลง
 มามากต่อมากแล้ว, เมื่อก่อนได้ เห็นนางมีลักษณะ
 ปานเทพอัปสรในเกาะวังซึ่งไม่เคยรู้จัก ถ้าจะมี
 มนุษย์อยู่ เลยนั่น, กลับเข้าใจว่าเห็นต้องเป็น
 เกาะแถวฟัสตารมีเทพธิดาประจำ, ถึงกระนั้น
 สมญาแก่นางว่า 'เจ้าแม่นางฟ้า.'

สาวมีร์นดาตอบว่ามีใช้นางฟ้านางสวรรค์คือ
 เป็นคนคนเราเอง, แล้วร้องเชิญให้มาฟัง เพื่อ
 จะเล่าเรื่องเดิมให้ฟัง, แต่เจ้าฟรอสเปอโรขัด
 คอห้ามมิให้เล่า, แต่จึงตาเล่าชอบใจที่เห็น
 หนุ่มสาวต่างชมกัน, และรู้ว่าต่างเกิดรักกัน
 แล้วด้วย; แต่เพื่อทดสอบความรักของเจ้าชาย
 เฟอดีนันด์, แก้นตาอุปสรรคต่างๆ เกิดขึ้น
 ชักขวาง, ชนแรก แก่คืนตรงเข้าให้พลชู้ด้วย
 เสียงโหดร้าย, ทว่าเป็นจากรบรุษเข้ามาช่วย มิชิน
 กเกาะของแก, "ตามขามา! ข้าจะมัดคอมัด
 มือตนเจ้า, เขาจะต้องคมนาทะเล, ก็นเป็ดอก

หอย, รากไม้ เท่านั้นเป็นอาหาร.” เจ้าชายเฟอคินันต์ตอบ “ซิ, หนานาแกจะมาทำอะไรเขา? ข้าจะขอมลงแต่ประภคหิมอาณเจียงกว่านเท่านั้น.” แล้วก็ชักดาบปราศออก. ทันทีทันนั้น เจ้าพรอสเปอโรเข้าเอาคมไปปักเจ้าชาย ยืนชอจ้งจ้ง กะตึกกะเดยไปไหนไม่ได้.

สาวมรณดาวงเข้ามา เอาศีรษะชบตอกบิดา, กล่าววิงวอน “โห้! พ่อขา, ทำไมพ่อไม่กรุณาเสียเลย? สงสารเขาบ้างซิ, นกหวเอนดลก, ฉันทจะประกันตัวเขาเอง. นโปเลียนผู้ชายทั้งสอง หลานโศกแทน, และเขาก็คงๆ น, เขาคงชอบฉันทเหมือนกัน.”

บิดา - มึง. อย่าเอ๋ยปากอีกจนคำเดียว, พ่อจะดูนเอา! หน้อยแน่, 05/04/2568 คือแน่ดเข้ามาเป็นตัวประกัน. เขาไปว่าจะไม่ปลนเตกว่านออกหรือ? เวลานเอากันเขากับลาสิบั้นเท่านั้น. เมื่อเอาเขามาเปรียบกับอัยล้งบ้านนั้นแล้ว, เขาก็คงว่า

มันนะซ. แต่แท้จริงยังมีผู้ชายอีกมากมายที่
ดีกว่าเขาหลายเท่า."

สาวมรินดา- "ฉันไม่รับรู้ถึงผู้ชายอันใดดีกว่า
แล้ว."

เต่าพรอสเปอโรหันไปพูดแก่เจ้าชาย "มาซิ,
เจ้าหนุ่ม; เจ้าไม่มีอำนาจจะขัดชนกาส่งข้าได้."

เจ้าชายเฟอติมันต์- "จริง, ข้าหมดอำนาจ
ในตัวข้าแล้ว;" และหารู้สึกไม่ว่าตนต้องวิหยา
คมบังคับหัวใจ, เดินถือตามเต่าพรอสเปอโร
ไปอย่างไม่มีสติ, พลังเหลือवलหลังดสาวมริน
ดาโดยความอาลัย, ปากกัพิมพ์ "เอ, นเหมือน
กะฝันไป; แต่ถ้าชู้ขลุ่ยของตาแก่และความร
สกลอันกำลังหมดแรง ก็ยังไม่ร้ายเท่าที่จะ
ได้เห็นแม่สาวสวยเพียงจิตใจเดียวชั่วเวลาอัน
หนึ่ง เพราะถูกขัง"

เต่าพรอสเปอโรก็แก่เจ้าชายเฟอติมันต์ไว้ไม่
นานเท่าไร พอเป็นการแสดงขงขัง, แล้ว

ให้ออกมั่งนึ่งนึ่ง, อบายให้ อภิวรรุ และ
 เหนมานตราภทราต เราชายตองกระทำด้วย แล้ว
 ก็เลยไปแอบคอยค้อย.

แม่ พรอสเปอ รมึงกลับให้เจ้าชายเฟอติมันต์
 กองทัพ. โอรสพระราชาย่อมไม่เคยแก่บ้านเช่น
 นั้นเลย. ในเวลาไม่นาน สาววิ้นดากร สักานเา
 ชายหนอยมากเกือบหมดแรงแล้ว, จึงเดินเข้า
 ไปหา, พุดเอาใจ "พอดะคะ, บิดาฉันเข้าห้อง
 ห้องนิตร์แล้ว, ในสองสามชั่วโมงนี่ก็ไม้ออก
 มาหรือล่ะ; พักเสียเถิด."

เจ้าชายเฟอติมันต์ - "ขอดรักของพ. ฟูเม
 กติษศาตาส่งท่าน, ต้องทำจนเสร็จงานจงจะ
 หยุดได้."

สาววิ้นดา - "หยุดแล้วพักเถิดล่ะ; ฉันทจะขน
 แขน."

เจ้าชายเฟอติมันต์ หายอมหยุดไม่. สาว

มีรันทา ก็อาจจะช่วยขนแทนนั้นกลายเป็นมาขัดขวางทางดำเนินกิจการขนพัน เพราะนางชวนพูดไม่หยุดปาก งานขนพันเลยชะงักงาไปด้วย.

เจ้าพรอสเปโร แสร้งให้เจ้าชายเฟอดินันด์ทำงานกล เพื่อทดลองความรัก. ตนเองหาอยู่ในห้องตามนตร์ดังทลกลาคณะเนไม้. แต่แอบขย่นลอมฟังคำสั่งนทนาย.

เจ้าชายเฟอดินันด์ตามขอ, นางก็บอกให้. แล้วมกมทำร้ายเป็นการละเมิดคำสั่งบิดา.

เจ้าพรอสเปโร ได้ยิน, น่าจะโกรธคิดหมายคำสั่ง, แต่ลยมกรม, เพราะแกล้งเป็นต้นเหตุเป็นนตร์เสน่ห์ให้ ดูกสาวรัก. ยิ่งได้ยินเจ้าชายเฟอดินันด์ ว่าไม่เคยรักหญิงอื่น เท่าเคยมดูสาวรัก, แกล้งปลมเป็นที่สุดทนแล้ว.

สาวมีรันทา - ฉันไม่เคยเห็นหน้าพี่ชายอื่นเลย นอกจากรหน้าท่าน. หน้าอื่น ๆ เป็นอย่างไรฉันไม่รู้ จัก. แต่กระนั้นก็ขอให้เธอเกิดค่ะ

ว่าฉันไม่ประสงค์ผู้อื่นเป็นคู่ครอง เว้นจากท่าน.
แหม! ฉันท่านนอกเหนือคำสั่งพ่อมากไปแล้วละ."

แม่ ฟรอสเปอโร ยมน้อยยมนใหญ่, ก้มศีรษะ
หงก ๆ พระยักพระเข็ดถ้านองรับสรวลลใจว่า
"เออ, อย่างนั้นชื่อน่า: เห็นลูกเราก็คจะเป็นราชินี
แห่งเนปต์."

เมื่อโอกาสยังมีอยู่ เจ้าชายเฟอติเม้นต์ก็เล่า
ประวัติตนแก่สาวมรินดาว่า ตัวของเขาเองเป็น
รัชทายาทแห่งจังหวัดเนปต์, และตัวนางก็จะ
ได้เป็นราชินี.

สาวมรินดา — "ฉัน คง เกิด บำ พ น้ำ ตา ไหล
เพราะตั้งใจเหลือที่จะเปรี๊ยะ ขอบอกอย่างสุจริตว่า
ฉันเป็นเมียของท่าน, ถ้าท่านจะแต่งงานกับฉัน."

เจ้าชายเฟอติเม้นต์ พอชยับปากจะขบใจ,
กตฤจะถึงสนสัด, เหนอเตกโชมหน้าฝาก, รั้วตัว
ว่าจะต้องผูกเพิ่มโทษอีกหลายคน, เพราะแม่
ฟรอสเปอโร พรวดพราดเข้ามาในเวลาทตอนยู่

โกลิอัสอดกลืนสาวแก่: แต่ขวัญคู่ชยตอขหลังกลับ
 เขาร่าง เมื่อใด ยืนแกพดกับดก "ไม่ต้อง
 กัด, นางหนู; ข้าได้ ยืนคำพูดเจ้าหมด, และ
 ยอมตามตักตกลงกัน;" แกหันมาพดกะเขา "เพื่อ
 ดินนี้, ข้าทำใหเจ้าต้องลำบาก, จะทดแทน
 โดยขบถกลสาวให้. เจ้าต้องเตอตรอนมาเดวก
 เพราะขาตองการนิสจน์ความรักของเจ้า; ฝ่ายเจ้า
 ก็ได้แสดงให้เห็นเป็นททอใจแล้ว. เอา, รับไป
 เป็นของกำนัลเถิด, อย่างมณะ ทขาวาลกขา
 สวดยภาพ เสมอเหมือนนยาก;" แล้วมคาสงให้
 หนุ่มทาว จึงลยกันคือไปจนกว่าแกจะกลับ เพราะ
 มธระอนนกระตองทำ. "ไม่ต้องสงคัย ตอนน
 สาวมรنداไม่ชดขนคำสงบดาเลย!

แต่พอพรอสรปอโร ไปที่สงัดแห่งหน่ง, ฌยภ
 ฌนเอเวียลมา ให้เล่าถึงเรื่องภกระทำแกนองนถ
 และราชานแห่งเนปดู. ฌนเอเรียดเล่าว่า ทงค
 ตกใจกต้วควาแทบหมดความรูสึก ทแลน

มายาแปลกประหลาดพึงสยดสยอง ตามซึ่งผี แอ
 เรียดหลอกหลอน. เมื่อเห็นทั้งสองหัวและ
 แขนงอ่อนเกือบขาดใจ เนื่องจากเห็นตุหรีด
 ตุหรีดชนลุกชนพอง. "ไม่รู้ว่าจะไปทางไหนแล้ว,
 ผีเสื้อยักษ์ก็เริ่มไล่เค้นไปด้วยอาหาร, พอ
 หิวท้องก็เริ่มกินด้วยความดีใจ, ก็เปล่งร่าง
 ให้เห็นเป็นผีมหากายมึนเมา, และในทันใดอา
 หารต่างๆ บนโต๊ะก็หายวับไปด้วย. ครั้นแล้ว
 ผีมหากายนั้นก็กล่าวสาแตรง ความทรยศที่เนรเทศ
 เจ้า ฟรอสเปโร ออกจากสมบัติ, ปล่อยให้
 พ่อลูกซัดเซไปในทะเล จะเป็นตายอย่างไรไม่รู้.
 ช่วยโทษหยาบซาอาชัมนั่นเอง วิวาทจงสนอง
 ให้แก่ ต้องเสวยทุกข์ภัยแสนสาหัส.

เนป็ลราช และเจ้าอันโตนิโย รุ่สานก,
 เกิดความโศกเศร้าเสียใจตัวเองที่ ถ้าประ พุชฐ
 กรรมคือ เจ้า ฟรอสเปโร. ผู้หาผิดมิได้.

ผีเสื้อแสดงความจริงใจแก่ เจ้า ฟรอส

เปอโร ว่า แม้ตัวเองเป็นบิชอปก็ยังอดสงสาร
คนทั้งสองนั้นไม่ได้ เมื่อมีอาการบอกมารู้สึก
ตนแล้ว.

เฒ่าฟรอสเปอโร—"เออ, อย่างนั้นก็น่ามานะ.
แต่เจ้าเป็นผู้ยังสงสาร: ข้าจะไม่สมเพชเขาอย่าง
ไรได้: ไปนำมานะเร็ว. เจ้าแอเรียล."

ไม่ช้า ราชากับเจ้าอันโตนิโอ พร้อมด้วย
เฒ่า กอนซาโล เดินกันมาบนทิวตามเสียงเพลง
ทศแอเรียลร้อง—

ตามฉันมา, เชิญตามฉันมา:
ฉันจะได้พา ท่านทั้งหลายไป.
ไปแล้วพวกท่าน คงจะพบบ
ความสุขเลิศล้น ยิ่งกว่าใด ๆ."

เฒ่า กอนซาโล ผู้ดูแล คือคนที่ช่วยซ่อน
สรรพตำราเวทมนตร์และอาหารต่าง ๆ มาให้แก่
เฒ่า ฟรอสเปอโร เมื่อถูกเนรเทศ. แก่ถ่มไม่
เฉลียวนักถึงผู้ทแกลช่วยเหลือเลยทีเดียว เพราะ

เข้าใจว่าพ่อลูกตายหายสูญ ในทะเลแล้ว.

เมื่อต้องระทมทุกข์แทบประดาตาย, ทั้งขวัญ
 หมดพลอดวยตกผีหลอกไม่รู้ จักจบสิ้น, แล้วยัง
 ต่างตากางจ้องกันด้วยไม่รู้ว่าจะไร่องเพลงและ
 ต้องเดินเป็นทิวตามเสียงนั้นไป, ทั้งนั้นก็สามาร
 ทำให้ใจสะดุ้งกลัวคนป่าเป็นบ้าพออยู่แล้ว, ซา
 ไปถึงที่ พบตาแก่นงของขมึงทั้งบนแผ่นดินผา, พอ
 เห็นว่าเป็นเจ้าพ่อเกาะ, ก็หมดสติ, ทั้งสาม
 คนหยุดกักพร้อมกันเหมือนเหลือแต่ร่างเท่านั้น.

เมื่อ กอนชาโล เป็นคนแรกที่ตื่นแก้เรียกขวัญ
 ว่า "ผีช่วยข้าเข้ามาแล้ว!" และเพิกความ
 หลง, ก่อนนั้นไป น้องแคะราชาก็ทราบเห็นว่า
 ตาแก่นงคือพรอสเปอโรผู้ถูกเนรเทศยังคงชีพอยู่.
 เจ้าอินโตนิโอ ๐๕๐4/มหาศาลไหลพราว, นั่งคุกเข่า
 วิงวอนขอโทษกระพ้อไต่ทาทรมานแล้ว, ราช
 ก็แสดงความรักอย่างยิ่ง ก็เป็นใจอดทนใน
 เรื่องทุรกรรมนั้น จนเจ้าพรอสเปอโรต้องระเห

ตาย แล้วทรงกรุณาให้รอดมาพบกันใหม่!”

“ห้ามได้. เจ้าหล่อนเป็นคนธรรมดา. เดชะ
เทพประสาท, เจ้าหล่อนเป็นของข้าพระเจ้าแล้ว:
ข้าพระเจ้าเลือกเมื่อไม่ สามารถ จะขอ ราชานุญาต
ได้ ด้วยเหตุที่ไม่เคยคิดเลยว่าจะทรงชีวิตอยู่.
เจ้าหล่อนเป็นธิดาท่านพรอสเปอโรผู้ เป็น
พ่อเมืองมิแลน ซึ่งราษฎรเคารพนับถือมาก,
ข้าพระเจ้าพึงเห็นตัวคราวนเอง. ข้าพระเจ้ารอด
ตายเพราะท่านน; นับว่าท่านเป็นบิดาที่สองใน
การที่ยกธิดาทรงให้;” เจ้าชายเฟอดินันด์พูด
ตอบพลางชมพลาง.

ราชา—“อย่างนั้นพ่อก็เป็นพ่อเจ้าหล่อน ด้วย.
พ่อต้องขอโทษลูกด้วยนะ.”

แต่่า พรอสเปอโร—“หยุดพูดเรื่องทวิงแล้ว
มาเสียเถิด; ลงท้ายสวัสดิศรสุขแล้ว;” ว่า
แล้วก็สวมกอดน้องชายด้วยความรักเสน่หา, พูด
เอาใจว่ายกโทษให้หมด, เป็นด้วยบุญวาสนา

ยังไม่สิ้นสุด จึงได้พบพานกันอีก, และลูกสาวก็จะเป็นราชินีแห่งเนปปลด้วย.

อาศัยคำอ่อนหวานเต็มไปด้วยการอุบายแห่งพี่เจ้าอันโตนิโยนักสังเวชและละเอียดใจในความผิดขม ถึงกะสะอบต้นทรวงพุดไม่ออก. ส่วนแม่ก่อนชาโลดโถมมากทเห็นนายๆ ดักกันหมด, เลยพมพ้ออวยพรให้หนุ่มสาวมีความสุขสำราญ.

แม่ ฟรอสเปโร บอกข่าวว่า เรื่อยง้อยเรียบร้อยในอ่าว, กะลาศก็ง้อยพร้อม รุ่งขึ้นลูกสาวก็จะแยกกลับไปด้วย. "ระวางนเชิญไปกินเครื่องว่างตามมตามเกิดในตาเกิด: ตอนค่ำจะเสิร์ฟระวางตั้งแต่อย่าง ขนเกาะนให้ พงแทนที่จะมีการรณเรงอย่างอื่น: " แล้วเรียกคนบาคาลินให้แต่งอาหารจัดโต๊ะให้ เรียบร้อย. ทุกคนประหลาดใจที่แลเห็นคนบ้ามหากายน่ากลัว ขยะแขยงขง (แม่ฟรอสเปโรว่า) รับไซ้อยู่แต่ผู้เดียวเท่านั้น.

ก่อนจะออกจากเกาะ เฒ่า ฟรอสเปอโร ได้
 ปล่อยผีแอเรียลเป็นอิสระ. ผีแคเรียลตั้งใจเต็ม
 ตน, ถึงแม้ว่าเป็นผู้รับใช้ด้วยความจงรักภักดี,
 ก็ยังปรารถนาเป็นไทยแก่ตัวอยู่เสมอ เพื่อได้
 ท่องเที่ยวในอากาศเหมือนนก ไปตามสวนทุม
 พุ่มไม้ อยู่ในท่ามกลางผลไม้และดอกไม้หอม.
 เมื่อบอกปล่อยให้ผีแอเรียลได้รับอิสระภาพ
 แล้ว, เฒ่า ฟรอสเปอโร พุดด้วยความอาลัย
 “แอเรียลเอ๋ย, ข้าจะไม่พบเจ้าที่รักของข้าอีก
 แล้ว, แต่เจ้าจะได้รับความเป็นไทย.” ผีแอ
 เรียล—“ขอบพระคุณ, แต่ขออนุญาตให้ได
 ตามไปส่งในระวางเดินทางกลางทะเลด้วย แล้ว
 จึงจะขอลา. ข้าจะสุขสบายมากเมื่อไม่มีสิ่งบง
 คับอีกแล้ว;” ในที่สุดมันก็ร้องเพลง—

“ณที่ใดภมรว่อนวนหา

ช่อพะกา, เกลือกเรณูอยู่สลอน

ณที่นั่นฉันก็พอใจจร,

เชยเกสรดอกไม้มิได้เว้น,
 ฉันทนอนเกล้าบุปผชาติสะอาดกลิ่น
 หอมประทีนอบกายคล้ายสาบเหม็น,
 ทไหนดกเกล้าแมวร้องสยงเย็น,
 ทนั่นเป็นทีฉันทนอนผ่อนใจเพลิน.
 แสนสมกสุขเหลือเมื่อฉันทนั่ง
 ไปบนหลังคางคาวเหาะหาเห็น
 ในฤดูลมหนาวพานร้อนเกิน
 นัยนตาเมิลทิวหาดากฟ้าธาร,
 ฉันทราเรงเรงรารารเรงนักร
 ได้ยู่พักในถ้ำโหลฐาน
 ภายใต้ช่อพระกาฬมาตย์
 อนแยมบานห้อยระย้าผาสุกเอย."

เฒ่า 05/04/2565 พรอสเปอโร ฟังคำราเวทมนตร์ต่างๆ
 และไม้กายสิทธิ์, เพราะตกตั้งใจแล้วว่า จะเลิก
 ไขกฤตยาคุมและของอาถรรพณ์แก่ท่านั้น. เฒ่า
 พรอสเปอโร ได้ชนะประวิชัยแล้ว, กลับเป็น

๒๕

พายุใหญ่

มิตรกันแล้ว; แต่เมื่อขอหนังสือต้องการอย่างขึง
 คอกดิบคนบ้านเกิดเมืองนอน, เจ้าครองราชสมบัติ
 และเพื่อเห็นการอภิเษกสมรสระหว่างลูกสาวกับเจ้า
 ชายเพอติ่นั้นคตามทีพระเจ้ากรุงเนป่ตบอกว่าพอ
 ถึงเมือง ก็จะจัดการพรหมเดียว.

การเดินทางใต้บรรลประเทศถิ่นโดยเรียบร้อย
 ด้วยอำนาจความเอื้อเพื่อเอาใจใส่แห่ง พี่แเอ เรียล
 ผู้ภักดี.

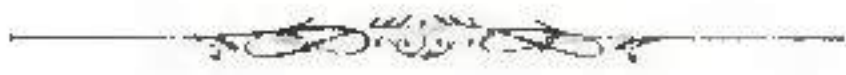
จบ.



หมายเหตุ

คำกลอน ของท่าน สิวะศรียานนท์.

05/04/2565



| 25450

ฝันในคืนกลางฤดูร้อน

ในกรุงเอเธนส์ มีกฎหมายให้อำนาจประชาชนบังคับลูกสาวให้แต่งงานกับใคร ๆ ได้ตามที่ตนพอใจ: ถ้าลูกสาวขัดขืน: ไม่ยอมเป็นภรรยาชายซึ่งบิดาเห็นสมควรแล้ว, บิดามีอำนาจตามกฎหมาย ขอให้ประหารชีวิตลูกสาวได้. แต่กฎหมายบทนี้ ไม่ค่อยจะมีผู้ยกขึ้นใช้นัก, เพราะบิดาไม่ต้องการให้ลูกสาวตาย, ถึงแม้ว่าจะขัดขืนใจตน: นอกจากสำหรับทำท่าขงขังอย่างกฎหมายขอนชนขลุกลูกสาว.

ผู้เฒ่าชอ ออคอส ไปเฝ้า เถสออส เจ้ากรุงเอเธนส์, ร้องทุกข์ว่าลูกสาวตนชอ เหม่เมย์ ขัดใจไม่ยอมเป็นภรรยา นายเคม็ตรีออส ผู้สืบทอดยศชงตนเห็นชอบด้วยแล้ว, เพราะเหตุนางไปลอบรักกับชายหนุ่มชอ ลีสันเดอ. เฒ่าออคอส ขออำนาจเจ้า เถสออส ให้ใช้กฎหมายทารุณนั้นลงโทษลูกสาวตน.

เต็มสาว ห่อเม็ช อ่างเหตุน่า ที่เม็ชเอ็พง
 บิดา ก็เพราะนายเต็มศรีออง เคยแสดงความรักแก่
 สาวเหตุน่า เพื่อนของนางอัย ก่อนแล้ว,
 และทั้ง สาวเหตุน่า ก็หลงรัก นายเต็มศรีออง
 อย่างสุดสวาทซาตใจ. แต่ขอแก้ตัว มีเหตุอัน
 สมควรเช่นน ห่าทำให้ เฒ่า อักออส ผู้ แข่ง
 กะด้าง เปลี่ยนใจใหม่.

เจ้า เตสออส, แม่ เป็น เจ้าใหญ่ ผู้ ทรงไว้ซึ่ง
 ความขุกติธรรมและมีอำนาจเต็ม, ก็หาอาจจะ
 แก้ กฎหมายของ บ้านเมืองได้ ไม่; ด้วยเหตุนี้
 จึงได้ แต่แนะนำให้ สาวห่อเม็ช ไปตรึงตรอง
 กลับใจเสียใหม่ภายในกำหนดสัปดาห์, เมื่อครบ
 กำหนดแล้ว, ยังคงขัดขืน ไม่ยอมแต่งงานกับ
 นายเต็มศรีออง อัยออส, ก็จะต้องตาย.

เมื่อ สาวห่อเม็ช กลับจากเฝ้า, ไปหานาย
 ลีสันเดอ เต่าเรื่องที่อยู่ ในอันตรายให้ฟัง, และ
 บอกว่า จำจะต้องเลิกเกี่ยวข้องกับ นายลีสันเดอ,

ไปแต่งงานกับ นายเคมตรีอัส ในส่วนนั้น, หรือ
มิฉะนั้น ก็ต้องถูกประหารชีวิต.

นายลิสันเดอได้ขึ้น ก็มีความเศร้าโศกมาก,
พยายามไต่ร่องหาช่องจนสุดความคิด, นึก
ขึ้นมาได้ถึงบาทอัย ห่างจากกรุงเอเธนส์, จึงพูด
แนะนำว่าควรหนีออกจากบ้านเพื่อออกออส ในคืน
นั้น ๆ เพื่อไปบ้านบาชิงเพน ท้องทำงานสมรสกัน
ได้ เพราะนอกเขตต์เอเธนส์แล้ว ไม่มีกฎหมาย
ร้ายกาจบังคับเช่นนั้น, และพูดนัด "เราจะไปพบ
กันที่ บ้านอกเมือง ซึ่งเราเคย เต้นรรมย์กับ สาว
เหเลนา บ่อยๆ เมื่อเดือนพฤษภาคม."

สาวเหอเมย ตกลงด้วยความตั้งใจ ไม่แพ้
พรายเรื่องที่จะลอบหนีให้ถึงทุกคน, เว้นแต่
สาวเคเลนา เพื่อนแท้คนเดียว. สาวเคเลนา

(เหมือนกับหญิงทั้งปวง: มักทำอะไรอย่างโง่ๆ เพราะ
อำนาจรัก) ตกลงใจไปบอกเรื่องนแก่ นายเคม
ตรีอัส, โดยความพอใจที่จะได้ไปตามซ้รักใน

บ้า เพราะรู้^๒ คว้า^๑ อย่างไรเสีย นายเค็มศรี^๑ หรือ^๑ ซ^๒ รก^๒ ต้อง^๒ ไป^๒ ตาม^๒ สาว^๒ เหม^๒ เมีย^๒ ทน^๒ น, ^๒ ทง^๒ ก^๒ าช^๒ บ^๒ แล้ว^๒ มี^๒ ให้^๒ ข^๒ ย^๒ าย^๒ ความ^๒ ล^๒ บ^๒ น^๒ น^๒ แก^๒ โค^๒ ร^๒ ๆ ^๒ เป^๒ น^๒ อ^๒ น^๒ ข^๒ าด. แต่^๒ จะ^๒ ต้อง^๒ ท^๒ ร^๒ าบ^๒ ว่า^๒ นาย^๒ เค^๒ ม^๒ ศรี^๒ หรือ^๒ แม^๒ ม^๒ ความ^๒ ร^๒ ก^๒ สาว^๒ เหม^๒ เม^๒ ีย^๒ อยู่^๒ บ^๒ าง, แต่^๒ คร^๒ น^๒ ท^๒ ร^๒ าบ^๒ ว่า^๒ มี^๒ ผู้^๒ ใหญ่^๒ ต้อง^๒ ใ^๒ ้^๒ สาว^๒ เหม^๒ เม^๒ ีย^๒ เ^๒ ้^๒ ง^๒ าน^๒ ก^๒ บ^๒ ตน, ^๒ ก็^๒ มี^๒ ความ^๒ ร^๒ ก^๒ สาว^๒ เหม^๒ เม^๒ ีย^๒ ข^๒ น, ^๒ และ^๒ จ^๒ ด^๒ ้าง^๒ สาว^๒ เหม^๒ เม^๒ ีย^๒ แต่^๒ น^๒ น^๒ มา.

बात^๑ นาย^๑ ล^๑ ส^๑ น^๑ เ^๑ ค^๑ อก^๑ ก^๑ บ^๑ สาว^๑ เหม^๑ เม^๑ ีย^๑ น^๑ ้^๑ ด^๑ พบ^๑ กัน^๑ เป็น^๑ ท^๑ อย^๑ อ^๑ าศ^๑ ิ^๑ ย^๑ ของ^๑ พ^๑ ว^๑ ก^๑ นาง^๑ ท^๑ พ^๑ ย^๑ ซึ่ง^๑ เรีย^๑ ก^๑ กัน^๑ ว่า^๑ แ^๑ เฟ^๑ ร^๑.

โอ^๑ เบ^๑ ร^๑ อน^๑ รา^๑ ชา, ^๑ ก^๑ บ^๑ ต^๑ ี^๑ ต^๑ า^๑ เน^๑ ย^๑ รา^๑ น^๑, ^๑ เป^๑ น^๑ เจ^๑ ้า^๑ แห่ง^๑ พ^๑ ว^๑ ก^๑ แ^๑ เฟ^๑ ร^๑, ^๑ ได้^๑ ป^๑ ระ^๑ ช^๑ ม^๑ บ^๑ ริ^๑ ว^๑ าร^๑ มี^๑ ก^๑ าร^๑ ร^๑ น^๑ เร^๑ ง^๑ ใน^๑ บ^๑ ้าน^๑ น^๑ เว^๑ ล^๑ า^๑ เ^๑ ย^๑ ง^๑ ก^๑ น^๑ เ^๑ ส^๑ ม^๑ อ.

บัง^๑ เ^๑ ิ^๑ ย^๑ เกิด^๑ มี^๑ ความ^๑ ระ^๑ ห^๑ อ^๑ ง^๑ ระ^๑ แ^๑ ห^๑ ง^๑ ระ^๑ ว^๑ าง^๑ รา^๑ ชา^๑ ก^๑ บ^๑ รา^๑ น^๑ ล^๑ ุ^๑ น, ^๑ ถ้า^๑ พ^๑ บ^๑ กัน^๑ เข้า^๑ เ^๑ ม^๑ ือ^๑ ไ^๑ ด, ^๑ เป^๑ น^๑ ต^๑ ้อง^๑ ทะ^๑ เ^๑ ล^๑ ะ

กัน, จนพวกแพร์ต้องหลบหน้าหนีเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในกลีบหัวขวแห่งลูกไม้ป่า เพราะความกลัว.

สาเหตุแห่งการบาดหมางกันนั้น คือ ราชันตีดาเนีย ไม่ยอมยกทหารกษัตริย์มารดาเขาเป็นเพื่อนของตน ให้แก่ ราชอาณาจักรไอเบรอน. เมื่อมารดาทหารกษัตริย์นั้นตาย, ราชันก็ไปลักมาจากพลเมือง, แล้วเลยเลี้ยงดองอยู่ในป่า.

ในวันทห่มสาวชรักันัดพบกันในปีนั้น, ราชันตีดาเนีย กำลังเดินเล่นอยู่กับพวกข้าหลวง, ไปพบราชาไอเบรอน กับมหาดเล็กเข้า.

ราชาหักก่อน “ตีดาเนียแสนงอนเอ๋ย, เดือนหงายช่วยข้าให้พบแล้ว.”

ราชันพูดด้วยตนเอง “อ้อ, ไอเบรอน หัวอิสสาหรือ? เราหนีไปเถอะไว้อย. ข้าสบบลแล้วว่าไม่ต้องการพบกับเขา.”

ไอเบรอน— “หยุดก่อน, แม่ตัวดี, ข้าไม่

ใช้ผ้าเจ้าหรือ? ทำไมหนอ ตีตาเนี่ยจึงโกรธ
โอเบรอนของหล่อน? ขอทหารนั่นเป็นมหาด
เล็กข้าเกิด."

รานี- "อย่าไว้ฝันยุ่งไปเลย, หัวทังอาณา
เขตนี้ แพ้ก็หา มีใครขอเด็ก ชายนั้นไปจากฉันได้
ไม่หรือ," พูดแล้วก็ไปเสีย, ปล่อยให้ราชา
โอเบรอน โกรธง่่านง่านอยู่ โดยลำพัง, ซึ่งพลา
งบ้านพยาบาล ดหละ, ข้าจะทำโทษทรมานเจ้า
ก่อนเวลาเซาตวัน."

ราชาโอเบรอน ให้หา อ้ายปุก แพ้ตัวโปรด
และที่ปรึกษา.

อ้ายปุก (หรือบางทีมีผู้ เรียกว่า โรบิน กูดเฟล
โลว์) เป็นผู้ที่ซุกซน, ชอบเล่นตลกคะนองตาม
หมู่บ้าน, เข่นลงไปในถึงน้ำนมวัว, ลงไปใน
หม้อทำเนย. เมื่อลงในหม้อนั้นเนย เต้นรำ
เพลีนอย่นัน, คนทำเนยจะบ่นกวนให้เป็นเนย
แข็งหาสาเร็วไม่. ถ้าอ้ายปุก ลงไปในถังกลั่น

เหล่า, เหล่าเป็นต้องเสียไปทั้งถึง. เมื่อชาว
บ้านนั่งดมเหล้ากันเป็นทวารานุกรณ์, อ้ายปู่
มักกะโดดลงไปในแก้วเหล้า แปลงเป็นป่น้อย,
พอใครยกแก้วเหล้าขึ้นแต่ะริมฝีปากจะดม, อ้าย
ปู่ก็โถมเข้าทรมฝีปาก, ทำให้ผู้ดมตกใจ, เหล้า
หกรดหน้าดวงคางหมด. เมื่อยายแก่กำลังเล่นทาน
เสราโศกให้เพื่อนบ้านฟัง, อ้ายปู่จะมาขุดมา
สามขาที่แก่นิ่งให้กินกะแทกดิน, แล้วมันก็ชอบ
ใจ หัวเราะงอๆ, ต่างๆ นานาเช่นนั้น.

ราชาโอเบรอน เรียกอ้ายปู่ผู้จแรกกลางคืน
มาสั่ง "มานแน่ะ, อ้ายปู่, ไปหาดอกไม้สีม่วง
ที่พวกผู้หญิงเรียกว่า ดอกกรักร้าน มาให้สัก
ดอกเถิด, คั้นดอกไม้ นั้นเอาน้ำ, สรรพคุณ
ของน้ำดอกกรักร้าน: ถ้าทาหลังตาผู้นอนหลับ
แล้ว; เมื่อเขาลมตาขึ้น, เห็นอันใดก่อน, ก็
จะหลงรักทันที. ข้าจะเอาน้ำเสนห์นั้นไปป้าย
หลังตา ตีตาเนย ของข้า เมื่อ เจ้าหล่อนนอน

ฝันในคืนกลางฤดูร้อน

หลับ. เจ้าหล่อนคน ลมตาชนเห็นสิ่งใดก็จะ
หลงรักก็เดียว, ไม่ว่าจะเป็น เสือ, สิงห์, ลิง,
ค่าง, บ่าง, ชะนี. ก่อนที่ข้าจะถอนพิษน้ำเสนห์
ซึ่งข้าเข้าใจเคล็ด, ข้าจะให้เจ้าหล่อนยอมสัญญา
ยกอายเด็กน้อยให้เป็นมหาดเล็กของข้าให้ได."

อายปุก ผู้มสันดานเบี่ยมด้วยความซนอย
แล้ว, ชอบใจกลของนายมาก, รับวังปราดไป
หาดอกไม้ทันที. เมื่อกอยอายปุกอยู่นั้น, ราช
โอบรอน แลเห็น นายเคมีตรีอัส และ สาว
เสเลนา อย่างเข้ามาในแนวป่า, ได้ยิน นาย
เคมีตรีอัส ว่ากล่าว สาวเสเลนา ในการที่แ
ตามเขามา. นายเคมีตรีอัส ตัดพ้อด้วยถ้อยคำ
ปราศจากเมตตา, แลว่ากตง (ตามที่เขาพูด)
เสเลนา ไว้ในโพรงเขี้ยว, สุดแล้วแต่สตัวป่า.
นางก็ยังวังตามเขาไปโดยเร็ว.

ราชาแห่งแอฟริ, ผู้เป็นมิตรแท้แก่ชู้รักจริง
หงหลาย, รู้สึกสงสาร สาวเสเลนา มาก, และ

บางที, ตามที่ ลิสันเดอ กล่าวว่าเขาเคยเห็นด้วย
 กันในแสงเดือนกลางป่าอย่างเรงรมย์, ราชอาณาจักร
 รอน อาจเห็นเมอกรัง เคมีตรอง เคย์รักนาง
 แล้วยังเป็นได้. จะอย่างไรก็ตาม, เมื่ออายุปุ่ก
 ไปหาดอกไม้อีกกลับมาแล้ว, ราชอาณาจักร ส่ง
 การ "แบ่งดอกไม้ไป. มีสภาพสตรีชาวเอเดนส์
 สวยผู้หนึ่ง หลงรักชาย; แต่ชายไม่รัก. ถ้า
 เองหาชายคนนั้นพบ, หยตนาเส้นหักจากดอกกรัก
 กรานนลงศต. แต่ระวังนะ, กะหยดเมื่อนาง
 นั้นอยู่ใกล้เขา. เพราะว่า เมื่อเขาดีมตา, จะ
 ได้เห็นนางนั้นเป็นครั้งแรก. เองจะทำตัวชายคน
 นั้นถก ดูเครื่องแต่งตัว: เขาแต่งอย่างชาวเอ
 เดนส์." อายุปุ่กรับรองว่าจะจัดการให้ไป
 ตามประสงค์. ราชอาณาจักร ไปยัง ราชันตีตา
 เนย ทรงเตรียมจะนอน, กำบังตนไม่ให้ ราชัน
 ตีตานับ แลเห็นได้. ทพิกของ ราชันอยู่ใต้
 สุ่มทุมบนทลาดแห่งหนึ่ง ชงมตนไม้ ดอกหอม

ฝันในคืนกลางฤดูร้อน

ชม ช่ออ้อย ดาดาย สังกัดใน อวดอบตระหลบ
แดน. งามดีตาเนี่ย นอนทนนในเวลากลางคน
ใช้หนังเป็นผ้าห่ม. หนึ่ง แมดฝันจะไม่กว้าง
ใหญ่เท่าไร, แต่ก็โตพอหกลมตัวรานี้ได้.

ราชาโอเบรอน ได้ยิน งามดีตาเนี่ย สั่งให้
พวกแพรวะวังรักษาการณต่างๆ ในขณะที่จะนอน
หลับ "เจ้าต้องทำลายตัวสัตว์ทุกชนิดออกกหลาบ,
พวกเจ้านั้นต้องไปฆ่าคางคกร เอาหนังมาทำเสื่อให้
ขา, เจ้าต้องระวังอย่าให้ นกเคาแมวนกูก มา
รบกวนใกล้ขานะ, แต่ ที่พวกเจ้าจะไปทำธระ จง
กล่อมขำให้ หลับเสียก่อน." พวกแพรวะเริ่มจับ

เพลงกล่อม -

งเอ๋ยอายุยาว ลายจุดพรามสีสองตน.
เตอยเตยวโลกบดิน ๐๔/๒๕๐๕ งามกลาณ ฝันหน้ไกลตา.
อายเฒ่นหนาเจียมเจียม (เอ๋ย) ขนแหลม
เสียมยาวหลายวา จงหน้ไปอย่าได้ ซ้ำ อย่า
ขนมมาให้ แลเห็น.

ใส่เดือนด้วยยาวเหยียด (เอย) ซึ่งหน้าเกลียด
เหมือนเส้นเอ็น; อย่าทำผิดจงรีบเร่ง เลี้ยง
หลบหน้าพระราน,

เมื่อรานหลับแล้ว, พวกแพรีต่างไปทำหน้าที่
ทำตามสั่ง. ราชโอรสเอนค้อย ๆ ย่องมาใกล้รา
นิตดาเนย. หยดนำเสนหลังทหลังตา พลัง
เข้าอาคม—

“อันใดที่เจ้าเห็น เมื่อนอเขนเจ้าลมตา;
เจ้าจงรัก รก้อยารา ดุจซาเสกณะนั้นเทอญ-พว
ขอยอนกถาวถง เหนอเมย ผู้หนีออกจากบ้าน
บิดาในคณัน เพื่อให้พนมหันตถยที่จะต้องรับ
เพราะไม่ยอมแต่งงานกับ เคมตรีธ, เมอย่าง
เขาบา กพบ นายลีสันเดอช ที่สดสวาทคอยนำ
ไปยังบ้านของเขา. แต่ก่อนที่จะเดินทางพ้น
แนวบ้านนั้น, สาวเหนอเมย อิดโรยมาก, จนนาย
ลีสันเดอ, ผู้ระวังรักษา ทรก, จวนเจียนจะถึง
อันตรายชวต, อ่อนวอนให้ นางพัก นอนบนท

ราชซึ่งปกคลุมไปด้วยขลุ่ยอันอ่อนนุ่ม, ตัว
 เขาอนอัย ห่างออกไป, ไม่ช้าก็หลับลงทั้ง
 คู่. อ้ายปลุกมาพบหนุ่มสาวคู่หนึ่ง, พิจารณา
 ผู้ชาย, ดูเครื่องแต่งตัวเห็นเป็นชาวเอเดนส์ ทั้ง
 มีสตรีสาวอนอัย ไม่ไกลจากกันนักด้วย, จึงเชื่อ
 แน่ว่า ชั่วรักชาวเอเดนส์ คู่หนึ่ง. ทราชาโอเบ
 รอนสั่งให้ เมียวหา, และเลยคิดเห็นเป็นฉาก
 ไปว่า เมื่อเขาอยู่กันสองต่อสองเช่นนี้แล้ว ผู้
 ชายคนไหนเป็นต้องแลเห็นผู้หญิงก่อน, อ้ายปลุก
 ตกใจแล้ว ไม่ร้อง, หยดนาเสนห์ตอกรักคราน
 ลงหตา. แต่คราวนั้น บังเอิญ สาวเสเลนเด เด็น
 มาทางนั้น. ตามเคาน์ต นายลีสันเดอ น่าจะ
 แลเห็น สาวเหอเมย์ ก่อน เมื่อลมตาชน, แต่
 ถึงคราวจริง กลับกลายเป็นแลเห็น สาวเสเลนเด เขา
 ก่อน. ดูนาเสนห์สีกดสหัสมาก, ความรัก
 ใน เหอเมย์ หมดมาจะจางหายไปทันที, แล้วจะ
 กลับหลงรัก เสดน. อย่างช้าคดถึงทีเดียว.

ถ้าหากว่า นายลิสันเตอ ลมตาชน แลเห็น
 สาวเหอเมย. แม่ อายปลูกทำผิดไปแล้วก็จะไม่
 เกิดผลแปลกประหลาด, เพราะตามปกติ เขา
 รักนางอัย อย่างยิ่งแล้ว: แต่เป็นการน่าสลดใจ
 มาก ที่ผลร้ายจะเกิดปรากฏให้ นายลิสันเตอ ลุ่ม
 หลงงงวยด้วยฤทธิญาเสน่ห์ของพวกเขาแพร์, ลม
 สาวเหอเมย ขอรักแท้เสีย, จะกลับวิ่งตาม สาว
 เซเลนา ไป, ปลอ่ยให้ สาวเหอเมย นอนหลับ
 ใหลอัย คนเดียวกลางบ้านในเวลาเที่ยงคน.

โชคร้ายเกิด ขนตาม เหตุที่ เป็นไปดังนี้ คือ—
 สาวเซเลนา พยายามตาม นายเคม็กริสส์ ผู้ รบเร่
 หนีไป, แต่ตามไม่ทัน: เพราะถ้าจับเคียวกัน
 ในระยะทางไกลแล้ว, ผู้ชายย่อมเดินและวิ่ง
 เรวกว่าผู้หญิง 2565 ไม่ช้า สาวเซเลนา ก็หลง, มอง
 ไม่เห็นตัว นายเคม็กริสส์ เดินเตาสู่มอย่างหมด
 หวัง, จนกระทั่งมาถึงทาง นายลิสันเตอ กลับ
 อัย, ก็ออกอุทาน “เอ๊ะ, น ลิสันเตอ น, มา

นอนอยู่กับพื้นดิน, ตายหรือหลับนะ?" นาง
 คอย ๆ แตะตัวและปลุก "ตื่นเถอะค่า, ถ้ายังไม่
 ตาย." ลีसानเตอ ได้ยินเสียง, พอลมตาขน,
 (ด้วยอำนาจฤทธานาสเน่ห์) ก็ปราศด้วยถ้อย
 คำอ่อนหวานไพเราะยิ่ง, ทั้งแสดงความรักทั้ง
 ชมเชย, ยกย่องความงามว่าสาวเหอเมย สู้ไม่
 ได้, เปรียบตั้งกาทับหงส์ทีเดียว, และยอมวาง
 เข่ากองไฟตามความประสงค์นาง, และใช้คำพูด
 รัก ๆ ๆ ร้อยอย่างพันประการ. สาวเหอเมย
 อยุ่ ว่า นายลีसानเตอ เป็นซุ้รักของเพื่อน, ทั้ง
 เห็นความที่ใด หมั่นจนถึงจะแต่งงานกันแล้ว, ก็
 โกรธเป็นกำลังในการที่ใด รับคำพูดเช่นนั้น, แต่
 เข้าใจเสียว่า (หนักก็ควรคิดเช่นนั้น) นายลีसान
 เตอ มาล้อเล่นเล่น จึงพูดพอ "เออ, ทำไม
 หนอ จึงได้เกิดมาสำหรับเขาลดเขาดหมั่น จึง
 เกิดจ้งจ้งกันเช่นนั้น? ยังไม่พออีกหรือ, ยัง
 ไม่พออีกหรืออะพ้อหนุม, ที่ฉันจะไม่มีโอกาส

ได้เห็น เคมีตรีอ็อก อ็อก? ช่างกระไร, ช่างมา
 แกล้งเยาเกี้ยวพาราสีกันอย่างนั้น? ลีสันเดอเอ๋ย,
 ฉันคิดว่าท่านเป็นคนสภาพที่แท้จริงนะ:” พูด
 แล้ว นางกวงหนึ่ไปด้วยความโกรธ, นายลีสันเดอ
 วิ่งตามติด ๆ ไป, ลิม สาวเหอเม็ย พยายามหลบอยู่
 เสียสนิท.

สาวเหอเม็ย เมื่อดูคนชน ตกใจมาก ทรูสึก
 อยู่คนเดียวในกลางป่า, ภิรบดิ๊กชนพรวดพรวด
 เดินดุ่มไปตามหา นายลีสันเดอ ซึ่งไม่ทราบว่า
 มีเหตุเป็นอย่างไรไป และทั้งไม่รู้ว่าจะเหี่ยวตาม
 หาเขาทางไหน. ในระหว่างเวลานั้น นายเคมีตรีอ็อก
 เหี่ยวตามหา สาวเหอเม็ย กับ นายลีสันเดอ ไม่
 พบ, หมดกำลังลง, อัน ราชาโอเบรอน ไปพบเจ้า
 กำลังนอนหลับอยู่. ราชาโอเบรอน หนีบจาก
 คำบอกเล่าของ อ้ายปลก ได้ความว่าหยอดน่าเสนห์
 ลงผิดตัว, และบัดนี้ พบคนที่ต้องการแต่แรก
 แล้ว, จึงหยอดน่าเสนห์ลง. เขาคนนั้นในทัน

ใครก็แต่เห็น สาวเซเลนา, พลังก็ปล่อยคำรัก ๆ
 ออกมาเช่นเดียวกับ นายลีสันเดอ. และในขณะที่
 นั้นเอง นายลีสันเดอ ก็มาถึงถนน มี สาวเหอ
 เมีย ตามมาทันด้วย (เป็นเพราะอายุปลูกทำผิด,
 สาวเหอเมีย ต้องเที่ยวแร่ตามช รกบางละคราวน)
 นายลีสันเดอ และ นายเคม็ตรีอัส ก็พร้อมกัน
 แสดงความรักแก่ สาวเซเลนา, เพราะถูกนำเสนห์
 มาด้วยกันทั้งคู่.

สาวเซเลนา ประหลาดใจจนพูดไม่ถูก, แต่
 คิดว่า นายเคม็ตรีอัส, นายลีสันเดอ และเพื่อน
 รักคือ สาวเหอเมีย คงสมคบกันเล่นตลกกับตัว.

สาวเหอเมีย ก็ประหลาดใจเท่ากับ สาวเซเลนา,
 ไม่รู้ว่าทำไมทั้ง นายลีสันเดอ และ นายเคม็ตรีอัส
 ชงแต่ก่อนรักตน, มากลายเป็นคั่นรัก สาวเซเลนา
 ไปได้ทั้งหมด, สำหรับ สาวเหอเมีย เข้าตัว
 ไม่เห็นเป็นการเล่นตลกเลย.

สตรี ทั้งสอง ชงเคย เป็นเพื่อน สนิทกัน มาแต่

ก่อน, บัดนี้เกิดแตกสามัคคี, ใช้กำเหน็บ
แนมตากถาง ลงท้ายถึงเสียด ทางเผ็ดร้อน ต่อกัน
และกันแล้ว.

ตำรวจคนหนึ่ง พุด "เหอเมีย ผู้ปราศจากเมต
ตาคิดดี, หล่อนที่เดียวเป็นตัวดีให้" ถัดนั้นเตอ
เหียวตามมาตลอดนั้นแสนจะรำคาญ. ชู้รักของ
หล่อนก็ ออกคนหนง-เคมีศรีอัส น๊ะ-แต่ก่อนไม่อ
นึ่งต่อฉัน, จนด้วยเทากแทบไม่ปรารถนาถูก:
นหล่อนสอนให้มาเรียกฉันว่า แม่หัวเจ้า เทพ
ธิดา นางฟ้า อะไรเหล่านี้หรือ? ถ้าหล่อน
ไม่เสียมสอน, เขาจะไม่ปราศัยต่อฉันเช่นนี้
เลย เพราะเขาเกลียด: โท้, เหอเมีย, ช่าง
ไม่รักสงสารเสียเลย, เขามัวสมกับชายให้
แกตงตอเพื่อนอนาถาเช่นนี้ใด. หล่อนถามความ
หลังครั้ง อยู่ โรงเรียน ด้วยกันแล้วหรือ? เหอ
เมีย, เราเคยนั่งร่วมเบาะกับบ่อยๆ, ร้องเพลง
บทเดียวกัน, ทำดอกไม้ดอกเดียวกัน: เราใด

จน ลอย กินเล่นกันตลอดมา ไม่ค่อยจาก
กันไป. เหม่เมย ทำอย่างนั้น ไม่เป็นฉันเพื่อน
เลย. ไม่เป็นสิ่งที่หญิงควรกระทำ, ที่มาร่วม
หัวกับชาย เยาเยยเพื่อนนำสังสารเช่นนั้น."

สาวเหม่เมย ตอบ "ฉันประหลาดใจในการ
ที่ได้ยินถ้อยคำเช่นนั้นของหล่อนมาก. ฉันไม่
ได้ ถากถางหล่อน: หล่อนเสียอีก คุณ่าเป็น
อมิตรต่อฉัน."

สาวเสเลน้า ย้อน "จริงซี, พอถึงหลังเถอะ
ทำหน้า ทำปากมู๋ ยิบกัน, ยักคว หลวตากัน,
เห็นเป็นสนุกขบขัน. ถ้าหล่อนมีความสังสาร
มีมรรยาทอันงาม, คงทำต่อฉันเช่นนั้นไม่ได้."

ขณะที่ สาวเหม่เมย กับ สาวเสเลน้า ทะเลาะ
กันอยู่นั้น, เดิมทีคือ 05/04/2565 กับ ลิสันเดอ ทั้ง
สตรีทั้งสองไว้, ไปในป่าทำการสุกกันตัวต่อตัว
เพื่อความรัก สาวเสเลน้า.

เมื่อสองหญิงเห็นชายทั้งคู่ไปแล้ว, ต่างก็

ผลจากกัน, เทียวคนหาชรักของตน.

ครั้นนั้น มสาวไปหมดแล้ว, ราชาโอเบรอน
 ผู้ได้ยื่นคำทะเลาะพร้อมทั้ง อ้ายปุก, จึงได้เลียง
 นั้น เป็นความ สะเพร่าของเจ้า. หรือแก่งทำ
 ด้วยความจงใจ? ” อ้ายปุกตอบ “ขอให้ เชอ
 เก็ด, พระผู้เป็นราชาแห่งเงา เป็นด้วยเจ้า
 ใจผิดแท้. พระองค์เองเป็นผู้รับสั่งให้ สังเกต
 ดุเครื่องแต่งตัวของชาวกรุงเอเธนส์ หรือมิใช่?
 แต่อย่างไรก็ตาม, ข้าพระเจ้าไม่เสียใจเลย
 เพราะว่าทะเลาะกันสนุกดี ! ” ราชาโอเบรอน-
 “ เจ้าได้ยื่นแล้วว่า นายเค็มทริส กับ นายลิสัน
 เดอ ไปหาทต่อสู้กัน, เจ้าต้องทำให้ มหมอก
 ทบปกคลุมอยู่ ทงคน, แล้วทำให้ หน้ มทั้งสอง
 คนนั้นหลงหากันไม่พบในทมด, แสร้งทำเสียง
 ปลอมให้ ได้ ยื่นแล้วแก่งพดขัว เพื่อให้ หลง
 ตามเสียง ไปโดย ทำให้ นก ว่าเป็น เสียง ปรบักษ;
 เจ้าต้องทำเช่นนั้น จนกว่าเขาจะเห็นอโยอัน

ตามไปไม่ไหว ลงนอนหลับแล้ว, เอาน้ำดอก
ไม้อ่อนหยอดลงที่ลานาขอลืมเศอ. เมื่อดันชน

เขาจะได้ลืมความรักใหม่ใน สาวเสนาะ เมื่อก่อน
คนหลงรักใน สาวหอมเยย เช่นเดิม, และนาง
ทั้งสองจะได้ สุขสำราญ, รักกับชบะชมชื่น, และ
ต่างก็จะได้ นกแก้ว เพื่อดูการละเล่นที่ชมเล่นนั้น
เป็นความฝันทั้งสิ้น. ไป, ไปทำตามข้าเสร็จแล้ว ๆ,
อายปู่; ข้าจะไปดอง ดินแดนนี้ของข้าได้รัก
อะไรเขาแล้ว."

รัตนตาเมย กำลังหลับอยู่ ราชโอรสเบรอน
แลเห็นนายบอดดอมหัวตลกตะลันเดินลงทางมา
ในป่า นอนหลับอยู่ เหมือนกัน, พอดีกับตัวเอง
"เจ้านายเหล่านี้จะให้ เป็นที่รักของ "รัตนตาเมย,"
แล้วก็เอาหัวลาใส่ให้, คุณนายนั้นคิดว่าหัวลา
นั้นเกิดชนจากบางวัง ๆ. ถึงแม้ ราชโอรสเบรอน
จะถ้อย ๆ เอาหัวลาสวมโดยเขา, เจ้ ศลกนอน

ไว้อย่างสิ้นเชิง, แต่หารู้ไม่ว่า ราชินีไอเบรอน
ทำตัวไว้อย่างไร, ถูกขโมยได้, เดินเก็บกิ่งไปยั้ง
ชุมที่ รานตตานเนย นอนอยู่.

รานตตานเนย ลมตาชน, ฤทธินาเสนหกรวม
ทำการสกัดสัทธาเดียว: พลาญพุด “เทพบุตร
อะไรหนอที่ฉันเห็นน ? ท่านฉลาดเหมือนกับ
ท่านสวยหรือ ?”

เจ้าตลกจึงตอบ “คุณนายเจ้า, ถ้าฉัน
ฉลาดพอหาทางออกจากบ้านได้, ฉันก็พอใจ.”

รานผี หลงรัก พุดวอน “อย่าเลย, อย่า
คิดไปจากบ้านเลย, ฉันเป็นจิตตกตัวอย่างสูง.
ฉันรักท่าน, อยู่กับฉันเถิด: ฉันจะให้พวก
แพร์คอยรับใช้ท่าน.”

แล้วนางเรียกแพร์มาสตน มีชื่อว่า ดอกถั่ว
โย, มอด, กับ ผักกาด.

รานส่ง “พวกเจ้าคอยรับใช้ท่านสุภาพบุรุษ
น, คอยเดินตามให้เห็นอยู่เสมอ, เอาถุงน

ให้กิน, แล้วไปถอดเอารังผึ้งมาให้เคี้ยว. มา
นั่งกับฉันซิ, พ่อชอบรัก, ให้ฉันคลำแก้มขน
ของท่านเล่นนุ่ม ๆ มือ, ฝ่าเท้าสวยของฉัน, ให้
ฉันจูบหูใหญ่งามด้วย, พ่อสารัญญ์ของฉัน."

ตลกหัวตาไม่เอาใจใส่คำเกี้ยวพาราสีของธนะ, แต่
ชอบพวกคนไข่มาก, จึงพูด "เจ้าดอกแก้ว
อยู่ไหน?"

ดอกแก้ว — "อยู่นะค่ะ."

ตัวตลก — "เกาหัวฉันซิ, เจ้าไข่นะ?"

ไข่นะ — "อยู่นะค่ะ."

ตลกจึงพูด "เจ้าไข่นะคะ, ไปรับผึ้งแดง

บนยอดไม้โน้น, และเอารังมาให้ข้า, อย่า
ให้รังผึ้งแตกนะ, จะต้องผูกเอารังผึ้งปะหน้า.
เจ้าผักกาดอยู่ไหน?"

ผักกาด — "อยู่นะค่ะ, นายต้องการอะไร?"

เจ้าตลก — "เปล่าหรอก, เจ้าผักกาดคนดี,
เอ้า, มาช่วยเจ้าดอกแก้วเกา, ข้าเห็นจะต้อง

“ไปโกนหนวด, ดเหมือนหน้าขามจนเต็ม !”
 รานีพูด “ความรักของฉันทัน, จะกินอะไร ?
 ฉันทันบรวารทจะเที่ยวคนตามรังกระรอก, ทำอาหาร
 ใหม่ ๆ มาให้.”

ตลกตอบ “อยากจะได้ตัวแห่งสักกำมือ
 หนึ่ง,” (เพราะว่าแม่หัวลา จึงหัวอย่างลา) “อย่า
 ให้ใครมากวนฉันทันนะ, ฉันทันอยากจะนอนสักคืน.”

รานีพูด “นอนเสียซี, ฉันทันจะกอดไว้ใน
 วงแขน, ฉันทันรักจริงๆ, ฉันทันรักเหลือเกิน !”

เมื่อเห็นเจ้าตลกนอนในวงแขนของรานี, ราชานี
 จึงเดินเข้าไปให้เห็น, แล้วบริภาษในการที่หลง
 รักอายิดา.

รานีประตึษขอทานไม่ได้, เพราะคนกลาง
 นอนอยู่ในวงแขนประจักษ์ตา, และทั้งหัวลา
 ก็มุดอกไม้ ทนางประดับให้เป็นพะยานด้วย.

เมื่อราชาโธเบรอน เข้าเล่นแล้ว, ก็บังคับ
 ให้สังเด็ก, นางละอายในการที่ประพฤต้อัปยศ

คบชู้ใหม่,
ต่อไป.

จงเสียท่าหมดด้วยหึงจะซัดชน

ราชาไอเบรอน ได้แตกตอองการมานานแล้ว
เพื่อเอาเปนมหาดเล็ก, รัสภกสงสารทำให้รานี
ติดตามนี้ ใ้รับความขายหน้า, จึงเอานาแก
ฤทธิเสน่ห์ให้ประลงทิตา. ในทันใด รานีแห่งแพร
กรัสภกดังเดิม, และประหลาดใจที่ตนไหลหลง
งงววยไปได้, พุดออกมาด้วยความจริงใจ
“เกลียดจริง ! ไม่อยากดูอายสัตว์งงง.”

ราชาไอเบรอน ก็ถอดหัวลาออกจากเจ้าตลก
แล้ว, ปล่อยให้มันนอนกลิ้งหลับไปตามเรื่อง.

ราชาไอเบรอน คนดกกับรานีติดตามแล้ว,
ก็เล่าเรื่องชู้สาวในการทะเลาะกันในเวลาเที่ยงคน
ให้นางฟัง, และนางก็ชวนสามีไปดูว่าอวสาน
แห่งหนุ่มสาวเหล่านี้จะเป็นอย่างไร.

เจ้าทั้งสองแห่งแพร่ไปพบหนุ่มสาวทั้งสี่ นอน
หลับอยู่ บนกอหญ้าไม่ห่างกันนัก, เพราะอ้าย

ปลูกได้กระทำการแก่ตัวทำผิดไปแล้ว, ต่อเอา
 ศักดิ์ศรีสองมาอยู่ในที่เดียวกันโดยไม่รู้ตัว, ทั้ง
 ไต่ก่อนลุดรเส้นหรือออกจากตานายลิ้นเดอ ด้วย
 ยากมาหาให้ไป.

สาวเหอเมย คนชนกอน, แลเห็นนาย
 ลิ้นเดอที่พลัดไป มาอนอยู่ใกล้, ก็เพ่งดู
 และนึกพิศวงในการกตัญญูของเขา, ขณะ
 นั้น นายลิ้นเดอ, ผู้ได้สติคนเป็นปกติ, ได้
 ตาชนเห็น สาวเหอเมย ทริก, ก็กลับเกิดม
 ความรักในสาวเหอเมยเช่นเดิม, แล้วทั้งสองก็
 เข้าถึงเหตุการณ์ที่เกิดในเวลากลางคืน, ชักสงสัย
 ว่าจะเกิดขึ้นจริงหรือฝันไป.

เสนา กับ นายเค็มตรีอัส คนชนเหมือนกัน,
 นางนอนหลับนอน, ทำให้ใจที่โกรธเคืองสงบ
 ลงไปมาก, พงอัยคำซง นายเค็มตรีอัส แสดง
 ความรักต่อหล่อนด้วยความเมตตา, บัดนี้ กนก
 เห็นว่าอัยคำซงพูดวาทกรรมจริง.

สตรีทั้งสองไม่เป็นคู่แข่งกันแล้ว, กลับเป็นเพื่อนสนิทกันออก, ถ้อยคำร้ายแรงที่ต่างคนต่างว่าสาดเสียกัน ต่างก็ยอมยกโทษให้กัน, และต่างก็ปรึกษาถึงการที่จะดำเนินต่อไปว่าควรทำอย่างไรดี, ที่ประชุมตกลงกันว่า นายเคม็ทริอ์ ควรไปยังบิดาของสาวเหอเม็ย ให้ถอนคดีพิพาทฆาตกรรมประหารชีวิต, เพราะว่า นายเคม็ทริอ์ ยอมเลิกเกี่ยวข้องกับ สาวเหอเม็ย แล้ว, พ่อ นายเคม็ทริอ์ เตรียมตัวจะกลับกรุงเอเดนส์, เฒ่าอ็อกอูส บิดาของ สาวเหอเม็ย ชงเหยี่ยวตามคนฆาตกรรมสาวในป่า, ก็มาถึง.

เมื่อทราบแล้วว่า นายเคม็ทริอ์ จะไม่แต่งงานกับลูกสาวตน, เฒ่าอ็อกอูส ก็ไม่ขัดข้องในการที่ลูกสาวจะแต่งงานกับ นายอีสันเดอ, แต่อนุญาตให้แต่งงานในวันที่ ๓ นับแต่วันนั้นไป ซึ่งเวลานั้น สาวเหอเม็ย จะต้องถูกประหารชีวิต, และในวันเดียวกันนั่นเอง สาวเหอเม็ย ยินดี

ยอมแดงกับ นายเคม็ทวอร์.

ราชาและราชินีแห่งแฟร์ ชังเป็นผี เห็น
 ประชวรการณเหล่านี้ตลอดเรื่อง โดยไม่มีคนอื่น
 เห็นตน. การณ์เป็นไปเยียบร้อยกันได้ ก็เพราะ
 ราชาโอเบรอน, คางกยณคกัน, เตรียมการ
 เฮกเล็กดลองการเมตงาน, มการกพาและการ
 รันเร้งต่าง ๆ ต่ อคชตต์ของพวกแฟร์.

บัดนี้ แม้ ใครไม่ชอบเรื่องแฟร์และกิจการที่
 กระทำ เพราะเห็นไม่เป็นสาระหรือขบขันก็ทำเนา
 แต่ขอให้ ได้เต็มอนตนเองหัด และฝันไป อย่าง
 สุกสันหน, เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่ากับเห็นใน
 เวลาอนหลับ. เมอร์ จกนเกออารมณ์テナจะจัด
 ให้เป็นสัตว์หรณบยได้จน ข้าพเจ้าหวังว่า ผู้
 อานคงพอใจความฝันในคณกลางฤดูร้อน. เป็น
 อันไม่เสียเวลาอ่านเปล่า: "เหมอนอดขาวกิน
 ขาวคั้งประหังกาย."

ปราบพยศ

คดีหมัดแห่งเมือง ปาดวา ขอ บัปติस्ता
มบุตร ๒ คน: พขอ คณรน, น้องชอ เบียงกา.
คนพมณสสัยรายจนค้ำว่า มักนุณเฉียว ปากร้าย
สามหาเว เขยมโหด ถอด จองหอง ชงตาม
ธรรมดา น่าจะเป็นคุณศัพท์ประจำตัวคนละค้ำนั้น,
ไปรวนอย ในใจคอคณรนคนเคียวสน; ก็สมควร
แล้วภชาวปาดวาได้ตั้งสมญาให้ว่า คณรนเจ้า
พยศ. ไม่มีชายหน้าไหนในเมืองนั้นจะกล้าขอ
สมรสกับนางเลย, หังเป็นถารกตขวางแก่
เบียงกา ผู้นองสาวสภาพเสียด้วย. เพราะมพิ
มาสู่อขอหลายต่อหลายรายแล้ว, บัปติस्ता นิดา
ไม่ยอมยกให้, ถึงแกจะถกว่าครหาโทษประการ
ไร, ค้ำแก้ตัวของแกกยนอย ว่า เมอพิสาว

มีเรือนหลุดไปจากอกก่อน, จึงจับปล้อย่น้อง
สาวได้.

ชายหนุ่มชาวเมือง เวอโรนา คนหนึ่งชื่อ
เพตรูซิโอ, เหมือนกะชายหนุ่มทั้งปวงที่พัฒนา
ไม่ค่อยตกลงง่ายในการมีเมีย: เดอกอย่างนั้น
คิดอย่างนี้ คนนขาคนนั้น คนนั้นพร่องนี้, ลง
ท้ายก็มักจะได้ แร่ทีโหลไม่น้อยกว่าที่เคยคิดออก
จากความต้องการแล้ว. ชายโสดนั้นพยายามสืบ
เสาะหาเนื้อคู่ มาถึงเมืองปาตวา. ได้ยินผู้เฒ่า
กล่าวขวัญคุณธรม, ซึ่งควรจะสนเสียนึกเห็นเป็น
พบตัวเจ้ากรรมเขาก, แต่กลับฟังเพลิน, พอ
เมื่อได้ยินคุณสมบัตินางว่า "สวย" และ
"มั่งมี" ก็เอาเป็นขัตติได้, เพราะเห็นว่าคนดี
โดยมาก มักจะมีภาพ ที่ไม่ค่อยถูกใจโลกคลุมอยู่
ให้ดูเป็นขรุขระ. นิสสัย เพตรูซิโอ ชอบคลก
คะนอง ชอบแสวง ชอบตัดจริต ชอบทำให้เห็น

เป็นจริงจัง, ในเวลาที่มีอารมณ์เป็นปกติ เขา
 จะทำโกรธจะทำขมขึง จะทำฉุนทำตุ แล้วยกทำ
 หัวเราะอะไรต่อมิอะไรได้ทุกท่าที่เหมาจะกะเหตผล.
 เมื่อจะว่าพระเจ้าสร้างแมวไว้ปราบหน, งูไว้ให้
 พังพอนปราบแล้ว, จะว่าพระองค์สร้าง เพตรชิโอ
 สำหรับปราบคณิน หรือจะว่าสร้างคณินไว้ให้
 เพตรชิโอปราบ ในเรื่องที่เราจักทราบต่อไปน
 ก็เห็นจะไม่สู้ผิดไกลกันนัก.

เพตรชิโอ ไปหาบัพติस्ता, ขออนุญาต
 เพื่อผูกไมตรีกับบุตรสภาพคณิน, กล่าวเป็นแต่
 แก้วตัวเองว่า ได้ ยินเกียรติศัพท์สรรเสริญถึง
 ความเรียบร้อย ละม่อมละมุน เตองลือ ระบอดลบบ
 เวอโรณา, จึงตรงมาขอความรักของเจ้าหล่อน.
 บัพติस्ता ออกจะร้ สกสมประสงค์ราง ๆ ทมชาย
 หนุ่มไม่รู้ จักกรรมหาญเขามา รับมือ กับ เสือ สมิง
 ชงสับเหมาแกล่อยาก จะโมเมให้พ้นออกไปเสียที,

เซนนั้น ควรที่แกจะช่วยเหลืออวยพรสมโรงด้วย
 กลับทำให้แกเองก็อดค่านไม่ได้ว่าคณรินห้ามลัก-
 ษณะเหมือนที่เขายกย่องไม่, ด้วยคำชมของ
 ชายหนุ่มนั้นเลิศล้นนัก, และยังเอาอาการต่อ
 ด้านเหยมโหดต่างๆ มาแจ้งให้ฟังอีก. เพตรช็โอ
 ก็แก้ไขอธิบายกลายเป็นดีไปหมด ซึ่งในอายุ
 ของบ็ปติสตายังไม่เคยสำนึกเลยว่า ลักษณะของ
 ลูกสาวจะมึนมนุษย์ชอบใจ. กำถึงชายหนุ่มหรือ
 เต็มแก่ชมจรรยาคณรินไม่ทันขาดปาก, ครูดนตรี
 ที่ สอนนาง วง สะดุด พรวดพราด ออกมา จากห้อง
 ฟ้องว่า ลูก คณริน ลูกศิษย์เอาชอฟาด เอา หัวแตก
 เพราะไปหวังหักนางบ้อยๆ ว่าทำไม่ลูก. เพตร-
 ช็โอได้ยื่นกชม "เจ้าหล่อนกฉลาด: ฉันรักทว
 ขนออก, 05/04/2565 อยากจะสนิทมากกับเจ้าหล่อนจริง!"
 เขาเร่งเร้าให้ บิดานางอนุญาต, และบอก "ฉัน
 มีฐานะมาก, ถ้าบ็ปติสตา, ฉันจะเหี่ยวมาเหี่ยว

ไปทุกวันไม่ได้. ท่านกร จักบิดาฉันแล้ว, เมื่อ
ถึงแก่กรรม, หงสมบัตไว้ให้แก่น้องสน. ถ้า
ฉันทำให้เจ้าหล่อนยินยอมพอใจรักฉันได้, ท่าน
จะให้อะไรเป็นสินเดิมเจ้าหล่อน ?” บัปติस्ता
เห็นอากัปกริยาชายหนุ่มนนทอ ๆ คอ ๆ ซอบกล,
จิตใจคลกรนจะมเหยาเรือนไปพ้นอกกจิตใจ, ตั้ง
เลเพราะฤหษเดชลูกสาวกถึงเล, แต่เมื่อจะต้อง
ตอบด้วยถกขัญหาตรง ๆ ฉะเพาะหน้าเขนน, ก็
ตอบอย่างอารมณ์เฉย ๆ ว่า จะให้สองหมื่นเหรียญ
และเมื่อถึงแก่กรรมแล้ว, จะยกมฤตกให้อีก
กึ่งหนึ่ง. ครั้นเอาเป็นตกลงเรียบร้อย, บัปติस्ता
ก็เข้าไปบอกลูกสาวว่ามีผู้รักแล้ว, ให้ออกไป
สนทนากัน.

ในระหว่างเวลาที่รออยู่ เพตรซีโอนักหาดี ทาง
ที่จะเกยรถกรน, เตรียมทำหน้ให้ไว้ให้คล้อง
แควดีว่า เมื่อนางมา, จะเกยไว้ห้อยมือ: ถ้า
ตัดพ้อ, จะบอกว่าร้องเพลงเพราะจับหัวใจ; ถ้า

ทำให้น่าสนใจ, จะพูดว่างามแม้ดอกกุหลาบที่
 พงศกษาคางชะโลมมา: ถ้าไม่ปรีปากพูดจาเลย,
 จะชมว่าใช้ภาษาฉลาดเฉลียวมาก; และหากได้
 ให้อภัย, จะกล่าวคำขอบใจเหมือนจะว่าอนันท์
 อยู่ตลอดด้วยตั้งเจตวัน. บดินคณินเข้ามาหา,
 เพตรชโอกกล่าวทัก “แม่เกิดอะไรนะ? มัน
 ได้ยินว่าหล่อนขอเกิดหรือ?” คณินไม่พอใจ
 ในคำปราศรัยเช่นนั้น, จึงพูดอย่างไว้มอง “เขา
 เรียกฉันว่า คณินทั้งนั้น, มันใครมาพูดกับฉัน
 เช่นนี้?” ชุรก็ตอบ “เกิดอแหละ! เขา
 เรียกกันว่าเกิดเฉยๆ, เขาเรียกกันว่าเกิดน่ารัก,
 หรือบางทีกว่า แม่เกิดพยศต่างหาก. แต่, มันนะ
 เกิด, แก่เป็นเกิดที่สวยงามในอาณาจักรคริสตัง,
 เพราะฉะนั้น, เกิด, เมื่อฉันได้ยินคำสรรเสริญ
 เย็นขอความละมุนละม่อมของแก่ทุกหนทุกแห่ง,

๑ “เกิด” คือชื่อย่อจากคำ คณิน ตามที่ฝรั่งเรียกเพื่อให้สั้น
 และเพื่อแสดงความกึ่งนเคขสนิทสนม.

ฉันเองมาเกี่ยวแก่เพื่อได้แก่เป็นเมียอย่างไรล่ะ...”

นี่เป็นการผูกไมตรีระหว่างหญิงกับชายอย่างประหลาด, ถ้าฟังเราท่านคนธรรมดาที่ยังมองไม่เห็นว่าจะนำรึคนาคาทตรงไหน, ยิ่งไปถูกแม่คุณรัตนละมุนละม่อม, นางยิ่งโกรธเป็นไฟฟอนซัง ถ้าจะใหม่ได้, เพตรชโธ ต้องเป็นขเถาทันที ประโยคหรือถ้อยคำเจ็บแสบสามหาวทมิฬกันในโลกเท่าใด คุณรัตนมิได้ขยับปากไว้ให้เหลือหลอจนคำเดียว, ไล่เสียจนสมรักสาแก่ใจสะใจแซบใจ. ถึงกระ เพตรชโธต้องแข็งใจหมัดด้วยปากสั่นว่านางใช้คำสุภาพไพเราะจับจิตดีเป็นอย่างยิ่ง, และจึงเห็นประกายว่า ทนนางได้สมญาว่าเจ้าพยศนั้น เป็นการถกตองที่สุดแล้ว; พอได้ยินเสียงพเพาบาดนางเดินมา ก็ไม่มีอะไรจะตกลงบรรลุด จึงพูดตกรวบหัวรวบหางเสีย “คุณรัตน ยอดรัก, หยุดเสียงไม้เป็นสาระเสียเถิดหล่อน; เพราะ บิดา หล่อนได้อนุญาต ยอม ยก หล่อนให้

เป็นเมียฉันแล้ว, สัญญาว่าจะให้คุณเดิมแก่
 หล่อนด้วยนา. เอาเถอะ หล่อนจะเป็นเมียฉัน
 หรือไม่ก็ตามใจ, แต่นั่นจะแต่งกับหล่อนละ."

บัพติศตาท่าเข้ามา, เพตริชโอรายงานว่า
 ลกสาวรับรองเขา ด้วยเมตตาอารี อย่างไม่มีใครสู้
 และยินยอมพร้อมใจจะแต่งงานกันในวันอาทิตย์
 หน้า. ตอนนทกรรณตะเบ็งประตึเมฆเต็มเสียง,
 และแสดงความต้องการอย่างจริงใจว่า ถ้าได้
 เห็นเพตริชโอดกประหารชีวิตในวันอาทิตย์หน้าจะ
 ดีใจที่สุด. ตัดพ้อบิดาว่าชังกะไร น่าใจจะ
 ให้แต่งกับอายบ่หน้าทะเล้นเช่นนั้นได้. เพตริชโ
 พุดโกธเกลี้ยขอให้บิดานาง อย่าถือถือยงกาโกรธ
 นั้นเลย เพราะได้ตกลงกันดี ๆ แล้ว, ครั้น
 บิดามาอยู่ด้วยตน นางจงเกิดช่วยเงินพุด
 วิปลาธไป, แต่ห้อยกันโดยลำพังเมือก, เขา
 เห็นว่านางนารักน่าเอ็นดูมาก, แล้วหันไปพุด
 กะนาง "ขอมอฉันเถอะเถต; ฉันจะไปเวนส

ขอเครื่อง แต่งตัว สำหรับ วัน แต่งงานให้หน่อย.”
 ผินหน้าไปทางบัพติस्ता – “พ่อ, เตรียมงานรบน
 เร่งเตียงแขกเถอะ, เชิญแขกมาเถอะ. ฉัน
 จะไปจัดแหวน, เครื่องประดับ, เสื้อผ้า, แพร
 ต่าง ๆ ให้คุณนสวดยตาชคงฉัน,” แล้วส่งเสีย
 ในสุดท้าย “จบฉันสีกัด เพราะเราจะแต่ง
 กันในวันอาทิตย์แล้ว.”

ถึงวันกำหนด แขกหรือหรือแขกมาชุมนุม
 กันพร้อมหน้า, แต่คอยเพชรช็โอชานานจนผิด
 ใจ. คุณนร่องให้ เพราะเห็นชัดว่าเพชรช็โอ
 แสร้งแกล้งให้อับอาย. บางคนบ่นว่าราคาจริง,
 บ้างว่าหนักใจเหลือเกิน, บ้างว่าเหลวแน่, บ้าง
 ว่าถูกทำเสียแล้ว, บ้างว่าเพราะเจ้าสาวพยศมาก
 นักแขกแกล้งให้สมนาหน้า, บ้างพะนันว่าถ้า
 เพชรช็โอมาจะเอาอะไรกันก็เอา. อีกครู่ใหญ่ ๆ
 เห็นคนใช้ โผล่มาสองสามคน, แต่เพิ่งดูออกที

จึงเห็นชัดว่าเป็นเพชรช็โอดด้วยฝีมือ หามเครื่อง
 แต่งตัวเจ้าสาวหรือตามทศัญญาไว้ แก่ครนมา
 ด้วยมือ, จนตัวเองก็ได้แต่งอย่างเจ้าบ่าว แต่
 แต่งอย่างบ่าวเร่ร่อนรังไรวณะมาเล่น ๆ ในพิธีอัน
 สง่าผ่าเผยนั้น, มาทชมากก็ไซเซปหล่อไว้นจนจน
 ยาว. ผู้หลักผู้ใหญ่เจ้าแบบแผนเพื่อนฝูงเจ้า
 ดำหรับตำราในทันใด ใคร ๆ อธิบายเคียวเช่น
 ขอร้องอย่างไรให้เพชรช็โอด เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว,
 ก็แทบปากจะหักเปลา. เขากลับสอนพวกเหล่า
 นั้นเสียอกว่า ครนจะต้องแต่งงานกับตัวเขาต่าง
 หาก ไม่ใช่แต่งกับเครื่องแต่งตัว ! เมื่อเห็นกัน
 ว่าถึงเทวดาก็ไม่ชนะคนคอได้แล้ว, ก็จาทกลง
 พากันไปโบสถ์ทีเดียว.

บรรดาที่ประชุมในโบสถ์ รู้สึกเป็นใจเดียว
 กันว่าคล้ายกับคนบาปผิดเขามาแทนเจ้าบ่าว. เมื่อ
 บาดหลวงถามว่า ครนจะเป็นภริยาเขาหรือ.
 เพชรช็โอดตะโกนตอบกระซอกจนสุดเสียงว่า แน่

ตะ ! ตกใจด้วยกันหมดทุกคน ! बादหลวง
 สะดุ้งแยกคอกมกรหสนจากมือไม้ร ตัว, พอก้มตัว
 ลงเก็บ, กัดกเจ้าบ่าวเอามอดบลงกลางหลังสุด
 แรงเกิด หัวคะมำต่ำลงไปติดพน. ตลอดเวลา
 ทาพิธ มีแต่เสียงเขากระทบเทาบาง สบดบาง
 เอตองอัย คนเดียว. ด้วยอาการเขนนแล คณรน
 เจ้าพยศ คอยร สกคราม ๆ, หนักเขาถึงกับ
 กลัวจนตัวสั่น.

เสร็จพิธแล้ว แต่ยงชมนมกันอย ในโบสถ์,
 เพชรชไอ เรียกเหต่าองุ่นด้วยเสียงอย่างดังสนั่น
 แทบทำให้ โบสถ์ราวเพราะสะเทอน เพอคม
 ให้ความสุขแก่ผู้ มาประชุม, มีฟองติดกันด้วย
 อยุ่ หน้อย, เขากสาคเขาทหน้าผู้ รักษาโบสถ์
 โดยไม่ แสดง เหตุผลในการ แปลก ประหลาดนั้น
 นอกจากว่า “ เกราของเกทรอมแหรมคทำอด
 อยุ่, มันบอกว่ามันกระหายฟองหตคกันด้วยน ! ”
 จรงอยุ่ เราไม่เคยเห็นไม่เคยได้ ยินการ

แต่งงานอย่างบ้านเลข, แต่อย่าลืมว่า นิสัย
 เพตรช็โอ ชอบทำคะนอง ชอบแสวง ชอบคัดจจริต,
 เพราะฉะนั้น ท้ามาแล้ว เขาย่อมเห็นเหมาะ
 แลเมย์พี่ เจ้าพยศของเขา.

บ๊อบบีสตา หน้าใหญ่ จัดเตรียมอาหารเลี้ยง
 ในการแต่งงานลูกสาวอย่างเต็มที่. แต่เมื่อกลับ
 จากโบสถ์กันแล้ว เพตรช็โอคร่ำหมอกครนไว้
 มั่น, ร้องประกาศว่า จะพาเมย์ไปบ้านเดยวัน
 ละ. พ่อตาจะคิดกันแล้วอ่อนวอนเล่าเท่าไร,
 ครนจะโกรธเกรี้ยวเฉยครน เป็นฟูมไฟเพียงไร,
 เพตรช็โอ มิได้ลดหย่อนความประสงค์เดิมเลย,
 ยกอแรงสิทธิ์ของสามทจะกระทำต่อภรรยาได้ตาม
 ชอบใจ, แลกรบจุงหรือจะพดให้ลูกกว่าตั้งรัง
 ครนไปอย่างรวบถ้วน ด้วยกรยากลาหาญไม่
 ห้วนต่อหน้าไหน, ไม่มีใครอาจกันทางกิดขวางได้.

เพตรช็โอ ให้ เมย์ขมาพอมไซซึ่งได้จงใจ
 เลอกไว้ให้; ส่วนตัวกับคนไซขมาทแข็งแรง,

แล้วพากันเดินทางกันดารไป. ครั้นมาถึงวัน
 พลาดแพลงลงเมื่อใด และมักเป็นอย่างนั้นเสมอ
 เมื่อมาตามทาง เพราะมันโกโรจนยากที่จะทาน
 หนักผู้หญิงได้แล้ว, เขาก็ดำมันเสียงลั่น
 อย่างโทโฆร้ายที่สุด, และไม่แต่มาเท่านั้น,
 คนใช้ก็พลอยถูกคจนตาม จะทำอย่างไรไม่ก็อย
 ได้รับความตกลงจากนายเลย: เดียวมากระ
 ชน หลังนาย ก็คิดว่าจะทำให้มานายขวัญหาย,
 เดียวลาหลังห่างเกินไป ก็คิดว่าจะไม่ทันการเมื่อ
 เกิดเหตุในทางเปลี่ยว ๆ ล ๆ ถ้าใครยังไม่เคยเห็น
 ชะบวนแห่ใด ๆ ในโลกแล้ว, ก็กระบวนบัว
 สาวนเองเป็น แห่ครกครน ด้วยเสียงกระชอก ดู
 ราวคำห่อไปตลอดทาง.

จนกระบวนเม่น้อยอ่อนไปตามกันแล้ว จึง
 ถึงบ้านเพชรช็โอ. เขาต้อนรับเม้อย่างเอื้อเฟื้อ
 ยิง. คนใช้จึงควางอาหารไว้บนโต๊ะเสร็จ, แต่
 อาหารนั้น ๆ ไม่มีที่ชอบใจนายสักสิ่งเดียว ถูก

จับโยนทิ้งเสียหมด, และว่าเป็นเพราะความรัก
 คณรินของเขา, เขาไม่ประสงค์ให้เมียได้ลิ้มรส
 อาหารที่เลวเต็มประดาเช่นนั้น, อาหารที่ดีก็
 จะมาเปลี่ยน. คณริน อ่อนกำลังในทางมาเต็ม
 แปลแล้ว, ซามได้กระทบอาหารบ้างเลย, ก็
 หมดทำจะทำอย่างอื่น นอกจากค่อย ๆ พะยุง
 ตัวลูกขนเซไปเข้าทนอน. ในวันนี้ เคียงนอน
 ก็เพื่อผูกนไข จัดไม่ถูกตาอีก, เพตรชโธ ฉวย
 หมอน กระชากผ้าปูทนอนโยนทิ้งหมด, ลง
 โทษคนไขว้แก่งทำอย่างหยาม ๆ. นางจำต้อง
 นั่งเสราแทบถมจับทเกอ, พอจะเปลือตม็อย
 ผอยลงสักนิดเมื่อใด, เปนได้ ยินเสียตคนไข
 เรื่องทำทนอนให้เมียไม่ดี, ตกใจพวชนเสมอ,
 นับว่าเป็อันไม่ได้ พกบเลยอีกคนหนึ่งเต็ม ๆ.

รุ่งขึ้น เพตรชโธ ปราศัยกรียาอย่างอ่อน
 หวาน. ครนคนไข จัดอาหารเข้ามาให้, คณริน
 ชงบตบบอกอาการไม่ถูก ทงเหนอย ทงเพลย

อ่อนละเหี่ยใจหวิหวิโหย หัวใจเต้นเบาและ
 เหนื่อยชา, พอยกมือขึ้นจะหยิบอาหาร: เพ-
 ตรชโธ ก็ฉวยอาหารเหล่านั้น ขวาง ทัง หก ตก
 เกลอน กล่าตหมด ต่าคนใช้ว่าทำสำหรับคน
 เสว ๆ กิน, ไม่ใช่สำหรับแม่หวานใจของเขา,
 แล้วเข้าไปทำธุระส่วนตัวในห้องอยู่ ครู่หนึ่ง. คณ-
 ริน พยุงพยศ ต้องถูกรมมานเช่นนั้น, แอบ
 ไปขอขอให้คนใช้ช้อนอาหารมาให้กินสักหน่อย
 หนึ่ง, แต่คนใช้ถูกนายห้ามเสียก่อนแล้ว ไม่
 ยอมให้ทำ อะไรแกนาง ก่อนที่นาย จะรู้ เห็นด้วย.
 นางกสณเต็มใจ, ได้แต่รำพึงไปตามเพลง
 "เขาแต่งงานเพื่อให้อาตตตายหรือน? คนขอ
 ทานไปขอที่บ้านเรา ยังได้กิน; นเราเป็นเมีย
 ด้วยชา ต้องอดกิน ^{๒๕๖๕} เวียนหัวเพราะไม่ได้นอน
 จนใจ สั่นรัก ๆ. ได้ยินแต่เสียงสบถ สาบาน
 เชือดดาลจนจะนั่งบกไม่ได้. หเต็มก้องไปด้วย
 คำดูคำ; และอะไรไม่ เจ็บ ขาเท้า กับท เขาว่า

ทำเช่นนั้นเพราะความรักแท้, ยิ่งแถมว่า ถ้า
 เรากิน หรือนอน, เราเองจะได้ รับอัน ตราयหนักเข้า
 ถึงชาติ; แต่อย่างนั้นเขาคงเห็นว่า เป็นความสุข
 สวรรูปสำหรับเราละซิ;" ราวังเพลิงพ่อจะเปลว
 ไปสักวบหนึ่ง ก็ตกใจเสียวเท่าคนเดิน, ถม
 ตาชนิดแลเห็นเพชรช้อเคินเข้ามา มเนื้อคิด
 มอมาด้วยจานหนึ่ง. เขาพูดว่า "เป็นอย่างไร
 บาง, เกิดตก? น้เนาะ แม่นองแก้ว, เห็น
 ไหมล่ะว่าพชยัน? พทาเนอชนนด้วยมอพอเอง,
 อายของคนใช้ น้ะ มันเลวจนกินไม่เข้า. พ
 ต้องอดส่าห์ไปทำมาให้: เชื่อว่าความอารของพ
 ควรได้รับขอบใจ. เอ๊ะ, ไม่พดด้วยเลย? อ้า
 เช่นนั้นก็แปลว่าหล่อนไม่ชอบเนื้อ และไม่เห็น
 แก่ความลำบากของพ. เฮ้ย! เอาอายจานเนื้อ
 นไปทิ้ง!" ความหิวโหยจนหาคำรำพันไม่ถูก
 ทำให้ ความ หยงจองห้อง แห่งคณรณหย์อ่อนลงมาก,
 ถึงแม้ ในใจจะโกรธจัด, ก็พูดออกมาได้ "ฉัน

รับประทานได้ค่ะ, อย่าให้เอาไปเลยค่ะ." แต่
 คำพูดนั้น ยังไม่ถึงใจเพชรชิวโอ: เขาพูดต่อไป
 อีก "งานการทเลวๆ ผู้ชายยังได้รับค่าขอบ
 ใจเป็นของตอบแทน, ส่วนทฉันทำมาด้วยความ
 เื่อเพื่อแท้ๆ นาน้อยใจที่ไม่ได้รับค่าตอบแทน
 เสียเลย." คกรินจำต้องแค้นพูดผนพยศออก
 มาอีก "อันชอบใจคุณละค่ะ." เพชรชิวโอ
 ส่งเนื้อให้- "กินชनोंง! เกดกรก, เราจะ
 กลับบ้านน่องละ, ไปรันเรงกัน, จะแต่งตัว
 ให้เรอม แพรส โบส รบนสเทียว, ใส่เพ็ชร
 พลอยให้ หรหรวบวามเทียว." พอนางกินเนื้อ
 สักสองสามคำ ซึ่งอย่างดักพอดับลมหัวลงไปได้
 สักหน่อย, เขาก็หยิบจานเนื้อส่งให้คนใช้รับไป
 เสีย, พูดเปลี่ยนเรื่อง "เราดูเครื่องแต่งตัวกันดี
 กว่า:" เขาเรียกช่างผู้ทำหมวกทส่งไว้สำหรับเมีย
 เข้ามา. ช่าง- "ประธาน! นคอหมวกทคุณส่ง."
 ความจริงหมวกทช่างทำมากเป็นอย่างดอย่างสุภาพ

แต่เพชรช็โอ ยังแกตังดี ปร่าแงมันเปนม้อตาล,
 เล็กเท่หอยโข่ง, สำหรับใส่สิง, เอาไปทำมา
 ให้ใหม่เถอะน่า." คณรินสอดแย่งเข้ามา "ฉัน
 ชอบหมวกนแฉวละ; สุกภาพขนทงหลายเขาก
 ใส่กันอย่างนนนา." เพชรช็โอ- "เมื่อหล่อน
 สุกภาพ, หล่อนก็จะไต่หมวกนเหมือนกัน, เอา
 ไว้เมื่อหล่อนสุกภาพเสยก่อนนะยะ." เนอท
 คณรินกินเข้าไปสองสามคำ พนมัสสยเต็มช่นอก
 นิดหน้อย; นางจิบปากเถียง "ทำไมคะ? ฉัน
 หวังวาคงไต่อนุญาตให้พูดบ้างซ, และอย่างไร
 ฉันก็จะพูดบ้างละ: ฉันไม่ใช่มีปากกิมเสียเปล่า
 เหมือนเตาหอยน, ท่านต้องฟังฉัน, ต้องฟังคาก
 ฉันพูดซงนกอออกมาจากคดวงใจ; เมื่อไม่ชอบใจ
 ฟง, ก็อดหเสยซ." เพชรช็โอไม่ประสงคฟง
 คำโกธเหล่านี้, เพราะเขาพบวธจตการกับ
 เมยของเขา ดกว่าที่จะทะเลาะเถียงกับนาง; จึง
 ตอบ "หล่อนพูดจริงทีเดียว. นันมันหมวก

เลวๆ. ฉันรัก หล่อนมากที่ไม่ชอบอ้ายหมวกม้าไบ
 นั้น." คณิศวนทั้นคว้น "รักฉันหรือไม่
 รักฉัน ไม่เห็นน่าทัก. ฉันชอบหมวกนั้น. และ
 ฉันจะเอาหมวกนั้น, หรือไม่ก็ไม่ต้องการไบอัน
 อีก." เพตรซีโอไถลพด "หล่อนว่าจะดูแล
 หรือ?" ช่างเสอกณาเสอทศตคอย่างสวยสมสภาพ
 สตรี ออกมาให้ด. เพตรซีโอ ตั้งใจจะขัดทั้ง
 หมวกและเสื่อ, จึงแกกลงพาลหาเหตุ "นี่อะไร!
 นหรือเรียกว่าแขน? ดูไม่ผิดกับกะบอกบินใหญ่
 ฟ้าซกเลย, สลักเสลาคล้ายกับอะไรก็ไม่รู้."
 ช่างตัดเสื่อ— "ประทาน, คุณสั่งให้ทำอย่างสมัย
 ใหม่ทีเดียว." คณิศวนนับสนนว่า ตัวนางเองไม่
 เคยเห็นเสอทไหนดเหมาะสมยิ่งเท่าตัวนั้น. เพตร
 ซีโอได้ ยืนเท่านั้น. พอแก่ความประสงค์, จึง
 เรียกช่างเข้าไปจะเพาะตัวในห้อง และกะหีบ
 บอกคนใช้จ่ายค่าหมวกและเสื่อให้แล้ว, พด
 ขอโทษในการที่แสดงอาการวิปริตเช่นนั้น, แล้ว

จะไป, มันต้องพูดว่าเวลาอะไรๆก็ได้." ครั้น
 จำต้องทนรออยู่ หัดความเชื่อฟังอีกหน่อย. เพตร
 ชิโอจะไม่ยอมพานางไปบ้านบิดา จนกว่าจะปราบ
 ให้คลายพยศ และอยู่ในคำสั่งของเขาได้,
 หรือจนนางไม่กล้าจำวามคา "ขัดขวาง, ทานตั้ง,
 ดอดัน" ไข่นอกตำราอภิธานเลย. และแม่
 แต่ขณะที่กำลังเดินทางไปด้วยกัน, นางจักระ
 แห่เล่นจะต้องกลับอีก เพราะหลุดปากว่าพระ
 อาทิตย์ ในเมื่อเพตรชิโออุตรว่าพระจันทร์ส่อง
 แสงสว่างจ้าในเวลากลางวัน, ชงเขาไขเสียงแข็ง
 เอา "มันต้องเป็นพระจันทร์ หรือดาว หรือ
 อะไรก็ตามแต่ฉันจะเรียก," แล้วทำท่าหันหลัง
 จะกลับเสีย. ฝ่ายครั้น, ผู้บังคับมีไขครั้น
 เจ้าพยศแล้ว แต่เป็นภรรยาที่เชื่อฟัง ว่าวอน
 "เชิญไปต่อไปอีกเกิดค่ะ, โปรดเกิด. เรามาใกล้ไข
 แล้ว; จะเป็นพระอาทิตย์, พระจันทร์ หรือ
 อะไรที่สุดแล้วเกิดค่ะ; และถ้าคุณจะเรียกว่า

แสงเทียน, อฉันก็จะว่าเทียนด้วย." เพตรชโ
 ต้องการพิสูจน์ให้แน่นอน, ลองตอบดู "ฉันว่า
 พระจันทร์นา!" "คะ, อฉันทราบแล้วว่าพระ
 จันทร์คะ." เพตรชโอดวาท "ต่อแหละ!
 พระอาทิตย์ต่างหาก." คณนรบี "ก็พระอาทิตย์
 นะคะ, แต่ถ้าคุณว่าไม่ใช่พระอาทิตย์, ก็
 ไม่ใช่พระอาทิตย์: คุณจะเรียกอย่างไร, อฉัน
 ก็เรียกอย่างนั้นแหละคะ." เมื่อว่าอะไรก็ว่าตาม
 กันแล้ว, เขาก็พากันเดินทางต่อไป. แต่อยาก
 จะทราบ ว่า ความขอม ทุกประการ แห่งนางจะเป็น
 การชั่วคราวหรือคนนานเพียงไร, พอพบตาแก่
 คนหนึ่งเดินทางเดียวกัน, เขาก็ทัก "แม่สาว
 น้อย, สบายดีหรือจะ?" แล้วหันมาถาม
 คณนรบีว่า นางเคยเห็นหญิงไรในโลกนี้สวยกว่าแม่
 สาว (ของคณนรบี) นั้นบ้าง, และยังชมแก้ม
 ตอบจนแทบตดคิดว่ามีสปั้งดังกุหลาบ, สอง
 เนตร จนเป็นสนาขาวนั้นงามดังดาราน้องแสง

วาระยับ: แล้วปราศัยต่อไป “แม่สาวสวย, ขอให้หล่อนสบายเถิด,” และบอกกะภรรยา “เกด, น้องรัก, จงกอดเจ้าหล่อน เพราะความสวยงามของเจ้าหล่อนเถิด.”

ครั้นผู้ฟังปราศัยรับ คล้อยตามความเห็น สามีนั่นก็กล่าวทักตาคณนนั้นบ้าง “แม่สาวรุ่น, หล่อนช่างสาวสวยน่ารักน่าเอ็นดูจริง, เจ้าแม่เอ๋ย! จะไปไหนคนเดียวดวงนยะ? บานอยู่ไหนนยะ? ฉันทจะไปส่ง. พ่อแม่ทมลูกสาวสวยเช่นนี้ เป็นผู้มบถยวาสนามาก.” เพตรชโอดवाद “โฮ, หล่อนเป็นบ้าแล้ว, นั้นผู้หญิงเมื่อไรละ? ตาแก่แท้ๆ; หน้าตาออกเหี้ยมย่นยู่ ตกกระไปทั้งนั้น.”

ครั้น—“ขอโทษคุณตา. แสงแดดเข้าตานั่นแสงพร่าฟางไป, ดอะไรเห็นเขี้ยวไปหมด. บัดนี้ฉันเห็นคุณตาทนมบถชัดเจนแจ่มแจ้งแล้ว; หวังว่าคุณตากงให้อภัย.” เพตรชโอดช่วยพูด “ยกโทษให้หล่อนเถิด, คุณตา,

“คุณตาจะไปไหน ? ถ้าไปทางเดียวกัน, จะ
ได้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกัน.” ชั้นแรกคุณตา
ทำท่าจะขอตัวไม่เดินร่วมด้วย เพราะได้ยื่นผ้า
เมียบดกันมาแต่ต้น คเหมือนปลัดมาจากรอง
พยาบาลบาทงศ์, ครนพนศุดทำทางอกที่ ก
คนดี ๆ เราณเอง จึงตอบอย่างสุภาพ “ขอ
ความเจริญจงมีแก่ท่านทั้งสอง. ฉันพิศวงมากที่
มาพบกันในทางอันไม่นึกว่าจะพบใคร ๆ, ฉัน
ชื่อ วินเซนซิโอ, จะไปเยี่ยมลูกที่ตำบลปาตวา.”
เพตรซิโอทราบทันทีว่า เฒ่าผู้นั้นเป็นบิดาของ
ลูเซนซิโอ ชายหนุ่มผู้นี้จะได้สมรสกับบุตรสุด
ท้องของบัพติस्ताซึ่งชื่อว่า เบียงกา, และบอก
ข่าว ทบุตร ของผู้นี้ เฒ่า จะได้ แต่งงาน ซึ่งแก่ปลม
มาก: แล้วต่างพากันเดินทางต่อไป จนถึง
บ้านบัพติस्ता ซึ่งขณะนั้นกำลังเตรียมการรื่นเริง
ในพิธีสมรสเบียงกากับลูเซนซิโอ. บัพติस्ताตกลง
ยอมยกเบียงกาให้ เพราะภรรยาเขาพยสมเรือน

พ่นออกไปแล้ว.

เมื่อถึง, บัปติस्ता เชิญเข้ากินเลี้ยงด้วย
พร้อมทั้งเจ้าบ่าวเจ้าสาวคู่ แต่งงานใหม่.

ลูเซนซีโอ สามเบียงกา, และฮอเตนซีโอ
ชายหนุ่มพองแต่งงานใหม่, กินอาหารพลา
สนทนากัน แต่ขอความทพุด มักจะเย้ยหยัน
บ่อยๆ ในข้อที่เพชรซีโอบาปเคราะห์เหลือกเอา
หญิงเจ้าพยศ, แลวกเป็นธรรมดาที่จะต้องคุย
ว่าตนเป็นผู้เลือกเมียเป็น, พุดพลาหงั่วเราะ
พลา, เบิกบานใจที่เป็นฝ่ายได้เปรียบเพื่อน.
เพชรซีโอเสยพงเล่นเป็นการนุกขบขัน. ครั้น
พวกสตรออกไปจากห้องเสยงอาหารแล้ว, จึง
เห็นว่าบัปติस्ता ก็เข้าพวกหงั่วเราะเยาะตัวเขาด้วย;
เพราะเมื่อเพชรซีโอรับรองว่า ภรรยา ของ เขา จะ
แสดงให้ เห็นว่า เป็นเมีย ที่เซอพง สามขงกว่าเมีย
ใครๆ ในโลก, บิดาคณรัตนคัตถาน “เพชรซีโอ,

ฉันเป็นพ่อเจ้าหล่อนนา, ฉันเข้าใจว่าถ้าแกไม่
เป็นบ้าไป, แกก็คงรู้สึกเต็มใจว่าได้นางเจ้าพอบศ
ยังเป็นเมียนา.” เพตรูซิโอ—“ขอประตีสเอช, และ
เพื่อพิสูจน์ให้เห็นเท็จจริง, เมียของผู้ใด ก็
ขอเชิญเรียกกันมาเถิด: ถ้าของใครมาทันที,
เป็นชนะ; พะนันกันเท่าไรก็เอา.” สามีสองคน
ตกลงวางเดิมพันกันขยับเหรียญ; แต่เพตรูซิโอ
พูดว่า ถ้าเป็นนกหรือสุนัข, เขาจะเล่นเสมอ
นั้น, แต่สำหรับเมียยอดหัวใจของเขา จะเอา
อกยสบเท่ากใด, ลูเซนซิโอ และฮอเตนซิโอ
จนเดิมพันถอยเหรียญ.

ลูเซนซิโอ ส่งคนใช้ให้ไปตามเบียงกามา
ก่อน, แต่คนใช้เดินหน้าเรอกลับมารายงาน
“นายหญิงให้เรียนคุณว่า ชุระยัง่วนอย, มา
ยังไม่ได้.” เพตรูซิโอ—“อ้าว! มชุระอย และ
มาไม่ได้หรือ? นั่นเป็นคำทเมยควริไซแก่ผู้
หรือ?” แล้วกพากันหัวเราะ, แต่พวก

สัมพันธมิตรซึ่งมีปฏิเสศตาเป็นหัวหน้า พดด้วย
 मनใจว่า ถ้ากรั้นไม่โซคำตอบเลวกว่านั้นก็
 วิเศษนะซ. คราวนถงคราวท้อเตนซโอเรียกเมีย
 มาละ, บอกคนโซ “ไปเรียนคุณนายว่า
 เชิญให้มาหาซ้า.” เพตรซโอ—“โอโฮ! เรียน!
 เชิญ! ไม่ไหวละ. แน่, ต้องโซคำว่า ‘เขา
 ต้องมา’ ซ.” ฮอเตนซโอประชด “ฉันเกรง
 ว่า ภรรยาของท่านคงไม่ต้องเรียนแน่.” ไม่ซ้า
 ฮอเตนซโออีกหน้าจต: เห็นคนโซเดินเซอมาคน
 เดียว, ฮตฮตถามออกไป “เฮ้ย, เมียซ้าอยู่ไหน
 วะ?” คนโซ—“ประธาน, คุณนายว่าคุณแกล้ง
 ล้อเล่น, เลยเฉยเสีย ไม่มา ซอรับ, กลับ
 ส่งให้คุณไปหาเอง.” เพตรซโอ—“ยังร้ายเขา
 ไปอีก!” แล้วส่งคนโซด้วยเสขงอื่นหนักแน่น
 ดุจบัญชาแห่งนายทหาร “เฮ้ย, ไปบอกนาย
 หลิงของเอ็งว่า ซ้าส่งให้มาหาซ้าเดยวัน.” พวก
 สัมพันธมิตรไม่ทันมเวลาคิดว่าเจ้าพยศจะไม่ฟังคำ

สำหรับนายเรียกบ่าวตังนั้น, ก็ได้ยินเสียง บับ-
 ตัสตา ร้องขนด้วยความประหลาดใจ “ให้
 ตกนรกช ! คณรรบสาวกาวมานแล้ว !” นาง
 มาถึง, ถามด้วยอายๆ “คุณต้องการทำอะไร
 นั่นคะ ?” เพตริชโอถาม “น้องสาวของหล่อน
 และภรรยาของฮอเตนซีโอ อยู่ ไหนยะ ?” คณรรบ
 “เขานั่งคุยกันอยู่ กระจับปี่คะ.” เพตริชโอ
 ทำท่าขงขง, สั่ง “ไปเรียกมานทั้งสองคน.” ผู้
 รับบังคับบัญชา คณรรบ - กลับหลังหันไปทำธุระตาม
 สั่งทันที. ลูเซนซีโอเอ่ยขึ้น “ประหลาดจริง,
 ประหลาดยิ่งกว่าประหลาดอีก.” ฮอเตนซีโอ
 ขอมตาม “ฉันพิศวงมาก ว่าต่อไปจะเป็นอย่างไร.”
 เพตริชโอ - “ต่อไปก็สุขสบายช, รักช,
 ศานติภาพ^{๒๕๖๕} และเชอฟังเป็นใหญ่ ตามที่ถกกัน
 ช, หรือจะพูดสั้นๆว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย
 ด้วยสวัสดิภาพนะช.” บิดาของคณรรบปราโมทย์
 มากในการทบทวนเปลี่ยนนิสัย, พูดอวยพร

“เจ้าจงเจริญ, เพตราชโอร ! เจ้าชะนะพะนั้น
 แล้ว; ฉันทจะเพิ่มให้ออกสองหมื่นเหรียญเป็นสิน
 เติมของเจ้าหล่อน ซึ่งเสมอนว่าเจ้าหล่อนเป็น
 ลูกสาวใหม่ของฉันอีกคนหนึ่ง เพราะว่าผิดกัน
 ตรงข้ามเป็นคนละคนที่เดียว.” เพตราชโอรแสดง
 ความสีกัดสัทธต่อไป “ฉันทจะชะนะยงกวานอก,
 และจะใหเห็นนิสสัยดงรามของเจ้าหล่อนซึ่งพงเริ่ม
 เกิดขึ้นใหม่ ๆ อีกด้วย.” คณรนเข้ามาพร้อมกับ
 สตรสองคน. เพตราชโอรพูดอย่างมชย “เห็น
 ไหมล่ะ ว่าหล่อนมาจากไหน ? น้ากรียาของ
 ท่านมาราวกะนักโทษ. คณรน, หมวกนั้นไม่สม
 หน้าหล่อนเลย เอาออกทงเสียเถอะ.” คณรน
 ถอดหมวกโยนทงทันที. กรียาฮอเตนชิโอร้อง
 เอ็ด “แม่คุณ, เหลือเกินละ !” เบียงกาก็
 ประสม “อะไร ! ช่างทำตามเหมือนไม่มี
 ความฉลาดข้างเลย.” สามเบียงกาพูดสอน “ฉันท
 อยากรให้หล่อนทำเช่นนั้นเหมือนกัน ! ความ

ผัดนาชน

สมัยเมื่อแคว้นสระคัสและแคว้นเอฬัสสเป็น
อริต่อกัน, ในกฎอัยการศึกแห่งแคว้นเอฬัสส
มบตทหงภา ภาแลพาณชชาวแคว้นสระคัส
เข้ามาอยู่ในแคว้นเอฬัสสไซร์, ท่านให้ประหาร
ช ตมนเสย, เว้นแต่จะมเงินพันมารคมาถ่าย
ชีวิตไป."

วันหนึ่งเวลาเช้า พ่อคชาวสระคัสขอ เอเกียน
พลัดเข้าไปอยู่ในเขตต์แคว้น เอฬัสส จึงถูก
จับส่งไปยังพ่อเมือง.

เอเกียน ไม่มีเงินค่าถ่าย, พ่อเมืองมีความ
ประหลาดใจมากทเอเกียนกร อัย แลว่า ถาชน
เข้ามาในแคว้นเขาและไม่มีเงินให้เขาครบจำนวน
ตามกฎจะต้องตาย, และก็ยอมเข้ามาตายตอๆ,

จึงขอให้พ่อค้าเต้านนเด้าเหตุผลซึ่งตรงเข้ามาหา
ทตาย.

เอเกียน แสดงเหตุว่าตนมีแต่ความเศร้าโศก
กินน้ำตาเป็นอาจรณ์ เบื่อหน่ายต่อความเป็นอยู่,
อยากเข้ามาตายให้พ้นทุกข์ทรมานไปเสียที, แล้ว
ก็บรรยายเรื่องราว.

“ข้าเจ้าเกิดในแคว้นสโรคัส มีอาชีพทาง
ค้าขาย. คราวหนึ่ง มีเหตุจำเป็นที่ข้าเจ้าต้องไป
ยังแคว้นเอบคิมันน์ ทำธุระอยู่ทนจนถึงหกเดือน,
ถึงกำหนดแล้ว ก็ยังกลับไม่ได้ จำอยู่ต่อไป
อีก, จึงให้เมียตามไปอยู่ด้วยกัน. อยู่ไม่
ทันไร เมียคลอดบุตรออกมา เป็นชายฝาแฝด
เหมือนกันทั้งคู่ ราวจะออกจากพิมพ์เดียวกัน,
การจะซบปลงไปให้คิดว่าคนนต่างจากคนนนั้นตรง
ไหน ผู้ชำนาญลักษณะพยากรณ์ในโลกก็ต้อง
จ้านน. และในเวลานั้นเอง หญิงคนจนซึ่งอยู่
ในบ้านที่เมียข้าเจ้าอาศัยคลอดบุตร ก็ออกลูก

แฝดเป็นผู้ชาย ปรุระหลาดมากทศ นกเหมือน
กันจนเห็นเป็นคนเดียว. พ่อแม่เด็กแฝดนั้น
จนมาก, ขาเจ้าจงรบชอหารกนนมาเลยงตุ เพื่อ
ไต่ ไวรบไซสรอยลกขาเจ้า.

“ ลกขาเจ้ายังโตวันโตคน กยงนำเอนต,
แม่เขาปลื้มมาก และอยากกลับไปบ้านเสียขงแล้ว.
ขาเจ้ากยอมกลับโดยไมเต็มใจ เพราะรฐระทาง
นั้นขงไม่ทันเสร็จเรยบรอยด. เราพากันลงเรือ,
แต่ขออกไปไม่กร้อยเส้น ก็เกิดลมสลาตันพัด
หอบดงจะกวาดเอาไปจมทกกลางทะเล, จนพวก
กะลาสีเห็นว่าไม่มีทางรอดพายนั้ตรายแล้ว ก็
ทงเรือลำนน ลงเรือเล็กเอาตัวรอดไป, ปล่อย
ให้เราอยู่ ในเงอมมหาวาคะแต่ลำพัง.

“ เสยง เมยขาเจ้ารองให้ ครัวญ ครัวงไม่รูจัก
หยุด, เสยงทากรกฝ ไม่รู เดยงสา เฟดจาจนงอหาย
โดยไต่ ขนแม่รองกรองตาม, เหล่าน ทำให้
ขาเจ้า เกิด ความโศก สะออล สะทอน ถอนดงนำตา

ร่วง, ไม่ใช่เพราะกลัวตาย สงสารผู้หญิงกับ
 เด็ก ๆ ทารก; ฉะนั้น สติข้าเจ้าจึงคงอยู่กับตัว
 คิดหาดีทางที่จะช่วยลกเมย์ให้รอดตาย. ข้าเจ้า
 ทำได้เป็นอย่างดีที่สุด ก็คือ เอาเจ้าตุ๊กคนน้อง
 ผกติดไว้ หนีปลายเสากระโดงอันสำรอง ซึ่งพวก
 เคนเรือทะเลต้องมีเตรียมไว้เสมอ. แล้วผกเจ้า
 ลกช่วยคนเล็กหนีปลายอกข้างหนง, และเพื่อไม่
 เสียเวลาเปล่านาน รมบอกเมย์ให้จัดการผกเจ้า
 ลกคนใหญ่และลกช่วย ติดกับเสาเล็กอกก่อน
 หนง เช่นเดียวกัน, ตั้งหน้าทให้เมย์เป็นคน
 ตัดเด็กทั้งสองคน, ข้าเจ้าเองตดัคน้อง, แล้ว
 เมาทั้งสองก็ผกตัวเองติดกับเสาซึ่งอยู่ในความควบคุม
 ของตน ๆ. ไม่ช้า คิดนมหมากชุดเรือเจ้า
 หาไสโครก กระบหิน แดกทะเลหายไป, เรา
 ต้องยดเสาน้อยไว้แน่น. ข้าเจ้าจะไปช่วยเหตือ
 เมย์ก็ได้, และเข้าใจว่าเมย์จะมาช่วยข้าเจ้า
 ก็ได้เหมือนกัน. ต่างคนต่างรักษาหน้าทของ

ตน, แล้วถูกคลื่นซัดห่างกันออกไป ๆ. แต่
 เมื่อกับทารก สองคนลอยไป ยังไม่ทันสุดสายตา,
 ข้าเจ้า ก็แลเห็นมเรือชาวประมงจากเมืองคอร์นถ์,
 ตามหาข้าเจ้าเข้าใจ, มาช่วยรับเอาขึ้นไป. ข้าเจ้า
 กายหวัง, จึงตั้งหนาระวังแต่เด็กสองคนของ
 ข้าเจ้าซึ่งกลิ้งชนกล่อกลงไปตามคลื่น, เดชะบุญ
 มเรือมารับเอาขึ้นได้, หงกะลาศกร ขกข้าเจ้าด้วย,
 เขาต้อนรับด้วยยินดี ให้เราได้พัก จนกระทั่ง
 ถึงฝั่งสระคัสเมืองเกิดของข้าเจ้า, ตั้งแต่นั้นมา
 ข้าเจ้าไม่รู้เลยว่า ทุกคนใหญ่และเมียเป็นตาย
 อย่างไร.

“ ลูกคนเล็กของข้าเจ้าคนเดียว ทข้าเจ้า
 ต้องเลี้ยงดู, เมอมอายุย่างเข้าสิบแปดแล้ว ก็
 เกิดอยากกร เรื่องเหมเรือพชาย, อ่อนวอนขอ
 ให้ข้าเจ้าอนุญาตให้ ไปตามหากับลกช่วยคนเล็กท
 พชายของมันหายไปด้วย. ข้าเจ้าอนุญาต. ถึง
 แมวข้าเจ้าเองก็อยากกร เรื่องลูกเมีย, แต่ท

ปล่อยให้เด็กคนเล็กเตรียมตัวไป ฝรั่งว่าจะ
 เลยศูนย์ไปเสียอีก, ขงออกติดตามด้วยใน
 ภายหลัง. เทยวบเสาะหาจนตลอดทั่วป่าเขย
 ก็ไม่พบร่องรอยว้าวเวยอย่างไร. เจตบเขาน รัสก
 ท้อถอยหมดกำลัง, แล่นเรือเลียบมาตามฝั่ง
 เอฬิสสแล้วก็ขนมานแหละ. วันนั้นเป็นวันเล็ก
 หวัง, หมดมานะ, สันพยายาม, สดชีพ.
 แต่, ท้าวพระกรุณาเอ๋ย, ขอให้ข้าเจ้า เพียงว่า
 ลูกเมื่อยังมีชีวิตอยู่ เท่านั้น, ข้าเจ้าจะหลับตา
 ตายอย่างสบาย."

เอเกนหยุดเล่าเรื่องเพียงเท่านั้น. พ่อเมือง
 รัสกสงสารพ่อค้าเคราะห์ร้ายอย่างขง, แต่จำใจ
 ตักกฎหมายได้บัญญัติไว้แล้ว, มิฉะนั้น ก็ชะ
 ปล่อยให้ไป, ถึงกระนั้น พ่อเมืองยังกรุณาผ่อน
 ไม่สั่งประหารทันที, ให้รอไว้ เพื่อมีโอกาส
 ได้เงินมาจ่ายชีวิต.

ความกรุณาของพ่อเมืองเพียงเท่านั้น ไม่

สำเร็จประโยชน์แก่พ่อค้าแม่ค้าแม่สีกน้อย, เพราะ
 ไม่มีใครเลยในอาชีพสัสทเอเกินนร จก, และจะ
 มีใครเล่าอาจยอมให้ผู้อื่นซึ่งตนไม่รู้ จกหัวนอนปลาย
 ต้นเป็นลูกหนกลงพันมารค. ไม่มีทางอื่น นอก
 จากต้องออกจากโรงพิจารณาเข้าสู่อู่ห้องขัง คอย
 ฟังคำพิพากษาในที่สุด.

ลูกชาย อเกินนรทั้งค ไม่ใช่เหมือนกันราว
 กะตั้งใจแกะอย่างเดียว, ซอชิงเหมือนกันอีก:
 ซอ แอนตีโฟลัส ทั้งสองคน; ลูกช่วยอีกสองคน
 กซอ ดรอมิโอ อย่างเดียวกัน. เพื่อช่วยท่าน
 ผู้อ่านทราบได้ทันทีหายฉงน, คูนาย จะเขียน
 ผู้พวว่า แอนตีโฟลัสชาวเอฟัส (พ), ผู้น้อง
 ว่า แอนตีโฟลัสชาวสระคัส (น), ค้ คนใช้ กิม
 (พ) หรือ (น) ตามภระทเป็นพหรือนอง. และ
 ขอให้ท่านผู้อ่านใส่ใจไว้ในทันทีว่า ค้ แฝด
 นาย และค้ แฝดคนใช้ ต่างมรูปเหมือนกัน
 ในค้ แฝดของตน ตามทเอเกินนให้การไว้แก่

พ่อเมืองเอฟส์.

แอนตีโฟลัสชาวสละคัส (น) บังเอิญเข้าไป
เขตต์แคว้นเอฟส์สเวลาเขาเดียวกับบิดา, แต่
เคราะห์ดีที่เพื่อนฝูงหนึ่งบอกว่า มีพ่อค้าเฒ่าจาก
แคว้นสละคัสกำลังต้องโทษอยู่ ให้แอนตีโฟลัส
(น) แปลงตัวเป็นพ่อค้ามาจากแคว้นเอบตันนัม
เสีย, มิฉะนั้นจะต้องโทษเช่นตาเฒ่านั้น. แอน-
ตีโฟลัส (น) ยอมตามแนะนำ, แต่ก็ยังเกิด
ละเหี่ยวใจ ที่ได้ยินว่าเพื่อนร่วมแคว้นต้องโทษ
อันจะถึงประหารชีวิต.

แอนตีโฟลัส (พ) ลูกหัวบีของเอเกียน อยู่ใน
กรุงเอฟส์สมาแล้วยสิบปี จนอาจเรียกว่าแอน-
ตีโฟลัสชาวเอฟส์สได้, ทำการงานเกิดผลประ-
โยชน์ร่วมร้อยเป็นเศรษฐี, แต่ไม่รู้ ประวัติตัวเอง
ว่าเป็นลูกเต้าเหล่าใคร, จำได้เพียงว่าชาว
ประมงช่วยนำมาจากทะเล, ชาวประมงนั้นช่วย
แอนตีโฟลัส (พ) กับมารดาและลูกช่วยรอดอัน-

ทรายจากภัยในทะเล, แล้วพรากทหารทั้งสอง
 ไปจากอกแม่ เอาไปขายเป็นทาสแก่เมนะฝน
 นักรบผู้ มขอเสียงซงเป็นบิดลาแห่ง พ่อเมืองเออี-
 สัส. เมนะฝนรับขอเด็กทั้งสองไว้, เมื่อไป
 เขมพ่อเมืองฝ เป็นหลาน ได้พาเด็กคู่นี้ไป
 ด้วย. พ่อเมืองมีความเอ็นดเด็กอนาถานนมก
 จงขอไว้. แต่ขึ้นมา แอนตีโฟลัส (พ) ก็อยู่
 ในเมืองเออีสัส, เจริญวัยจนแล้ว, อันพ่อเมือง
 แต่งตั้งให้เป็นนายทหาร, มขอเสียงในการรบ
 พงหลายครั้ง, ทงเคยช่วยชีวิตพ่อเมืองมาแล้ว
 ด้วย. อาศัยความดีความชอบนี้ พ่อเมืองให้
 บำเหน็จเป็นอย่างดี โดยจัดการแต่งงานกับ
 อะดริอานา เศรษฐินแห่งเออีสัส, และอยู่กิน
 กันมาเป็นปกติสุขจนตราบนั้น. ๒๕/๐๔/๒๕๖๕ ดรอมิโอ (พ)
 ก็คงเป็นคนรับใช้อย่างสนิทสนม.

แอนตีโฟลัสทาวสึระคัส (น) เมื่อไปจาก
 เพื่อนผู้แนะนำให้ปลอมเป็นพ่อค้าชาวแคว้น เอ-

บิ๊ดมัมแล้ว, ส่งให้ดรอมิโอ (น) เอาตุงเงินไป
รออยู่ก่อนที่โรงเตยมนซึ่งเขาตั้งใจจะไปพักแล้วจะ
กลับบ้านเมือง, ส่วนตัวเองจะเที่ยวชมภูมิฐาน
บ้านเมืองดูกริยาอาการราษฎรแล้ว จะตามไป
ภายหลัง.

ดรอมิโอ (น) เป็นคนร่าเริง, เมื่อแอนตีโฟ-
ลัส (น) ทลขั้โศกกว้างเหงาเจ้าช้อย, มักพูดจา
ติดตลกให้นายขบขันสบายใจ, ฉะนั้น เขาจึง
เป็นผู้ได้อภัยจากนาย โดยพูดจาหยอกเอิน
นายได้มากกว่าคนไขสามัญ.

เมื่อแอนตีโฟลัสชาวสิระคัส (น) ให้ดรอมิโอ
(น) ไปแล้ว, ยินรำพึงถึงการต้องเที่ยวว่าแห้ว
ตามหาพชายและมารดา ซึ่งไม่มีใครทราบเรื่อง
ราวจะบอกกล่าวได้เลย “อนิจจา ตัวเราหนอ
เหมือนกะหยดน้ำในทะเล, หาเพื่อนหยดน้ำ
ด้วยกันที่หายไปกลางทะเล, ฉะนั้น เรา, ผู้
เที่ยวตามหาพและแม่, ก็จะพลอยละลายตาม

ไปด้วย."

ขณะที่ภาพอย่างเสวยสร้อยหาประโยชน์มีได้
นั้น, ดรอมิโอ (พ) เดินตรงเข้ามา, แอนตี-
โฟลัส (น) เข้าใจว่า ดรอมิโอ (น) ก็ประหลาดใจ
ที่เหตุใดคนคนไข จึงกลับมาเร็วนัก, จึงถามว่า
เอาเงินไปทิ้งเสียที่ไหน. ดรอมิโอ (พ) ตอบ
"คุณนายบอกว่าสายแล้ว, ให้มาเชิญคุณไป
รับประทานอาหารเสียเร็ว, ถ้าเข้าไป, อาหารจะ
หมด." แอนตีโฟลัส (น) - "คำพูดเหลวไหล
ของเอ็งมันไม่ถูกกาลเทศะเสียแล้ว, เอ็งเอา
เงินไปทิ้งไหน, หา?" ดรอมิโอ (พ) ฉงน - "เอ๊ะ,
เงินที่ไหน? ผมไม่มีเงิน. อย่าช้าเลยครับ.
คุณนายให้รีบไปรับประทานอาหาร." แอนตีโฟลัส(น)
ฉงน - "คุณนายอะไรกันวะ?" ดรอมิโอ (พ)
- "อ้าว, ก็คุณนายเมียของคุณนี่ซิ." แอน-
ตีโฟลัส (น) ไม่เคยมีภรรยาเลย จึงโกรธตรอ-

มีโอ (พ) เปนกำลัง, บังคับ “เอ อายน,
 เพราะข้าเคยพูดเล่นกับเอ็ง, เอ็งขงนก็จะตอ
 ถลอขาประสาบ้าๆ เช่นน. ลมข่าไม้คณา. พูด
 กันจริงๆ เถอะ. เอ็งเอาเงินไว้ที่ไหน? เรา
 เปนคนต่างถิ่นมาถน, ทำไมเอ็งจึงทำประมาท
 ปลอຍให้เงินอยู่ ถ้าพัง? ไม่รักษาไว้กับตัว ”
 ทรอมมีโอ (พ) ไม่เคยรับเงินที่ นายมอบหมายไว้
 เลย, ได้ยินตุ้เช่นนั้น ยังเห็นเป็นนายพูดเล่น,
 ขงหัวเราะงอ, และพูดเร่ง “โปรดไปเร็วๆ
 เถอะครับ, เดียวคุณนายจะคูใหญ่, เอาไว้
 เวลารับประทานเถิด, ขงค่อยพูดเล่นกัน, คุณนาย
 และน้องสาวท่านนงคอยพร้อมอยู่ แล้ว, ดู
 เหมือนหัวจืดด้วย. ” แอนตีโฟลัส (น) ยังโกรธ
 เกรี้ยวจัดขณ, 04/2565 เอาไม่แพ้เขาที่ทรอมมีโอ (พ)
 เปนแนว. ทรอมมีโอ (พ) วังหนไปบอกนายหญิง
 ว่า แอนตีโฟลัส ไม่ยอมมากินข้าว, และทั้ง
 บอกว่าไม่เคยมีเมียด้วย.

อะครีอานาโกรธมากเหมือนกัน เมื่อได้ขึ้น
 ฟ้าว่าไม่เคยมีเมีย ก็ลงความเห็นว่ามีไปรักใคร
 ทดกว่าอีกแล้ว, นางเป็นคนหึงจัดโดยปกติ,
 จงมีอาการกะพืดกะเพียด ตัดพ้อว่ากล่าวด้วย
 ฤทธิหึงเป็นวัฏเป็นเวณ. ลีสยานา ผู้น้องสาว
 จะแข็งแรงแก้ไขอธิบายเท่าไร ก็ไม่ทำให้ โทษ
 ของพหุญงกลายเป็นได้.

แอนตีโฟลัสชาวสรีระกัส (น) มีความกตัญญู
 มาก, หันหน้าเดินกลับไปยังโรงเตี๊ยม พบ
 ดรอมิโอ (น) คงรักษาเงินเป็นปกติได้อยู่, ยังไม่
 หายฉิวที่ไปล้อเลียนยั่วโทษต่างๆ แล้วรีบกลับ
 มาตักน้ำขี้ม้วนเล่นสนุก, ตรงเข้าไปจะทาบให้เต็ม
 ฉุน; ก็บังเอิญอะครีอานาเมียแอนตีโฟลัส (พ)
 เข้ามาใส่ ตัดพ้อต่อว่าในเหตุที่เขาทำกริยาน่า
 ต่างๆ ผิดแปลกไปมาก, ถ้าเลิกถึงถ้อยคำที่ถื่น
 ไว้เมื่อแต่งงานใหม่ๆ ว่ารักคงจะถื่น, เวลาน
 ไปหลงรักอนึ่งอะไรที่โหดโหดเสียแล้ว, เลขลมหมา

ก่อนๆ หมด- “เป็นยังไง, พ่อคุณ? ฉันทำอะไรให้, จงหุ่หนั้นเล็กน้อยๆ?” แอนตีโฟลัส (น) ไม่เคยถูกผู้หญิงมาแปรแปรแก้ตนเลย, ครั้นถูกใส่เอาไว้ โดยไม่รู้ต้นสายปลายผล, ก็ประหลาดใจมาก, จึงถาม “คุณนายพูดกะผมหรือ?” แล้วชี้แจงประวัติของตน: ไม่เคยมีเมีย, ไม่รู้จักใครหมดในเมืองเอสสัน, พงขนมาเหยียบเมืองนเพียงสองชั่วโมงเขานเห็นจะได้; แต่ถ้อยคำไม่หักล้างความเข้าใจของอะตริอานาเลย เพราะนางไม่ยอมฟังทั้งนั้น, ยืนบังคับแต่อย่างเดียวให้ไปบ้านด้วยกันเดิวนั้น. แอนตีโฟลัส (น) หมดทำ, ยอมไปด้วยกันนางทั้งสติล่อยๆ เช่นนั้นจนถึงบ้าน, แล้วยังต้องรับประทานอาหารกับหญิงที่เรียกตนว่าสาม พร้อมทั้งหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่เรียกเขาว่าพดวช. การมคนรั้จักในเมืองใหม่ ซึ่งตนไม่เคยนึกว่าจะมีใครรู้จักเลย, และแถมบริบูรณ์

ด้วยอาหารการกิน น่าจะสบายใจเพราะหาชีวิตก,
 แต่สำหรับทีแอนตีโฟลัส (น) มาตกเข้า กลับ
 พิสงจนพดไม่ตก. เพราะไม่แต่เพียงได้อาหาร
 กินเท่านั้น, ซ้ำนี่ยังเป็นผิวของเจ้าบ้านอีก, ทั้ง
 มหิณุงทเรียกตนว่าพ พดลือเอนตนอย่างสนิท
 สนม, จึงไม่มีทางไหนที่จะให้แอนตีโฟลัส (น)
 นกคนเหตุการณ์ของตน นอกจากเข้าใจว่าตนคง
 ได้แต่งงานกับนางเจ้าของบ้านนั้นจริง เมื่อหลับ,
 หรือมีฉะนั้น ตัวเขาเองกำลังหลับอยู่. ส่วน
 ครอบมิโอ (น) ผู้ตามไปด้วย ก็ประหลาดใจไม่
 น้อยไปกว่านาย ด้วยเหตุที่นางคนครัวพดจา
 สนิทสนมทำกริยากระซดกระซอขงองอน เดียว
 ชอบเดยวณ รวกระรู้ จักกัณมานับสิบ ๆ บั,
 แล้วถูกเรียกกว่าผู้เขาอีก " เพราะเป็นเมียของ
 ครอบมิโอ (พ).

ขณะแอนตีโฟลัสชาวสิระคัส (น) รับประทาน
 อาหารกับครอบครัวนั้น คิดขบปัญหาต่างๆ อยู่,

ผู้จริงของนางก็กลับมาถึงพร้อมด้วยดรอมีโอ (พ).
 พวกคนใช้ไม่ยอมเปิดประตูเรือนให้ เพราะนาย
 สั่งไว้ว่าไม่ต้องการให้ใครเข้ามาใน เวลาหน้าส่ว
 หน้าขวานของนายนั้น. แอนตีโฟลัส (พ) กับ
 ดรอมีโอ (พ) เคาะประตูแล้วเคาะอีกเล่า และ
 ส่งเสียงตะโกนบอกเข้าไปว่าเขาคือ แอนตีโฟลัส
 กับดรอมีโอ, ก็ไม่มีใครยอมเปิด, กลับมีเสียง
 หวีเราะ ตอบ ตะโกน ออกมาว่า แอนตีโฟลัสกำลัง
 กินข้าวอยู่กับภริยา และดรอมีโอก็ยังอยู่ในครัว
 ทั้งสองคนเคาะประตูก็แล้ว ตีประตูก็แล้ว ทบ
 ประตูก็แล้ว เคาะประตูจะพังลงไป ก็ไม่มี
 ใครเปิดให้ เปนอันเข้าบ้านไม่ได้. ในที่สุด
 แอนตีโฟลัส (พ) โกรธเปนกำลัง, หันหน้ากลับ
 ออกจากบ้าน, 2565 ประหลาดใจอย่างยิ่งที่ทุกคนปลอม
 มารับประทานอาหารกับภริยาตนทั้งนายทั้งบ่าว.

เมื่อแอนตีโฟลัส (พ) อิ่มแล้ว ใจยังเต็มไป
 ด้วยความประหลาดไม่รู้จักสิ้นสุด ททัญเจาบ้าน

ยังคงเรียกตนว่าผี. และหญิงครัวก็เดินทำนอง
 เดียวกัน เรียกว่าครอมิโอ (น) เป็นผี. เขา
 จงหาทางเดียว ออก จากบ้าน นั้นในโอกาส แรกที่
 ฉวยได้. แอนตีโฟลัส (น) ชอบลีสือานาน้องสาว
 หญิงเจ้าบ้านจริง, แต่กเกลียดอะตริอานาขหง
 เป็นล้นพ่น; ส่วนครอมิโอ (น) หมั่นไ้สนางครัว
 เป็นที่สุดแล้ว. ทั้งนายทั้งคนใช้ จึงยินดี
 มากที่หลุดไปจากเมียใหม่ ๆ เสียได้.

ขณะเดินตามทาง ช่างทองเห็นแอนตีโฟลัส
 ชาวสรีระคัส (น) เข้าใจว่าแอนตีโฟลัส (พ),
 เรียกขอแอนตีโฟลัสให้หยุดแล้ว, ส่งสายสร้อย
 ทองคำให้. เมื่อแอนตีโฟลัส (น) ประติษะว่า
 ไม่ใช่ของตน, เขาก็ขัดเขียดให้ บอกว่าสร้อย
 สายนั้นแหละ 05/04/2535 แอนตีโฟลัสเป็นผู้ ส่งให้ทำเอง,
 แล้วเขาก็เลียงไป, ปล่อยให้สายสร้อยอยู่ใน
 มือแอนตีโฟลัส (น) ผู้ไม่รู้ เรื่องราวเลย. แอน-
 ตีโฟลัส (น) ส่งให้ครอมิโอ (น) รับเก็บของชนลง

เรอกลับ ไม่ยอมอยู่ในเมืองเหลวไหลนั้นต่อไป
อีก - เมืองเต็มไปด้วยความฝันอย่างหามลมิได้.

ช่างทองไปจากแอนตีโฟลัส (น) ไม่ทันไร ถูก
เจ้าหนจับตัว. ขณะนั้นแอนตีโฟลัส (พ) เดิน
สวนทางมา, ช่างทองก็ขอร้องให้แอนตีโฟลัส
(พ) ช่วยไ้เงินให้ เพราะค่าสร้อยทองนั้น พอ
กันกับหนี้สินรายน. แอนตีโฟลัส (พ) ประติเษ
ตัวเปนเกลียว ว่าไม่เคยได้รับสร้อยอะไรเลย.
ช่างทองยืนยันว่า เขาได้มอบสร้อยให้เมื่อ
สักครู่เอง. เกียงกันอะอะอยู่นาน ไม่เป็น
การตกลงกันได้, จนกระทั่งเขาหนาทเห็นเสียเวลา
คร่ำตัวช่างทองไปข้าง, และช่างทองก็ร้องบอก
ให้เจ้าหนาทจับแอนตีโฟลัส (พ) ผู้ฉ้อโกงค่าสาย
สร้อย ไปข้างด้วย: เปนอันต้องไปอยู่ ที่สถาน
นครบาลทั้งคู่.

ขณะแอนตีโฟลัส (พ) ถูกจับไปนั้น, ดรอ-
มิโอ (น), ซึ่งออกไปจากนายรับขนของลงเรือ

แล้ว, เดินมาพบตามทาง ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘
 เป็นนายลกจ๊ับ. แอนตีโฟลัส (พ) เข้าใจว่าเป็น
 คนใช้ของตน, จึงสั่งให้ ไปบอกภรรยาขอให้ส่ง
 เงินประกันด้วย. ดรอมิโอ (น) ประหลาดใจว่า
 ทำไม นายจึงสั่งให้ กลับไป ยังบ้าน ขตุขงเสียงหน
 กันมาแล้วอีกเล่า, แต่ไม่กล้าตอบว่าอะไร
 (ที่จริง ตั้งใจจะมาบอกนายว่าเรือเตรียมจะออก
 อยู่ แล้ว). และตั้งรู้ ใจว่านายกำลังมีอารมณ์
 ไม่ดี ไม่ใช่พูดเล่น, จึงต้องไปตามคำสั่ง,
 พลังเดินบ่น "นางเคาสเบล แม่ครัว มัน
 ทักทักเอาว่าเราเป็นผีมัน, แต่เราต้องไป, บ่าว
 ต้องทำตามคำสั่งนาย."

อะครอานาให้เงินมา, เวลาเดินจะไปที่คุมขัง,
 ดรอมิโอ (น) พบแอนตีโฟลัส (น) ผู้เป็นนาย ยัง
 ยืนชมเพราะคนหาเหตุผลไม่พบ อยู่ ที่นั่นเอง.
 ด้วยบังเกิดเหตุผลใหม่ขึ้นอีกเป็นอเนก: เป็น
 ต้นว่า ผู้ใดเดินผ่านมากก็แสดงความเคารพ

เพราะพชายเป็นคนขี้ขลาดเสียมาก ใครๆ ก็รัก
แทบทั้งเมือง, บางคนพอพบก็ตรงเข้ามาขอร้อง
ให้ แฉงว่าใช้หนวนนั้นเวลานั้น, บางคนเชิญ
ไปเที่ยวคุยเล่นที่บ้าน, บางคนแสดงความชอบ
คุณในการที่เขาได้ทำอุปการมาแล้ว, บางคน
ต่อว่าในข้อที่รับปากแล้วไม่ไปตามนัด.

แอนตีโฟลัส (น) กำลังนึกยุ่งในใจร้อยอย่าง
พันประการ จนแทบไม่เชื่อว่าตนเป็นคน หรือ
ไม่รู้ จักว่าตัวของตัวเป็นใคร, ก็พอดีครอมิโอ (น)
ตรงเข้ามาถามว่า นายรอดมาจากเจ้าหน้าที่ได้
อย่างไร, แล้วก็นำเงินที่อะตริอานา มอบมา
ให้ ใช้หนักาสร้อยข้างกลาง, เมื่อแอนตีโฟลัส (น)
กลุ้มใจด้วยมดแปดล้านอยู่ แล้ว, มาได้ขึ้นเรื่อง
มดแปดล้านอันนั้นให้เพิ่มเขาอีก ซึ่งเขาบอกถึง
เจ้าหน้าที่, ห้องข้าง, เงินจากอะตริอานา หอ
นาง, กพนิจ, ทวาดปลั่งออกมา “อายน
บาแล้วแน่, ฝ่หลอกเราหรืออย่างไรนะ?” แล้ว

กษบหน้าราฟง, อัดอัดใจคอ หน้าอกแน่น
 ตันหมด, ได้แต่ร้องขออนุภาพสวรรค์ “ขอ
 ให้พระเจ้าโปรดให้เราพ้นไป จากเมือง อันมิใช่ที่
 มนุษย์น – “ ไม่ทันขาดความตลอด, ก็มีคน
 แปลกหน้าเขามาอีก: คราวนี้เป็นผู้หญิง เรียก
 ซอแอนติโฟลัสตก, ต่อกว่าในการที่เขาได้กิน
 ข้าวกับนางเมื่อเขานอนแล้วสัญญาว่า จะให้สาย
 สร้อยแก่นาง. แอนติโฟลัสหัวแทบแตกเป็น
 เจตเสียง, ถึงถิ่นโพล่งออกมา “นางพิบสาจ
 ร้าย, ข้าไม่เคยรู้จักเอ็ง, ไม่เคยเห็นหน้า,
 ไม่เคยกินอะไรร่วม, ไม่เคยพูดสัญญาแก่ใคร
 ว่าจะให้สายสร้อย.” ผู้หญิง – “เอ, เจ้าคน
 อสัตย์, ขวนเขาไปกินเลี้ยงหยกๆ ทำลมเสียได้,
 รับปากรับคำเขาว่าจะให้สายสร้อย, เขาก็ดอด
 แหวนออกให้, หน้าตาจะเอาแหวนกินเปล่า
 กระนั้นหรือ? เมื่อไม่ให้สายสร้อยก็ไม่ต้องการ,
 เอาแหวนเขากินมา.”

เมื่อแอนตีโฟลัส (พ) เข้าบ้านตนไม่ได้ เพราะ
 พวกในบ้านไม่ยอมเปิดประตูให้ตั้งถ้าวแล้ว, ก็
 เกิดโทษะฮึดฮัด, เต็มใจเดินออกจากบ้าน, โดย
 เข้าใจว่าเมื่อก่อนเกิดหงแล้วแกลงทรมาน เพราะ
 นิสสัยหึงยอมปรากฏแก่เขานับครั้งไม่ถ้วน, นาง
 เคยตื้อบ่อยๆ ว่าเขาไปหาหญิงอื่น, คราวนาง
 แกลงไม่ให้เข้าบ้าน, เพื่อทำให้สมแค่น เขา
 จึงไปหาหญิงคนอื่น (คือคนที่กำลังทะเลาะกับ
 แอนตีโฟลัส (น) ชวนไปกินข้าวกัน), ความฉิว
 ที่ทำอะไรแก่ใครไม่ได้ ต้องแสดงฤทธิ์ระเบิด
 ออกมาทำลายสิ่งอันเสียบางจึงค่อยสงบลง, เขา
 สัญญาจะให้สายสร้อยขงว่าช่างทองทำไว้ ตั้งใจ
 จะให้เมียแต่เลิกความตั้งใจเสียด้วยชงนาหน้าเต็ม
 ท, สายสร้อยนั้น คือเส้นที่ช่างทองสั่งให้แก่
 แอนตีโฟลัส (น) นางเชื่อว่าจะได้สายสร้อย
 จึงยอมให้แหวนเป็นการตอบแทน, ครั้นได้ยื่น
 คำประดีเชษฐของแอนตีโฟลัส (น) ชงเข้าใจว่า

แอนตีโฟลัส (พ). ก็ผัดประหลาด, เห็นได้
ว่าผู้สัญญาเสียสดี เกิดวิกฤตแล้ว, จะเถียง
อย่างไรก็เอาชนะไม่ได้. จึงตรงไปหาอะครีอานา
เมียแอนตีโฟลัส (พ), บอกว่าสามเสียจรตแล้ว.
แต่พอดีกัน เจ้าหน้าหน้าแอนตีโฟลัส (พ) มาถึง
เพื่อเรียกเงินค่าสายสร้อย. (เงินที่อะครีอานา
มอบแก่ทรอมิโอ (น) นั้น ผิดตัวไป)

อะครีอานาเชอแน่ที่เดียว ว่าสามตนเป็นบ้า
ตามททหญิงคนนั้นบอก เพราะเวลานั้น แอน-
ตีโฟลัส (พ) ทำหน้าขงตาขุ่น ดัดพอดต่อว่าเรื่อง
ที่เมียไม่ยอมให้ตนเขาบ้าน, กับทงก่อนหนาน
ออกจะมีความเห็นรางๆ อยู่บ้างแล้วว่าสามเริ่มจะ
เป็นบ้า ในข้อที่ประตึษเชธออกมาต้งๆ ได้เมื่อ
เวลารับประทานอาหารเช้าว่านางไม่ใช่เมีย, และ
ยังแถมว่า ไม่เคยอยู่ในกรุงเอฟีส์ตลอดวัน
ซงเขาได้ยู่ ก็นเป็นสามมาตงยสบบแล้ว. เมื่อ
อะครีอานานับเงินให้ผู้คุมไปใช้หนี้แล้ว, สั่ง

ให้คนไข้เอาเชือกมาผูกมัด นำเข้าไปขังไว้ในห้อง
มิด. และให้ไปตามแพทย์มารักษาโรคบ้า.
แอนตีโฟลัส (พ) คัดค้าน ตลอดเวลาว่าไม่บ้า,
อธิบายให้เห็นว่าหลงงโทยเขา, แต่ยังคงยืนยัน
อธิบาย ทำทางมันก็ยังทำให้เห็นความบ้าหนัก
แน่นเข้า. ทรอมโอะ (พ) ก็พลอยถูกเหมาว่าบ้า,
ต้องถูกมัดถูกขังตามนายไปด้วย.

เมื่อจัดการให้คน 'บ้า' เข้าห้องมิดแล้วไม่
นาน, อะครอานากได้รบข้ว่าคน 'บ้า' ทั้งค
เกิดคลั่งจัดจน ถึงกะหลุดจากการคุมขัง หนี
ไปเพ่นพ่านอยู่ตามถนนหลวง. อะครอานาชวน
พวกพ้องไปจะตอมจับ, พอเดินหาไปตามถนน
ถึงหน้าประตูวัดนางชแห่งหนึ่ง, ก็แลเห็นนาย
บ่าว 'บ้า' ทั้งสองคน (แต่เป็นคู่ น).

แอนตีโฟลัสชาวสรีคัส (น) ขณะนั้นก็ยัง
ถูกขังเรื่อยมา, สร้อยทขางทองให้ขังคล่องคออยู่,
ขางทองเดินมาพบ ก็ต่อว่า "ขางมีหน้าประตูเชธ

“ได้ว่าไม่ได้รับสร้อย, แล้วยังไม่ยอมให้เงินอีก.”
แอนตีโฟลัส (น) คำนว่ข้างทองยึดเยียดให้เขา
เองต่างหากเมื่อเวลาสายน, และแต่นั้น ก็
มิได้พบหน้าข้างทองอีกเลย.

เมื่ออะดริอานาเมียแอนตีโฟลัส (พ) กับพวก
เห็นบ่าวนาย (คู้ น), ก็กรุกนเข้าไปจับอย่างไม
ฟังเสียงอธิบายอะไรหมด, จนแอนตีโฟลัส (น)
และคนใช้กะโตดหนีเข้าไปในวัด ขอให้แม่ช
ช่วยบ่อกัน.

เมื่อธการชเห็นเกรียวกราวชนนั้น, ก็ปราด
ออกมาสะกดหน้าผู้ใด, ถามถึงเหตุผลต้นปลาย.
แม่ชสมภารฟ น มเคาหนาแสดงว่าฉลาดกล
ซง เห็นอันใดเป็นสันนิษฐานขบแตกถกตอง,
นางไม่ยอมมอบตัวให้แก่ผู้ใดง่าย ๆ. จึง
เชิญอะดริอานาเมียแอนตีโฟลัส (พ) เข้าไปนั่ง
เรียบร้อยแล้ว, ค่อย ๆ ถาม “อะไรทำให้
สามคุณนายเสียดไป ? เขาต้องเสียทรัพย์สม-

บัดอะไรหรือ ? หรือญาติพี่น้องต้องล้มหายตาย
จากไป ?

อะดริอานาประตึยเชวว่ามีไชเหตุเหล่านั้น.

อธิการช—“เช่นนั้น เขามมีหญิงอนเป็นที่
มุ่งหมายอกหรือ จึงทำให้เกิดวักจริต ?”

อะดริอานาตอบว่า นางเคยนิกเช่นนั้นมา
นานแล้ว เพราะเขาหายไปจากบ้านบ่อย ๆ.
(แต่ทว่าความจริง ความหึงไส้ความเปล้า ๆ
ของเมียหรือก ทำให้แอนตีโฟลัส (พ) ไม่อยาก
อยู่บ้าน.)

เพื่อทราบความจริงอันแน่นอน แม่ชพูดนำ
“กระนั้นกควรลงโทษแท้.”

อะดริอานา—“ถูกทเด็ยวักะ, นั้นทำเช่นนั้น
เสียหนักแล้ว.”

แม่ช—“ทำไมพอกะมัง ?” (ถามกะทึง
อยากกรูรายละเอียคออกไปอก).

อะครีอานา ก็จระไนวิธีการาบฟัวให้แม่ช
 ทราบ เพื่อให้เห็นว่าตนมิได้บกพร่องในการควบคุม
 คุมเลย “ไม่มีเรื่องเล่น ๆ อันเคยกะทอฉนพุด
 แก่เขา; เวลานอน ฉฉนก็ไมยอมให้หลับง่าย ๆ,
 ต้องขอพุดกันก่อน; เวลากิน ฉฉนก็พุด-พุด
 พุด-เสยจนหย่อนกแล้วหนักแล้ว, ไมยอม
 ให้กินนึ่ง ๆ ได้เลย; ไม่รู้ ละ ถ้าอยู่กันเพียง
 สองคนละก็, ทุกทิศเดียว, เป็นต้องพุดให้
 อยู่ ไตขอศอก, บอingkันไม่ให้นอกใจได้.”

เมื่อแม่ อธิการได้ ความจริง เป็นที่พอใจแล้ว,
 ก็ออกความเห็น “มีน้ำเต้า, อย่างนี้ไม่เป็นบ้า
 จะเป็นบ้ากันเมื่อไร ? พืชหญิงขหง-หรงไม่
 เป็นโล้เป็นพาย-หรงเถาส้าไม่ได้-หรงจนไม่เป็น
 ประสาหรง มันร้ายยิ่งกว่าพืชหมาบ้อก. น
 เห็นได้ ไตง ๆ ละซี้ ว่า เขาฉฉนก็ไมเป็นอัน
 นอน เพราะคุณนายพ่นพืชกรอกห้อยอยู่เสมอ,

จำเป็นอย่างยิ่งเองที่สมองเขาต้องเคือง, จะกินก็ไม่
 เป็นอันกิน เพราะอาหารเจือพิษขง. วาจา
 แต่ละคำล้วนครดของโสทร เขาไปค้ออยู่ใน
 คอหอย, อาหารเคี้ยวบ้างไม่ได้เคี้ยวบ้าง, ขยอกๆ
 เข้าไปไม่เป็นรส, มันก็ย่อยไม่ทัน, เกิดขึ้น
 บ่นขึ้นภายในอีก, จะเล่นอะไรก็หาความสำราญ
 ไม่ได้ เพราะวาจาของคณนายทำให้เดือดพล่าน
 ไม่มีเวลาสร้าง, พอจะมีโอกาสขรมๆ เจ็บสวด
 สงบหัวใจบ้าง ถัดคณนายถือเอาเป็นโชคเหมาะ
 สำหรับอยู่กันตัวต่อตัว เสนับองค์กันไว้เสีย
 ก่อนเป็นคั้งเป็นแคว, ก็พูดที่เอ๋ย, คณนาย,
 มีประสาสำหรับร สกน, มาโดนเขาเช่นนี้,
 ทนอะไรไหว? มันก็หัวกลมเป็นบ้านะซี."

สติอานนลอบจะพลอยลงโทษพสาวด้วยแล้ว,
 แต่ยิ่งสติทัน, กลับแก้กันอย่างเงินๆ ว่าถึงอย่างไร
 ก็ไม่เคยได้ยื่นพิโซ้วจาหยาบคายรุนแรงต่อ
 สาม, และพูดเตือนพสาว "ทำไมพทนฟัง

เขาว่าเอาข้างเดียว, "ไม่ตอบข้าง?" แต่แม่
 สมภารซึ่งอธิบายขแจ่งเสียก่อนว่า ความผิด
 อยู่ ที่อะตริอานาผู้ ภริยาเอง ซึ่งอะตริอานาไม่
 มทางแก้ตัว นอกจากพดพมฟ้าตามความร สก
 ตรงๆ ว่า "ฉันเสียทแม่ชแล้ว, ถูกแม่ชลวง
 เอาความจริงหมด."

ถึงแม้ว่า อะตริอานา นั้กละอายในความประ-
 พฤติของตนที่ลวงมา, ก็ยังร้องขอให้แม่ชส่ง
 ตัวผู้ช่วย ครั้นๆ แต่แม่ชไม่ยอมให้ ใครลวง
 ถ้าเข้าไปในเขตต์โรงธรรมก่อนอนุญาต, และ
 หังไม่ยอม มอบตัว ชายผู้ เสราะหร่าย แก่เมย หัง
 ด้วย, ตั้งใจว่าจะรักษาให้เขาหายเอง, จึงสั่ง
 ให้ บิดประศุโรงธรรมทันใด:

ในระหว่าง กลางวันก็เต็มไปด้วย ความผัดน้ำขี้
 ต่างๆ ซึ่งความเหมือนกันแห่งคู้ แผลด หากให้
 เป็นไปนั้น, เวลาค่อยลวงไป ๆ กลายเป็น
 เข่นจะขมุกขมัว, ใกล้เคียงเวลาทตาเฒ่าเอเกยนจะ

หมดโอกาสได้เงินค่าถ่ายชีวิต, พระอาทิตย์ตกดิน
เมื่อใด, นั่นแหละ เป็นเวลาที่แกต้องถูก
ประหาร.

ตะแสงแกงสำหรับประหารชีวิต อยู่ ติดกับ
วัดนางชนน. เมื่อแม่ธการเข้าสู่อุณฺณแล้ว,
เอเกยนอกเจ้าหน้าหน้าตัวไปณทนน, พ่อเมือง
ก็ตามไปด้วย เพราะมีความสงสารแกมาก เพื่อ
มีไกรๆ ให้เงินเป็นค่าถ่าย, จะได้ส่งยกโทษ
ประหารทันที.

อะตริอานา ยังรออยู่ หน้าวัด, พ่อแลเห็น
พ่อเมือง, กรองฎกาต่อพ่อเมืองขอความยกติธรรม
และกล่าวโทษแม่ช ทแกตงกักสามฝ รกตจรีดไว้,
เมียมารับตัวก็ไม่ยอมส่งให้. ขณะนางรองทกข
อยู่ นน, สามจริงของนางพร้อมด้วยคนไข ชง
หลุดจากทขจรีง ๆ กมาถิง, ตรงเขารองอกว่า
เมียมแกตงกักขง หากความว่าเป็นบ้า. อะตริอานา

ประหลาดใจยิ่ง ที่แลเห็นสามชงเขาใจว่าเวลานั้นอยู่ในอรักรขาของแม่ช้อย่างกวัดขັນ.

เอเกียนเห็นลูกชาย ก็นึกว่านั่นคือลูกที่ลาไปตามพี่และแม่, ด้ใจจนนำตาไหลทรุสกว่าอย่างไรเสียก็รอดตาย, เพราะเชอแน่ว่า ลูกรักผู้ปกครองต้องหาเงินช่วยพ่อได้, จึงปราศัยกับแอนตีโฟลัส (พ) ฉันทุก, แต่บังเกิดคววมพิศวงไม่น้อย ที่ลูกประดึเมษช้อย่างแข็งแรง (ตามคววมจริงใจด้วย) ว่าไม่รู้จักแก เพราะแอนตีโฟลัส (พ) ผู้นี้ไม่เคยเห็นบิดาเลยตั้งแต่จากกันมา. เอเกียนผู้นำสงสารเลยรำพึงว่า คงเป็นเพราะคววมทุกข์โศกของลูกเองกรรมัง ทำให้เปลี่ยนปลกตภาพ, หรือเขาละอายที่จะเป็นลูกคนถูกประหารชีวิต, ขณะนั้นกำลังพยายามให้ลูกชายรับว่าเป็นพ่อ, พอดีแม่ชัพาแอนตีโฟลัส (น) และตรอมไอ (น) ออกมาพบบริษัที่นั่น. อะตรี

อานา ก็แลเห็นสามสี่สองคนและคนไขสี่สองคน
จริงๆ ไม่ใช่เงา, เลยยื่นตะลึง.

บัดนั้นความผิดต่างๆ เป็นอันแจ่มแจ้ง. พ่อ
เมือง, เมื่อแลเห็นแอนตีโฟลัสสองคน ครอม
ไอสองคน เหมือนกันไม่มีผิด, ก็เห็นเรื่องตลอด,
เพราะตามคำให้ การที่เอเกียนบรรยายในตอนเช้า
คนทรงสนน ต้องเป็นลูกชายเอเกียนสองคน
และลูกช่วยสองคน.

ความสขทมิได้หวัง ก็กระทำให้ประวัติของ
เอเกียนสำเร็จลง, เรื่องที่เอเกียนเล่าในตอน
เช้า เต็มด้วยความเศร้าโศก, และตัวต้องโทษ
ประหารพร้อมกับเวลาอัสดงก็ กลับกลายลงปลาย
ดี เพราะนางชแสดงตนว่าเป็นภริยาของเอเกียน
ที่พลัดพรากจากกันไปนาน และเป็นมารดา
แอนตีโฟลัสทั้งคู่.

เมื่อชาวประมงพรากเอาแอนตีโฟลัส (พ) กับ
ครอมไอ (พ) ไปจากนาง, นางก็เข้าวัดบวชเป็น

ช, อาศัยความเฉลียวฉลาด นางจึงเป็นซ้เจ้า
วัด, ทนางบ่อกันชายแปลกหน้าไว้จากนางอะตริ
อานานัน ก็หาไม่ว่าเขาเป็นลูกตัว.

ต่าง ยินดี ปลาทบปล่ม แสดง ความรัก ระวางพ่อ
แม่และลูกทั้งคนใช้จนเพลิน จนลืมไปว่าเอเกียน
ยังอยู่ ในคำพิพากษาประหาร, ครั้นเมื่อสงบ
ความตื้นเต้นแล้ว แอนตีโพลัสชาวเอพีส์ส(พ)
ก็ให้เงินค่าถ่ายช้ตพ่อ, แต่พ่อเมืองไม่รับ,
ยอมยกโทษให้ ทเดียว. พ่อเมืองเข้าไปในวัด
พร้อมด้วยครอบครัวทพบกันใหม่. เพื่อฟังคำ
สนทนาปราศรัยถึงเหตุการณ์ที่แลวมา. ความดี
ใจของตรอมโอทั้งสองก็ไม่ควรลืม, ต่างคนต่าง
ชมกันว่าสวย เพราะต่างกุดเห็นหน้าของตนได้
โดยไม่ต้องใช้กระจกเงาส่อง !

05/04/2565

อะตริอานา ได้รับโอวาทจากแม่ฝัว, แต่
นนมา นางเลิกการหึ่งหวงไม่เป็นสาระ, และ
ไม่กล่าวคำข้ตหูให้สามได้ ยินอีก.

แอนตีโฟลัสชาวสวีเดน (น) แต่งงานกับลูเซีย
อานา น้องเมียพี่, และเอ่อก่ยนกับภริยาคงอยู่
กับลูกและลูกสะใภ้เฒ่าหลายบ้. ส่วนความ
เข้าใจผิด เพราะความเหมือนกันเป็นเหตุ ก็
ยังคงผิดน้าข้กันอยู่เรื่อยไป.



เห่หมื่นศกกา

ราชาลืออันดี กับราชินี เหมมิโอน เสวย
ราชย์อยู่ ด้วยกันณเกาะสกล เป็นสุขสำราญมา
นาน. ราชามิสเนหะในราชย์อย่างยิ่ง. ถึงกะ
มีสันโดษพอเหตุห้อยเพียงนั้น ไม่มีสงอนท
จะประสงค์อีก นอกจากหวังพบมิตรเกาคือ
ไปลิกษณ์สราชาแห่งประเทศโบฮีเมีย ซึ่งเคย
เป็นเพื่อนนักเร่มาด้วยกัน, ใครจะนำให้
จักราชมนตรีของเชอควย. ราชาลืออันดี กับ
ราชาไปลิกษณ์ดี เคยศึกษาศิลปวิทยาพร้อมสำนัก
มิสาป โมกซ์ กันมาแต่ยังเยาว์ ครั้นชนกสน
ชพ, ต่างจึงครองราชย์ในนครวันของตนๆ.
ราชสภายังสองน ไม่ได้พบเห็นกันเสียเลย,
เป็นแต่ส่งหัตถ์และบรรณาการไปมาหาสู่ กันเนื่องๆ
ด้วยความระลกกถึง.

ภายหลัง ราชินีไปลิกซ์เนส ขัดคำเชอเชอญ
บ้อย ๆ หนักเข้าไม่ได้, จึงออกจากแคว้นโบห์
เมีย ไปยังเกาะสัสลี เพื่อเยี่ยมเยือนราชินี
ออนตีส.

ในตอนแรกของการเยี่ยมเยือนนี้ ราชินี
ออนตีสเบิกบานหฤทัยมาก, เล่าความกันไป
เมื่อครั้งยังเยาว์วัยแก่ราชินี, และทำการปฏิสน
ถารแก่มิตรเก่าอย่างสนิทสนม, ต่างกล่าวถึง
ครั้งกระโน้น-ครั้งอยู่ในโรงเรียน, เล่าความซุก
ซนตลกคะนองแปลก ๆ; ราชินีจงฟังการ
สนทนาอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน.

ครั้น ราชินีไปลิกซ์เนส อยู่ในราชสำนักส
สลีพอสมควร, ก็เตรียมจะกลับ, แต่ราชินี
หอมโธม (ตามความประสงค์ของภัสดา) พร้อม
หังราชา ได้วิงวอนให้ ยืดเวลาอยู่ ออกไปอีก.

ชั้นแรก ราชินีไปลิกซ์เนส ไม่ยอมอยู่
ต่อไป, แสดงอาการจะกลับให้ได้; แต่เมื่อ

ราชาลือนอนตีสขอให้อยู่ต่อ, และราชินีเหม็น
 โอนอ่อนวอนด้วยประการต่าง ๆ; ก็เกิดใจอ่อน
 ขนมา, เสขอ่อนวอนไม่ได้, เลยระงับความ
 ประสงค์, คงอยู่ต่อไปอีก.

ถึงแม้ว่าราชาลือนอนตีส ไว้ใจเพื่อนและ
 เคยเชื่อถือ ความสัตย์สุจริต แห่งราชินีเพียงไร;
 ครั้นเวลานานเน่นออก, ความสนิทสนมในระวาง
 สหายและราชินียิ่งกลมเกลียวเป็นกันเองหนักเข้า
 ราชาลือนอนตีสกลับเกิดหงษขนมา. ราชินีเหม็น
 โอนจะประพฤติต่อราชาไปตีกษัตริย์อย่างไร อัน
 เป็นการทำตามประสงค์ของราชา เพื่อให้ต้อง
 หฤทัยด้วย, กลับกลายเป็นเพิ่มเชอความหวัง
 หวังแก่ราชาลือนอนตีสขงขน, กระทำให้ราชาล
 ออนตีสเปลี่ยนสภาพจากภัสดาหคดียง ทรกขง
 เป็นคล้ายอมมนุษย์ไปทีเดียว. ราชาลือนอนตีสให้
 หา คามิลโล งามวางในราชสำนักผู้หนึ่งมา, เล่า
 เวองตเกิดระแวงสงสัยให้ฟัง, และให้จัดการ

วางยาพิษราชาโปลิกซ์เนสเสส.

จากวางคามิลโล เป็นคนฉลาดพอที่จะหยิ่ง
ทราบว่าการเมืองของราชาตนทานมิดได้ จึง
ไม่ยอมวางยาพิษแก่ ราชาโปลิกซ์เนสเสส ผู้ไม่มี
ผิดเลย, เกิดความให้ราชาโปลิกซ์เนสเสส ทราบเรื่อง,
และความของกษัตริย์สก็อตด้วย. อาศัย

ความร้ายเหี้ยมของจากวางคามิลโล ราชาโปลิก
ซ์เนสเสสประดาต ถึงนครโบฮีเมียโดย สวัสดิภาพ.

จากวางคามิลโล เฝ้ายอยู่ในสำนักโบฮีเมียแต่
บัดนั้นมา, และได้รับฐานะเป็นกษัตริย์นคร
โปรตยิงของราชาโปลิกซ์เนสเสส.

การที่ราชาโปลิกซ์เนสเสสหนีรอดไปได้ นั้น ทำให้
ให้ราชาโปลิกซ์เนสเสสหนีรอดไปได้ นั้น ทำให้
ลูกหลานอังกฤษ, รีบรุดตรงไปหาโรมัน พบ
กษัตริย์อังกฤษ กับไอริชน้อยชอมมานิล ผู้เริ่มขอ
เดชะเร้าของเสกพระแม่พวงอย่างน่าเอ็นดู, พอ
บิดาเข้าไปดู; โอรสก็ถูกกะชากรตัวออกไป,

และมารดาภักตสังขยัคททเดียว.

เจ้านามีส ถึงแม่เปนกุมาร แต่ก็มีความรัก
ใคร่แม่มาก, เมื่อเห็นแม่ถูกทำตายเกียรติยศ
ต้องจงจำในพันชนาการ, ก็โศกเศร้ากรรแสง
ไห้หนักเขาลงไม่เป็นอันกินอันนอน, ซึ่ง
ใครๆ มาเห็นจะต้องปลงว่า เด็กน้อยจะถึงอัน
ตรายต่อชวตเพราะกำลังความโศกเศร้านั้น.

เมื่อสั่งให้ส่งราชินีไปคุกแล้ว, ราชินี
คลีโอมีนีส กับ คีออน เสวกทั้งสองไปยังตำบล
เทลเฟส เพื่อเสวยตาม อะปอลโล ผู้เป็น
เจ้าว่า ราชินีเสวยบดพรตคือสวามิภักดิ์จริงหรือ
ประการใด.

ราชินีเหม็นไอ้อยู่ในคุกไม่นาน, ก็ประ
สลดต. การเห็นหน้าบุตรน้อยเพื่อนทุกคน
ทำให้ราชินีนำส่งสารถึงสภค้อยับัน เทา เทวย
และมีปราโมทย์ ชนบาง, แต่มักจะมั่นคงหา
กาด้วยความน้อยใจ "โธเอ๋ย! เจ้าก็พลอยเป็น

นักโทษ, และแม่ก็ปราศจากความผิดเช่นเจ้า."

ราชินีเฮอมีโอนัมเพื่อนผู้ก่อบรรดาด้วยใจเมตตา
 กรุณาผู้หนึ่ง ชื่อเปาลีนา เป็นภริยาของอันตี
 โคนัส เสวกแห่งกรุงสสิลี; พอทราบข่าวว่า
 ราชินีเฮอมีโอนัมประสูติธิดา ก็ตรงไปยังพันธ
 นาคาร. ครั้นถึง นางเปาลีนา ก็พูดกะ เคมีเลีย
 สตรฟ เจ้าหน้าทศมราชินีเฮอมีโอนัม "แม่เอมิเลีย
 จ้า, สมเคราะห์ไปทศมราชินีน้อยเกิดว่า ถ้าเชื่อ
 และไวใจแล้ว ฉันจะเชิญบุตรน้อยไปยังราชา.
 เราไม่รู้แน่หรือกว่า เมื่อเธอเห็นเด็กน้อยเขา,
 หุกทัยจะอ่อนคลายพิโรธลงปานไร."

"เจ้าคะ, ฉันจะทศมราชินี. วันนเอง ได้
 ยินเสียงคร่ำครวญใครให้ มีใครสามารถนำธิดาเข้า
 ถวายราชา." 2565

นางเปาลีนา พูดต่อไป "บอกท่านเถิด ว่า
 ฉันจะทศมราชินีอันต้อยอย่างไม่เกรงขาม เพื่อ
 เป็นการช่วยเหลือพระนาง."

“ขอให้ท่านจงเจริญเถิด ในการท้มักรณา
ต่อราชินีนาสงสารเช่นนี้;” นางพนักงานเอมเดียว
พูดแล้วก็ไปแจ้งแก่ราชินีโฮมไออน ราชินียอม
ให้ชดาด้วยความตั้งใจเต็มตน, เพราะไม่เคยนึก
ฝันเลยว่าจักมีผู้หาญนำทหารกาไปยังราชาได้.

นางเปาลีนา นำเด็กฟงเกิดใหม่ รัดสั้น
เข้าหน้าท่นัง โดยไม่รอฟงเสียงสามผู้พยายาม
ห้ามปรามเต็มกำลังด้วยเกรงว่าจะถูกกรว. พอ
ถึงที่ประทับ นางเปาลีนาที่วางทหารกลงแทบบาท
มูลราชา. พลังเริ่มทลแก่ราชินีโฮมไออน,
และกล่าวปรามาสว่าราชาโรมนุษยธรรม, และ
ร้อง ขอให้กรณาแก่ชายาและบุตรผู้ปราศจากมน
ทิน. อาการที่นางเปาลีนาประพฤต็องอาจเช่นนั้น
กลับทำให้ไฟพิโรธแห่งราชาลุกฮ้อยิ่งจน ถึง
กะดำรัสให้ เสวกอันติโคนัส ผู้สาม ก้าวตัว
ออกไปพ้นหน้าท่นัง.

นางเปาลีนา จำต้องออกไป, แต่ทั้งเด็ก

น้อยไว้แทบบาทมุต, ด้วยคิดว่า เมื่อน้อย
พอลก้อย ด้วยกันต่อสอง บางทีพอลก้อยเกิดความ
สงสารผู้ไม่มีผิดเท่าของใจ

นางเปาตินา กาดผิด, พอลออกไปพ้นหน้า
กึ่ง: บิดาผู้ปราศจากการรณภัยสั่งให้ เสวก
อันติโคนัส นำเด็กน้อยไปทะเล, ทรงไว้ตาม
ผังร่างแห่งใดแห่งหนึ่ง เพื่อให้สุนัขสนเสียบ.

เสวกอันติโคนัส, ไม่เหมือนจางวาง กา
มิลโล, ก้มหน้าแต่ทำตามโองการ: นำเด็ก
น้อยไปยังเรือทันที, แล่นออกทะเลไป, เพื่อ
ทรงไว้ ผังร่างแห่งใดแห่งหนึ่งซึ่งจะไปพบเข้า.

ราชาหลดลงโทษราชินีเหอมีโอน เสียอย่าง
งมงาย จนไม่ร้องขอให้เสวกทั้งสี่ คือ กลีโอมินัส
และ ดีซอน⁵⁶ ซึ่งเปนนกไม้เสียงกลาน อะโปล
โล ผู้เป็นเจ้ากาดาบด เดลโฟส, กลับเสียก่อน.
ราชินี ประสงค์ดาไม้ทันกวัน และชายังต้อง
ระทมทุกข์ โสภณบัตรน้อยยอดทัก ซึ่งต้องถูก

พรวดไปลิบลิบ, ก็กลืนน้ำตัวมาพิจารณาณท่ามกลางประชุมชน. เมื่อมขมนตรพิ พพากษาตลา การมาประชุมตัดสินพร้อมพกตรแล้ว (ฝ่ายราชัน ยืนเป็นนักโทษ, กายสั่นเทาอยู่ ต่อหน้าพลเมือง ของตนเอง); คลีโอมินัส และดิออน ผู้เสวก ก็มาถึงที่ประชุม, ถวายซองผนึกตราขงมคานา นายอยู่ข้างใน. ราชาดิออนตีสให้เบตผนึก ออกอ่านในท่ามกลางประชมนั้น. คำทำนายนายว่า-
 “ราชันเหมมิโอน ไม่มีผิด; ราชาไปลิกษณีส ไม่ควรถกรังเกียจกันແหาง; จางวางคามิลโล เป็นชาทชอัสตยจริง; ราชาลิออนตีส เป็น กษัตริย์ ใจร้ายขหง, และจะต้องอยู่ โดยล้าพัง, จะไม่มีทายาท, เว้นแต่จะไปหาสังทหายแล้ว กลับคืนมาได้.”

ราชาหายอมฟังคำทำนายนายไม่, กลับตลตัน กล่าวว่คำเหล่านี้เป็นถ้อยแกตงสรร กลั่น กล่าว

ของพวกราชินี, คงให้พิจารณาราชินีต่อไป.
 ขณะราชาได้ออนตัสรับสั่งอยู่นั้น มราชบุรุษเข้า
 มาทูลว่า เจ้ามามีลัสทราบว่ามีโรคต้องพิพาก
 ษาให้ประหารชีวิต, ก็เสร์ไอศกเสียใจสนับพ
 เสียแล้ว.

ราชินีเหอมีโอนได้ยื่นว่าโอรส ยอดหัวใจ ถึง
 มรดกกรรมแล้ว ก็ลมสลดลง. ชาวนั้นแฉง
 เข้าไปในดวงหทัยราชาได้ออนตัส, รู้สึกสงสาร
 ขนมาบ้าง, จึงสั่งให้นางเปาลินาและข้าหลวง
 นำราชินีไปแก่ ไซโทเฟน. นางเปาลินาไปไม่
 ซากลับมาทูลว่า ราชินีเหอมีโอนสิ้นใจแล้ว
 เหมือนกัน.

เมื่อทราบประพฤติกเหตเช่นนั้น ราชาว่า ถ้า
 นึกถึงความโหดร้ายที่ได้กระทำมา, และรู้ตัว
 ว่าการที่ได้กระทำไปอย่างร้ายกาจตนเอง เป็น
 เหตุให้ราชินีสิ้นชีพ, บังเกิดความเขอแค้นบด
 น่นว่า ราชินีไม่มีผิด, จึงระสกกองคำทำนายว่า

จริง, และจำได้ว่า 'สิ่งหายไปแล้วกลับ
 คนมาได้' นั้น เห็นจะเป็นบุตร, เขาจะ
 ไม่มีราชทายาท, เขามามีลูกสนไปแล้ว;
 บัดนี้ จะยอมยกบ้านเมืองให้ ถ้าผู้ใดนำธิดา
 กลับคนมาได้. ราชาดิออนตีสจำต้องเสวยทุกข์
 ทนทรมานเต็มไปด้วยความเศร้าโศกาคร.

เรือลำที่เสวกอันติโคนัส นำเด็กหญิงน้อยไป
 ทะเลนั้น ถูกพายุลัดพัดพาไปยังฝั่งแคว้นโบ
 ทเมีย อาณาจักรของราชาไปลิกษณีส. เสวก
 อันติโคนัสชนฝั่งที่นั่นแล้ว ก็หลงเด็กน้อยไว้,
 แต่หมดความสามารถที่จะกลับเกาะสสิล เพื่อ
 รายงานแก่ราชาดิออนตีส ว่าได้หลงเด็กน้อยไว้
 แห่งหนตำบลไหน, ด้วยเหตุนี้ เมื่อ เสวก
 อันติโคนัส กลับหลังจากจะลงเรือ, ก็หม่อมราช
 ออกมาจากบ้าน ตรงเข้าประหารเป็นชนเล็กชนน้อย
 ไปหมด : สมเป็นบ้านเมืองของผู้กมหน้าพวงคำ
 ส่งอันผิดทำนองคลองธรรม.

เครื่องหุ้มห่อเด็กน้อย ล้วนไปด้วยอาภรณ์
อันมีค่า เพราะราชินีห้อมโอบได้ ตกแต่งด้วยผ้า
งาม เต็มไปด้วยเพชรพลอย เมื่อบอบตัวไป
ให้ราชาลอออนดิส. เสวกอันดีโค่นัส เอากระ
ดาษกลัดติดไว้กับผ้า เขียนบอกชื่อว่า เปอติตา
หมายความว่า ผู้เกิดในตระกูลสูงแต่ต้องซัด
เซฟเนจร.

เมฆบาลผู้หนึ่งพบเด็กน้อยนั้น, ด้วยความ
หมั่นหมั่นขจร, จึงพาเปอติตา น้อยไปบ้าน,
มอบให้ภริยาเลี้ยงรักษาเป็นอย่างดี, ความจน
มันดาลให้ เมฆบาลยกยอดเพชรเม็ด ของเด็กบาง,
จำต้องย้ายเคหาสถานไปทอนซงไม่มีใครนึกแปลก
ใจในฐานะของเขาที่มั่งมีนั้น: เมื่อขอเกาะด้วย
เพชรพลอยของ เปอติตา, ก็เลยกลายเป็นเมฆ
บาลเศรษฐีชั้น. สองผู้เมียอดส่ำหัดนอนบ่ารุง
เลี้ยง เปอติตา เป็นอย่างดีเช่นบุตรของตน:
และ เปอติตา ก็หาทราบไม่ว่าตัวมิใช่บุตรของ

เมษบาล.

เปอดิดาโตขึ้นเป็นสาวสวย, การศึกษาที่ไต่
รับก็เหมือนกับลูกสาวเมษบาลนั่นเอง. แต่อุป
นิสัยโดยกำเนิดของเจ้าสาวเปอดิดาเอง ทำให้
เป็นผู้ที่กริยามรรยาทเข้มช้อยน่าชม สวมกับ
ที่เป็นเจ้านาย มีโลหิตสับสนเลือดจากชาติ
ตระกูล.

ไปสักวันหนึ่ง พระเจ้าแคว้นโบฮีเมีย มีโอรส
นามว่า ฟลอริเชล. ขณะที่เขาชายฟลอริเชล
ล่าเนื้ออยู่ ใกล้ท่าอาศัยของเมษบาล, ได้แล
เห็นผู้ที่เข้าใจว่าเป็นลูกสาวของเมษบาลนั้น.
ความงาม, ความละมุนละม่อม, กริยามรรยาท
อันพิงชม ของเจ้าสาวเปอดิดาทงน ทำให้
ใจเจ้าชายฟลอริเชล เกิดประติพิพัทธ์ขึ้นทันใด.
ต่อมาไม่นาน โอรสผู้เปลี่ยนนามว่า ดอริคคัส
และแปลงรูปเป็นสภาพบุรุษสามัญ ก็เป็นแขกผู้
เยี่ยมเยียนเคหาสน์ของเมษบาลน้อยบ่อย ๆ.

การที่เจ้าชายฟลอริเซลหายไปจากวังเนื่อง ๆ
 ผิดปกติ ทำให้ราชาไปลิกษณีส อยากทราบ
 เหตุผล, ให้วางคนสะกดรอยคอยตามค ทราบว่า
 โอรสไปหลงรักบุตรเมฆบาล, จึงตรัสเรียก
 จางวางคามิลโล ผู้ชอตรง ผู้ช่วยชีวิตไว้จาก
 มรณภัยแต่ราชาลืออนตีส ให้ตามเสด็จไปยังสำ
 นักรเมฆบาลซึ่งว่าเป็นบิดาของเจ้าสาวเปอดิตา.

ราชาไปลิกษณีส และ จางวางคามิลโล ปลอม
 ตัวไปยังเรือนเมฆบาลแก่, ประจวบคราวมีการ
 รนเรงทำพิธีตตชนแกะ. ถึงแม่ ทั้งสองเป็นคน
 แปลกหน้ามา, แต่ในพิธีเช่นนี้ ทุกคนย่อมได้รับ
 รองเป็นอย่างดี, เขาเชิญให้เข้าไปชุมนุมในการ
 รนเรงด้วย.

ทันนั้น ได้มีไปด้วยความรนเรงสนกสนาน.
 05/04/2565
 อาหารจืดวางเตรียมเสวยกัน ตามประสาบ้านนอก.
 ชายหนุ่ม หญิงสาว เต็มรำกันใน สนาม หญ้า หน้า
 บ้าน. บางกข้อฟ้าแถบ, ถุงมือ, และเครื่อง

เล่นขงมฝ นำไปขายที่ประตบ้าน.

ในขณะทการรแรงกาถึงสนกกรกกรน เจ้าชายพลอริเชลกับเจ้าสาวเปอดิตา นั่งสนทนากันอยที่ชอกแห่งหนึ่ง, ดเหมือนว้ายินดกะหนึ่ง กะหนึ่ง กันมากกว่าที่จะ เขาไป ประสมเล่นกีฬาเหล่านนชงทงสองเห็นพองกันว่าเป็นการมา ๆ.

ราชาปลอมองค้สนิทมาก กะทั้งโอรสเองก็จำไม่ได้, เขาไปไกลถึงฟังการสนทนาระวางหนุ่มสาวได้ชัด. ทำทางอัมพงชมและวาจาอันอ่อนหวาน ของเจ้าสาวเปอดิตา ทำให้เธอพิศวงไม่น้อย, รับสั่งกะจางวาคามิลโล "นี่เป็นเด็กหญิงสวยที่สุดของจาพวกชนต่ำ ที่เคยเห็นมา, กรียาแต่เสดง วาจาที่พูด ส่อให้เห็นว่า เป็นผู้ดีมีสกุลสูงกว่าที่ควรอย ในที่เช่นนั้น."

05/04/2565

จางวาคามิลโล ปรอง "สมเปนธิดาฟ้า."

ราชาตามเมษบาลผู้เฒ่า "สหาย, นั้นเจ้าหนุ่มที่ไหน สนทนากับลูกสาวท่าน?"

“เขาเรียกชอกกันว่า คอริคัส, เขาพูดว่า
เขารักลกผม. พดกันที่จริงต่างฝ่ายต่างรักกันมาก.
ถ้าเขาหนุ่มใดหล่อน, หล่อนจะนำสิ่งที่เขาไม่
ได้นักใด ฝันมายังเขา” (หมายความว่าเพชร
นิลของ เจ้าสาวเปอดิตา ซึ่งยังเหลืออยู่ จากชอ
และ, เขาเก็บไว้สำหรับการสมรส.)

ราชาไปลิกซ์นิส หันไปพดกะโอรส “อย่าง
ไร, เจ้าหนุ่มน้อย, สบายหรือ? ดใจเจ้าเต็ม
ไปด้วยอะไรอยู่ นะ ไม่เห็นไปเกี่ยวข้องกับการ
เลียงราเรง? เมื่อชายังหนุ่มอยู่, ข้าเคย
บรรทุกความรักด้วยของกำนัลต่างๆ. แต่เ็นเจ้า
ปล่อยให้คนขายของไปเสียแล้ว, ไม่เห็นขอ
อะไรให้เจ้าสาวเลย.”

เจ้าชาย หาได้นักไม่ว่าพดกับบิดา, ตอบ
“ท่านผู้เฒ่า, เจ้าหล่อนหานักถงของเล็กๆ
น้อยๆ ไม่. ของกำนัลที่แม่ เปอดิตา หวังได้
จากข้าพเจ้านั้น ยังติดอยู่ในทรงข้าพเจ้า,” พุด

วางคามิลโล และโอรส. เมื่อกษัตริย์กลับ
แล้ว, เจ้าสาวเปิดตาบ่นกับตัวเอง "ถึง
การณปรากฏเพียงนั้นแล้ว ข้าหาเกรงกลัวอะไร
ไม่; ครึ่งหนึ่งหรือสองครึ่ง ข้าจะทลให้ทราบ
อย่างแจ่มแจ้งเท่ากับว่า แม่แต่พระอาทิตย์ผู้
ส่องแสงอยู่เหนือราชวัง ก็ยังหาหวังดวงพักตร์
จากกะท่อมของเราไม่, เราคงได้รับแสงตะวัน
เท่ากันกับในราชวัง;" นางฟีลาปต์อไปด้วยความ
โศก "แต่บัดนี้ ข้าคนจากความมัวหมองรัก,
จะไม่เกี่ยวข้องกับอีกแล้ว; ขอให้ความรัก
ปล่อยซาเถิด, ข้าจะไปรุดนมแกะและรดน้ำ
ตาข้าละ."

จากวางคามิลโล ผู้ใจดี นกยกย่องชมเชย
กิริยามรรยาทของเจ้าสาวเปิดตามาก. เห็นว่า
เจ้าหนุ่มมีความ ประดิพัทธ์ เสน่หา อย่าง ดุด ดม
เหลือที่จะเล็ดร้างจากนางตามปรารถนาบิดาได้, จึง
คิดหาอุบายจะช่วยเหลือหนุ่มสาวคู่นี้, และใน

บัดนี้เอง ก็นึกทางที่เหมาะจะไปได้ทางหนึ่ง.

จางวางคามิลโล ตระหนักแน่มานานแล้วว่า ราชาลืออันดีส ถกความโทรมนัสย์ ครอบงำทร มานมาหลายปี, ถึงแม้ว่าตนจะเป็นผู้ สนิทซิด ชอบของราชาโปลิกษณีสเพียงไร, ก็ยังประสงค์ ได้พบเห็นเจ้านายของตน ผู้เคยให้ ความสุขร่ม เย็น และบ้านเกิดเมืองมารดรอก. ด้วยเหตุ นั้นจึงแนะนำชายพลอร์เชลและเจ้าสาวเปอติตาว่า ควรพากันไปยังเกาะสศีล เพื่อขอความอารักขา ที่ราชาลืออันดีส, และต่อไปก็คิดอ่านขอโทษ ราชาโปลิกษณีส เพื่อให้ กลับมามีความกรุณายอม ทำการสมรสได้.

การแนะนำเช่นนั้น หม่อมสาวทั้งคู เห็นด้วย อย่างยินดี. จางวางคามิลโลผู้ เป็นตัวการใน เรื่องหน่กรงนยอหม่ให้เมษบาลเฒ่าติดตามไปด้วย.

เมษบาลเฒ่าไม่ถ่มเพชรรพลอยของเจ้าสาวเปอติตา ที่ยังเหลืออยู่ คงเอาติดตัวไปจนหมด, พร้อม

ทั้งเสื้อฟ้าทนมหห้อมเอียงเป็นเต็กแดง, และกระ
ดาบซงกิลด์ติดอยู่ ครั่งกระนั้นด้วย.

การเดินทางเรียบรอยสะตวกดี. เจ้าชายฟลอ
ริเชล, เจ้าสาวเปอดีตา, จางวางคามิลโล และ
เมฆบาลเต่า ถึงราชสำนักสก็ลโดยสวัสดิภาพ.
ราชาลืออนตีส ผู้ยังไว้ทุกข์อาลัยถึงราชินีและ
บุตรที่หายไปอยู่, ต้อนรับคามิลโลด้วยความ
กรุณาแยง และยินดีต้อนรับ เจ้าชายฟลอริเชล
ด้วย. แต่สังเกตเห็นราชาลืออนตีส เอาใจ
ใส่ในเจ้าสาวเปอดีตามาก ชงเจ้าชายแนะนำว่า
เป็นคู่รักของเขา, ด้วยเหตุที่เห็นว่ารูปร่างข้าง
ละม้ายแมนเหมือน ราชนีเหอมิโอน ผู้ล่วง
ลับไปแล้ว. นัทำให้ทวิโสลาตรชนอก, และ
ตรัส "สตรีผู้นหากว่าลกสาวยังอยู่ แล้ว ก็คง
เหมือนผู้นั้นแหละ," แล้วหันพักตร์ไปตรัสกะ
เจ้าชายฟลอริเชล "เราไม่พบปะบิดาของท่าน
นานแล้ว, เรายังตั้งใจอยากพบอีกอย่างยิ่ง."

เมื่อเมษบาลผู้เฒ่าสังเกตเห็น ราชาลืออัน
 คัส เอาใจใส่ในเจ้าสาวเปอดิตามาก, และได้
 ยินเรื่องว่าเสยชิตาไปตั้งแต่ยังอยู่ในผ้าอ้อม, จึง
 เทียบเวลาเมื่อครั้งไปพบเจ้าสาวเปอดิตา ที่ชาย
 ผิงพร้อมทั้งอาการ ซึ่งเป็นเครื่องแสดงตระ
 กูลสงด้วย. กรณีแวดล้อมเหล่านี้ทำให้ เมษ
 บาลเชื่อมั่นอนว่า เจ้าสาวเปอดิตา, กับชิตา
 ที่หายไปนั้น เป็นคนเดียวกัน.

เจ้าชายฟลอริเซด, เจ้าสาวเปอดิตา, จาง
 วางคามิลโต และ นางเปาตินาผู้ซอस्थ्य อยู่ฟัง
 เมษบาลเฒ่าเล่าประวัติการณ์แก่ ราชาท พอบ ทารก
 และเหตุร้ายที่เกิดขึ้นแก่ เสวกอนตีโกนัส ผู้
 ถูกหมกกดตาย, แล้วเอาหลักฐานสำคัญออก
 แสดง คือ: ผ้าห่มห่ออนมิกา ซึ่ง นางเปาตินา
 จำได้ว่าเป็นผ้าทราชนเหมมีโอนห่มไปให้, กับ
 ทงเพชรพลอยซึ่งนางจำได้เหมือนกันว่า ราชัน
 เหมมีโอน ผู้กคอและประดับไปให้, ตลอดทั้งชน

กระตาคมขง นางเปาลีนา จำได้ว่าสามเป็นพี่เขียน
 ลายมือนั้น. "ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เจ้าสาวเปอ
 ดิตา คือบุตรของ ราชาลืออนตีส จริง. แต่,
 อนิจจา! นางเปาลีนา อยู่ในระวางความเศร้าโศก
 เสียใจที่ สามถึงแก่กรรม กับความจิตใจที่กำหนาย
 สมจริงว่า ทายาทที่สาบสูญไปแล้วของเจ้าแผ่นดิน
 ดินจะกลับคืนมา. เมื่อราชาลืออนตีส ได้ยิน
 ว่า เจ้าสาวเปอดิตา เป็นธิดาของตน, ยิ่ง
 มีความคิดถึงราชินีเฮอมีโอน ว่าไม่ได้ยิน รับ
 ขวัญลูกรัก, บังเกิดความตื้นตันทรวงพุดไม่คอย
 ออก, ได้แต่ว่า "โห้เอ๋ย, แม่เจ้า! แม่เจ้า!"

นางเปาลีนา ชัดแจ้งหวัะความปลาบปล่มหรือ
 ความเศร้าโศกนั้นเสีย, ทล ราชาลืออนตีส ว่า
 มือนุสสาวรย ชงแล้วใหม่ ๆ ทำด้วยผมอนาย
 ยลิโอโรมาโนชาวอิตะลฝ่มขอเสียง, เหมือน
 รูปราชินี; ถ้าราชาจะไปดูที่บ้านนางแล้ว, จะ
 รู้สึกว่ารูปนั้นคือ ราชินีเฮอมีโอน แน่แท้. แล้ว

ต่างก็พากันไป, ราชามีความประสงค์มากที่สุด
เพื่อเห็นรูปคล้ายราชินีเหมมีโอน: ส่วน เจ้า
สาวเปอตตา ก็อยากดูให้รู้ว่ามารดาจะมีรูปโฉม
เป็นอย่างไรบ้าง.

เมื่อ นางเปาตีนา เบ็ดมานชงกนอนสสาวรีย์
อันทางชาญฉลาดทำจนเรียบร้อยเหมือน ราชินี
เหมมีโอน ไม่มีผิด—พอเหลือบแลเห็น ราชาก็
บังเกิดสลดรันทดหฤทัยสุดที่จะรำพัน, นิ่งอัน
ต้นกมลมิสามารถจะกล่าวประการไร.

นางเปาตีนา ทล “ข้าพระเจ้าขอความ
คุณของพระองค์: คุณภาพเป็นเครื่องแสดง
ว่าพระองค์ ประหลาดมาก. รูปนี้เหมือนราชินี
มีใช่หรือ?”

ด้วยคำนาน ราชาก็คอยพยายามพูดออก
มาได้: “เหมือน-เหมือนทีเดียว; เมื่อนั้น
เริ่มรักหัดอน, หัดอนก็ขนอนอยู่ในท่าเช่นนี้: แต่
เปาตีนา, ครังกระนั้นดูเจ้าหัดอนไม่แก่เท่ารูป

นน."

นางเปาลีนา— “เป็นด้วยความฉลาดของช่าง
ผู้ประดิษฐ์ ซึ่งถ้าราชันเหอมีโอนยังดำรงชีพ
อยู่ในบัดนี้รูปนกกเหมือน กับที่เป็นจริง. ขอ
ประทานบัตมานเสียเถิด สักหน่อยจะสำคัญ
ไปว่ารูปนั้นเคลื่อนไหวได้.”

ราชาห้ามหน้ท “อย่า—อย่าปิด. แน่ะ, คุณ
เออาซี, คามิลโล, แก่ไม้่นกหรือว่ารูปนั้นหายใจ
ได้ ดูดวงตาซี กลอกได้ด้วยนา!”

นางเปาลีนา— “ข้าพระเจ้าต้องขอบัตมาน,
สัญญาจะวิปลาส หลอกให้พระองค์เองเชื่อ ว่ารูป
มีชีวิตอยู่.”

ราชาลอนดีส— “เปาลีนาเอ๋ย, อักขัยสืบ
บัณนกกคงคิดเช่นนน. เดียวนตาฉันก็เห็นว่าหายใจ
ใจได้ ด้วยชา. แหม, เครื่องมือวิเศษอะไรนะ,
สลักให้เห็นว่าหายใจได้ด้วย? อย่าห้ามฉันเลย,
ฉันจะจูบละ?”

นางเปาลีนา— “ชาก่อนเจ้าขา, สี่แดงริม
 ฝีปากยังไม่แห้ง, ประเดี๋ยวจะเบียดติด. ข้า
 พระเจ้าบดมานละ.”

“ไม่ยอมเป็นอันขาด.”

เจ้าสาวเปอลิตา ถูกเข้าลงพินิศพิเคราะห์รูป
 มารดาอย่างละเอียด, ใจก็นึกชมความสวยงาม,
 ในที่สุด เอ่ยออกมา “ฉันอยู่ดรูปแม่นี่ นาน
 เก่าไรก็ได้.”

นางเปาลีนา ทลราชา “พระองค์จะหยด
 น้ำอาร์บมีชีวิตและให้ข้าพระเจ้าบดมาน, หรือ
 จะเตรียมพระองค์ เพื่อส่งพิศวงขังกวาน? ข้า
 พระเจ้าสามารถทำให้รูปเคลื่อนไหวก็ได้, ให้
 ลงมาจากแท่นก็ได้, ให้จับหस्तก็ได้. แต่
 แล้วอย่าทรงนึกไปว่าข้าพระเจ้าเป็นแม่หมดหมอผี,
 ชงข้าพระเจ้าขอประติ เขรเสยก่อนว่าหาเป็นเช่น
 นั้นไม่.”

ราชาผู้ประหลาดหกหทัยมาก ตรัส “ฉันพอใจตามที่เจ้าจะบันดาลให้รูปนั้นทำอะไร ๆ ทั้งสิ้น, ทำให้รูปพูดได้ ฉันก็จะพอใจฟัง; ทำให้พูดหรือทำให้เคลื่อนไหวได้ ก็คงง่ายปานกัน.”

นางเปาลีนา สั่งให้บรรเลงดนตรีเสียงเบา ๆ ชน-ซึ่งได้เตรียมไว้พร้อมแล้ว-ในทันใด. รูป “หิน” ก็เคลื่อนไหวลงมาจากแท่น ตรงเข้ากอดศอพระราชานั่น, พ้อยู่ที่นั่นเกิดพิศวงอัศจรรย์จนลุกขนชันไปตามกัน. แล้วรูปเริ่มพูด “ขอให้พระกษัตราทรงเจริญ ขอให้ลูกชงพงพบปะใหม่จงเจริญด้วย”

“ไม่ต้องพิศวงเลย เรื่องรูป “หิน” ตรงเข้ากอด ราชาลือนอนที่ส และอ่านอาศิรวาทให้กษัตราและบุตรเจริญ, ไม่ต้องประหลาดใจเลย, เพราะว่ารูปนั้น คือ เหมมิโอน, ราชนียังทรงชีวิตอยู่จริง!

นางเปาลีณา แสร้งหลอวงว่า ราชินีเหมมี-
 โอน สนขพแล้ว, ด้วยคิดว่ามีทางเดียวที่จะ
 ช่วยนางได้. ราชินีเหมมีโอน อยู่กับนางเปา-
 ลีณา ตั้งแต่บัดนั้นมา โดยราชาลืออนตีสไม่
 ทราบ, จนถึงคราวที่นางรู้ แน่ว่าได้พบ เจ้าสาว
 เปอลิตา นั้น. ที่จริง นางขอมยกโทษที่ราชา
 ลืออนตีสได้กระทำต่อแล้ว, แต่ส่วนที่ประพฤดิ
 การุณกรรมต่อลูกน้อยนั้น นางไม่ยอมให้อภัย.
 ราชินีมิ่งวงลับกลับมาอีก, บุตรที่
 หายไปได้ กลับกลับมา, ราชาลืออนตีสก็ ทน
 ทกข เวทนามาจนนาน กลับ ปราบ ปลม แสน ทจะ
 ปลม.

ต่างพากันสนทนาปราศรัยรื่นเริงบันเทิงใจปาน
 ว่าเกิดกันใหม่ในสวรรค์ แล้วประสพพร้อม
 พกตรอันเบิกบานแจ่มชน. ชนภและชนนีชอบ
 ใจเจ้าชายพลอริเชล ในการที่ปลงรักบุตรผู้
 เหมือนอยู่ในตระกูลดำ: ขอบคุณอุปการ เมษ

บาลเพิ่มในการที่ช่วยชีวิตดาไว้. จางวางคามิลโล และ นางเปอลินา ต่างก็ยินดีซึ่งกันและกัน อวสานแห่งการที่ตนได้ปฏิบัติ มาด้วยความสัตย์ซื่อ ให้ผลเรียบร้อยเช่นนั้น.

ขณะที่กำลังปราโมทย์กันอยู่นั้น ราชาไปลิกษณีส ทรงเข้าไปในวัง.

เมื่อ ราชาไปลิกษณีส ทราบว่าโอรส และ จางวางคามิลโล หายไป, ก็ตระหนักเห็นว่าจางวางคามิลโล ประสงค์กลับสละ, จึงติดตาม มาโดยเร็วที่สุด, พอมาถึงขณะที่เขาปลานปลม ประตักัน

ราชาไปลิกษณีส เคยปราโมทย์ไปดื้อๆ, ขอมขกโทษให้ ราชาลออนติส ในข้อที่หงหวง มุ่งร้ายมจยแต่ก่อน, ต่างก็สนทนสนมกันตามเดิม เช่นเมื่อครั้งยังเด็กอยู่. "ไม่ต้องเกรงอีกต่อไป ว่า ราชาไปลิกษณีส" จักคัดค้านการสมรสระวาง โอรสกับ เจ้าสาวเปอลิตา. นางไม่ไข้ "อีลูก

คนเลี้ยงแกะ” แล้ว, แต่นางเป็นมกุฎราชกุมารี
แห่งสซีลี.

ผู้อ่านเรื่องน จะเห็นความอดทนของ
ราชินีเฮอมีโอน อันให้ผลเป็นอย่างดี
ดี, กล่าวคือ นางคงอยู่ เสวยบรมยศสมบัติกับ
ภัสดาและบุตร, เป็นราชินีที่เสวยสุขสำราญ
อย่างยิ่ง, สมจริงกับสุภาษิตว่า ขนดี หิตสุขา
วหา ความอดทนย่อมนำประโยชน์ และความ
สุขมาให้. Perseverance is Fortune ความอดทน
ย่อมอุดมผล ด้วยประการฉะนี้แล.

อธิบาย

อะโปลโล โอรสแห่ง ยบีเตอร์ และ ละโต
นา. เกิดที่เกาะ เดโลส ซึ่งพระสมุทรมันดาล
ให้ ผุดขึ้นจากท้องทะเล เพื่อเป็นที่อาศัยของ
ละโตนา ผู้ถูก ชูโน ลงโทษ. อะโปลโล เป็น
พระเจ้าแห่งศิลปะ, เวชการ, ดนตรี, โคลง
ฉันท์ กาพย์กลอน, คำทำนายของ อะโปลโล

ที่ตำบล เดลฟี เป็นที่โด่งดังทั่วโลก. เมื่อย
 บัเตอร์ มาลุดอะโปโลโล ขอ อัสคูละบอส
 ้วยขวานฟ้า, อะโปโลโล ก็มาศัยคลอปัส ยักษ
 ฑาเดี่ยวผู้ ทำขวาน ฟ้าปลอมเสียด้วย. เหตุนี้
 บัเตอร์ จึงสาป อะโปโลโล ลงมาจากสวรรค์.
 แล้ว อะโปโลโล ไปยัง เกสสะลี เป็นเมษ
 บาลอยู่แถบ. อะโปโลโล ได้ช่วย พระสมุท
 รางกำแพงล้อมเมือง ทรอย แห่งราชา ละโอ
 เมคอน; ราชาไม่ยอมให้รางวัลอะโปโลโล ตั้ง
 ที่สัญญาไว้, อะโปโลโล จึงสังหารพลเมืองเสีย
 ้วยโรคระบาด. อะโปโลโล มีชื่อน ๆ เรียก
 ได้ อีกมาก, และตำบลที่ตำนานอันศักดิ์สิทธิ์
 ของ อะโปโลโล นอกจากตำบล เดลฟีส ยังมี
 ที่อื่นอีกหลายแห่ง. ถึงแม้ อะโปโลโล มีชื่อ
 พระเป็นเจ้าของชาวโรมัน. ก็ยังมีศาลตั้งอยู่ที่
 เขา ปะละตีนิ ซึ่ง ออกัสตัส เป็นผู้สร้าง.
 อนึ่ง เมื่อเห็นชื่อว่า "เหมันตกถา," ผู้อ่าน

คงรู้สึกเป็นเรื่องทมหนาว ๆ หรือเกี่ยวกับหน้า
 หนาวอะไรสักอย่างหนึ่ง, แต่เมื่ออ่านจนจบ
 เรื่อง จะต้องนึกประหลาดใจโดยไม่เห็นมีเค้า
 หนาวที่ไหน. ทำไมจึงตั้งชื่อเรื่องดังนั้น? ถ้า
 จะเพียงชัดเจนว่า ชื่อ "เหม็นตกลา" เป็นคำ
 แปลจากชื่อเรื่องของเดิม ก็คงเป็นคำแปลงที่
 ต้องการอธิบายอีก: เพราะฉะนั้น จึงขอเล่าเค้า
 มูลไว้เสียในทันทีเดียว.

ราชินี เหมมิโอน นั่งฟังไฟหน้าเตาในฤดูหนาว
 จะฟังเรื่องซงโอรสเป็นผู้เล่า และได้เห็นหน้า
 โอรสน้อยคราวนั้นเป็นครั้งสุดท้าย. โอรสยังไม่
 ทันทจะเริ่มเล่าเรื่องแก่ราชินี ราชาก็พลันเข้ามา
 ในห้อง หาวราชินีนอกใจ. ราชินีผู้เคราะห์
 ร้ายลลคร่าไปทคมขงทันที, และเจ้ามามีสีสก
 สนชนมชีพเสยกอน ทศาศยากรรมของ อะโปล
 โลแสดงความบริสุทธิ์ของนางมาถึง.

เหตุฉะฉน แม้ผู้อ่านจะนึกประหลาดใจว่าไม่

